

ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)
วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี

สารนิพนธ์
ของ
พระมหาสุรวิทย์ มั่นหมาย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา
เมษายน 2548
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๕๕๐.๐๗๑๑

พ.๓๕๔๗

ร.๓

ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)
วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี

บทคัดย่อ
ของ
พระมหาสุรวิทย์ เสนอหมาย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา
เมษายน ๒๕๔๘

h 265526

๖ พ.ค. ๒๕๔๘

พระมหาสุรวิทย์ มั่นหมาย. (2547). ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นสูง (ปวส.) วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี.
สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ : อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ผจงศักดิ์ หมวดสง.

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาถึง ปัญหาในการเรียนของนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัด
เพชรบุรี ใน 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน ด้านสื่อการเรียนการสอน
ด้านตัวผู้เรียน และด้านครูผู้สอนและเปรียบเทียบปัญหาการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ
ธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี จำแนกตามตัวแปร คือ เพศ พื้นฐาน
การศึกษา ก่อนเข้าเรียน รอบการเรียน ระดับผลสัมฤทธิ์ของการเรียน และรายได้ของผู้ปกครอง
ต่อเดือน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
(ปวส.) จำนวน 129 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นแบบสอบถามมาตราส่วน
ประมาณค่า สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตร
ฐานและการทดสอบ $t - test$ ใช้การวิเคราะห์ การแปรปรวนทางเดียว (One - Way Analysis
of Variance) ในกรณีพบความแตกต่าง มีนัยสำคัญทางสถิติในการทดสอบรายคู่โดยใช้วิธีของ
Scheffe's.

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษามีปัญหาการเรียน สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ตามด้านหลักสูตร ด้าน
สภาพแวดล้อมในการเรียน ด้านสื่อการเรียนการสอน และ ด้านผู้เรียน โดยรวมและรายด้านอยู่ใน
ระดับปานกลาง ส่วนด้านครูสอนอยู่ในระดับน้อย
2. นักศึกษาที่มีเพศ พื้นฐานการศึกษา ก่อนเข้ามาเรียน รอบการเรียน ระดับผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียน และ รายได้ของผู้ปกครอง โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัย
สำคัญทางสถิติ
3. นักศึกษาที่มี รอบการเรียนต่างกัน มีปัญหาการเรียนโดยรวมแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อ พิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านสื่อการ
เรียนการสอน แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านเนื้อหาหลักสูตร แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านรายได้ของผู้ปกครองต่อเดือนแตกต่างกันอย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่น ๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

THE LEARNING PROBLEMS OF DIPLOMA STUDENTS IN
BUSINESS ENGLISH AT PHETCHABURI VOCATIONAL COLLEGE

AN ABSTRACT

BY

PHRAMAHA SURAWIT MONMAI

Present in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Business Education
at Srinakharinwirot University

April 2005

PRAMAHA SURAWIT MONMAI. (2005). *Learning Problems of Diploma Students in business English at Phetchaburi Vocational College*. Master Project. M.Ed. (Business Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Assist. Prof. Pajongsak Moudsong.

The master project was a research with its purposes to explore learning problems of English program diploma students in business English at Phetchaburi Vocational College in five aspects : curriculum, surrounding of learning, instructional media, students and teachers. The independent variables were sex, basic in English learning from the former school, circle of learning, academic achievement, and income of parents.

The sample of students were 129 persons. The instrument used for collect data was questionnaires statistics used to analysis. The data was percentages, mean, standard deviation, t – test and one – way analysis of variance and least significant difference of sheffe's test.

The results were as follows.

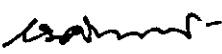
1 Learning problems in five aspects : curriculum, The surrounding of learning, instruction media, students overall and each aspect business English were at middle level. But the teaching aspect business English was at least level.

2 The students from different sex, academic background had learning problem and income of parents had learning problems in overall and each aspect no statistically significant difference.

3 The students with circle of learning had problems in overall statistically significant at .05 level. But each aspect instructional media had problems in overall with statistically significant difference at .05 level. And aspect of curriculum had problems in overall and each was statistically significant difference at .01 but aspect of income of parents in overall and each was statistically significant difference at .05 level. But another aspect no statistically significant difference .

อาจารย์ที่ปรึกษา ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณา
สารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกธุรกิจศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

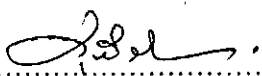

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ผจงศักดิ์ หมวดสง)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(อาจารย์ สติฐากร ชุทรัพย์)

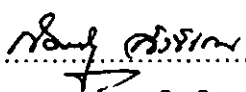
คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ผจงศักดิ์ หมวดสง)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุพีร์ ลิ้มไทย)

..... กรรมการ
(อาจารย์ สติฐากร ชุทรัพย์)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกธุรกิจศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะสังคมศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติมา สังข์เกษม)
วันที่...5...เดือน...เมษายน..... พ.ศ. 2548

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยจากความกรุณา และความช่วยเหลือเป็นอย่างดีจากท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์ผจงศักดิ์ หมดสง อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ นับตั้งแต่ต้นดำเนินการจนเสร็จเรียบร้อยสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา จึงขอขอบคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพรีร์ ลิ้มไทย และอาจารย์สิฏฐากร ชูทรัพย์ ที่กรุณาเป็นกรรมการในการสอบสารนิพนธ์ และได้ให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพรีร์ ลิ้มไทย อาจารย์สิฏฐากร ชูทรัพย์ และผู้อำนวยการแสง เอี่ยมวงศ์ ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณาจารย์คณะสังคมศาสตร์ และคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ตลอดจนประสบการณ์ที่ดีแก่ผู้วิจัย

คุณค่าและประโยชน์ของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดามารดา คณาจารย์ทุกท่าน ที่ได้อบรมสั่งสอนให้ผู้วิจัยเป็นคนมีความรู้ที่กว้างไกลและเป็นคนดี มีความอดทน ซื่อสัตย์ มีคุณธรรมอันเป็นพื้นฐานสำคัญในการทำให้ประสบความสำเร็จในการศึกษา มาด้วยดี

พระมหาสุรวิทย์ มั่นหมาย

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	2
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย	6
สมมุติฐานของการวิจัย	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
ประวัติความเป็นมาของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี	7
หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ	
พุทธศักราช 2540	8
หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธ	
ศักราช 2540	9
โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช	
2540	12
รายวิชาปรับพื้นฐาน	13
จุดประสงค์สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ	17
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจ	17
ด้านเนื้อหาหลักสูตร.....	17
ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน	24
ด้านสื่อการเรียนการสอน	25
ด้านนักเรียน	30
ด้านผู้สอน	32
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	35
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนการสอน	36

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ) เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	39
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ	39
งานวิจัยเกี่ยวข้องในต่างประเทศ	44
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	48
การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มเป้าหมาย	48
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	48
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ	49
การเก็บรวบรวมข้อมูล	50
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	50
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	51
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	55
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	55
การนำเสนอผลการวิจัยข้อมูล	55
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	56
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	70
ความมุ่งหมายของการวิจัย	70
ความสำคัญของการวิจัย	70
ขอบเขตของการวิจัย	70
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	71
การเก็บรวบรวมข้อมูล	71
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	72
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	73
การอภิปรายผล	74
ข้อเสนอแนะในการวิจัย	79
ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย	79
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	79

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม	80
ภาคผนวก	88
ภาคผนวก ก.....	89
ภาคผนวก ข.....	96
ภาคผนวก ค	102
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	77

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนและร้อยละของนักศึกษา จำแนกตามเพศ พื้นฐานการศึกษา ก่อนเข้าเรียน รอบการเรียน ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและรายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน	56
2 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานปัญหาการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจวิทยาลัยอาชีวศึกษา เพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี โดยรวมและรายด้าน	58
3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานปัญหาการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัด เพชรบุรี ด้านเนื้อหาหลักสูตร โดยรวมและรายข้อ	59
4 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานปัญหาการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจวิทยาลัยอาชีวศึกษา เพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอน โดยรวมและรายข้อ	61
5 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานปัญหาการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจวิทยาลัยอาชีวศึกษา เพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ด้านสื่อการเรียนการสอน โดยรวมและ รายข้อ	62
6 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานปัญหาการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจวิทยาลัยอาชีวศึกษา เพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ด้านผู้เรียนโดยรวมและรายข้อ	63
7 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานปัญหาการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจวิทยาลัยอาชีวศึกษา เพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ด้านผู้สอน โดยรวมและรายข้อ	64
8 ผลการเปรียบเทียบการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี จำแนกตามเพศ โดยรวมและรายด้าน	65
9 ผลการเปรียบเทียบการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี จำแนกตามพื้นฐานการศึกษาก่อนเข้าเรียน โดยรวมและรายด้าน ...	66

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
10 ผลการเปรียบเทียบการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี จำแนกตามรอบการเรียน โดยรวมและรายด้าน	67
11 ผลการเปรียบเทียบการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวมและรายด้าน	68
12 ผลการเปรียบเทียบการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี จำแนกตามรายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน โดยรวมและรายด้าน	69

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

โลกในยุคปลายคริสต์ศตวรรษที่ 20 อยู่ในกระแสโลกาภิวัตน์ (Globalization) เป็นยุคแห่งความเจริญก้าวหน้าด้านการสื่อสาร โทรคมนาคมและเทคโนโลยีสารสนเทศ การพัฒนาทางด้านการติดต่อสื่อสารเชื่อมโยงให้เข้าถึงซึ่งกันและกัน ทำให้วิวัฒนาการด้านการติดต่อสื่อสารในโลกปัจจุบันเป็นโลกไร้พรมแดน กิจกรรมทุกด้านไม่ว่าจะเป็น ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านการเมือง ศิลปวัฒนธรรม การศึกษา และสิ่งแวดล้อมถูกเชื่อมโยงให้เข้าถึงซึ่งกันและกัน การแพร่กระจาย รวมทั้งการเข้าถึง และเชื่อมโยงด้วยข่าวสารข้อมูลเป็นไปอย่างรวดเร็ว ส่งผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงของชีวิตสังคม และสิ่งแวดล้อมทั่วโลก (สำนักนายกรัฐมนตรี. 2539 : 7)

จากความสำคัญของภาษาอังกฤษข้างต้น จะเห็นได้ว่าการเรียนภาษาอังกฤษจึงจำเป็นสำหรับคนไทย และเป็นประโยชน์ต่อเยาวชนไทย ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงได้รับความสนใจจากคนทั่วไป และเข้ามามีบทบาทในหลักสูตรทุกระดับ ไม่ว่าในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา หรืออุดมศึกษา นักเรียนทุกคนต้องมีเวลาเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉลี่ย 3 - 5 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เป็นระยะเวลาอย่างน้อย 8 ปี ตั้งแต่ระดับประถมเป็นต้นมา และวิชาภาษาอังกฤษยังเป็นวิชาหนึ่งที่ต้องสอบในการสอบคัดเลือกเข้าเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา จากข้อมูลเหล่านี้ น่าจะเชื่อได้ว่า นักศึกษาจะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดี แต่ปรากฏว่ามีได้เป็นเช่นนั้น

กรมอาชีวศึกษา (2543 : 1 - 3) มีอำนาจหน้าที่จัดและส่งเสริมการศึกษาวិชาชีพในระดับปริญญาตรี อนุปริญญา ประกาศนียบัตร หลักสูตรระยะสั้น และหลักสูตรพิเศษดำเนินการจัดการศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพเพื่อผลิตกำลังคนในระดับช่างกึ่งฝีมือ ช่างฝีมือ ช่างเทคนิค และนักเทคโนโลยีให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและสนองความต้องการของตลาดแรงงาน รวมทั้งการประกอบอาชีพอิสระ โดยการจัดการศึกษา และ ฝึกอบรมใน 5 ประเภทวิชาชีพ คือ ประเภทช่างอุตสาหกรรม เกษตรกรรม การประมง พาณิชยกรรม คหกรรมศาสตร์ และศิลปกรรม การจัดการศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพ ของกรมอาชีวศึกษา มีหลักสูตรดังต่อไปนี้ คือ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พุทธศักราช 2538 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) พุทธศักราช 2540 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) หลักสูตรประกาศนียบัตรครูเทคนิคชั้นสูง (ปทส.) หลักสูตรปริญญาตรี หลักสูตร ปวช. พิเศษตามโครงการอาชีวศึกษา เพื่อการพัฒนาชนบท (อศ. กข.) และหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น

วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี เป็นหน่วยงานหนึ่งในกรมอาชีวศึกษาที่จัดการศึกษา เพื่อผลิตกำลังคนให้สอดคล้องกับการพัฒนาประเทศ สถานศึกษาได้เปิดสอน 2 หลักสูตรคือ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) 3 ประเภทวิชาได้แก่ พาณิชยกรรม คหกรรม และศิลปกรรม 2) หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) 2 ประเภทวิชา ได้แก่ บริหารธุรกิจ และคหกรรมศาสตร์ สำหรับสาขาพาณิชยกรรมนั้นเป็นสาขาที่มีความสำคัญมาก เนื่องจากประเทศไทยกำลังอยู่ในระยะเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจ และตลาดแรงงานมีความต้องการกำลังคนในระดับนี้มาก ดังนั้นจึงมีนักศึกษาได้มาเรียนในสายพาณิชยกรรมเป็นจำนวนมากทั้งในระดับมัธยมศึกษา และอาชีวศึกษา ภาษาอังกฤษธุรกิจซึ่งจัดขึ้นสำหรับนักเรียนโปรแกรมพาณิชยกรรมจึงมีความสำคัญมากยิ่งขึ้น เพราะสามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้

การเรียนภาษาอังกฤษธุรกิจทั้งในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และระดับชั้นสูงนั้นได้ กำหนดเนื้อหาและขอบเขตและเวลาการเรียนเหมือนกัน จึงเป็นที่น่าสนใจว่าระหว่างเรียนภาษาอังกฤษธุรกิจทั้งสองระดับนี้ ผู้เรียนจะมีความสามารถทั่วไปในการใช้ภาษาอังกฤษ ได้เท่ากันหรือมีความแตกต่างกันอย่างไร เนื่องจากยังไม่มีผู้ใดได้ทำการวิจัยมาก่อน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 สาขา ภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี เกี่ยวกับด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน และด้านผู้สอนเพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนและพัฒนการเรียนการสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน สังคม ตลาดแรงงานต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาการเรียนการสอนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชา ภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน และด้านครูผู้สอน
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชา ภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จำแนกตามเพศ พื้นฐานการเรียนก่อนเข้าเรียน รอบการเรียน ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ รายได้ของผู้ปกครองนักเรียน

ความสำคัญของการวิจัย

ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาวางแผน ปรับปรุงการเรียนการสอนในสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรีได้อย่างเหมาะสม

ผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนให้สามารถแก้ไขปัญหาการเรียนของนักศึกษาได้ตรงกับปัญหาที่เกิดขึ้น และ เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนพร้อมทั้งวางแผนการทำวิจัยในชั้นเรียนได้อย่างเหมาะสม

ขอบเขตของการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายที่ต้องการศึกษา

กลุ่มเป้าหมายที่ต้องการศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 สาขาวิชา ภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี ประกอบด้วย นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) จำนวน 129 คน รวมทั้งสิ้น 129 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ คือข้อมูลทั่วไปของนักเรียน

1.1 เพศ แบ่งเป็น

1.1.1 เพศชาย

1.1.2 เพศหญิง

1.2 พื้นฐานการศึกษา ก่อนเข้ามาเรียน

1.2.1 จบระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6)

1.2.2 จบระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

1.3 รอบการเรียน แบ่งเป็น

1.3.1 รอบเช้า

1.3.2 รอบบ่าย

1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.4.1 ระดับต่ำ (ต่ำกว่า 2.00)

1.4.2 ระดับปานกลาง (2.00 – 3.20)

1.4.3 ระดับสูง (3.21 - 4.00)

1.5 รายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน แบ่งเป็น

1.5.1 10,000 – 20,000 บาท

1.5.2 21,000 – 30,000 บาท ขึ้นไป

2 ตัวแปรตาม ปัญหาของนักศึกษาที่มีต่อปัญหาการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ใน 5 ด้าน

2.1 ด้านเนื้อหาหลักสูตร ✓

2.2 ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน ✓

2.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน

2.4 ด้านผู้เรียน

2.5 ด้านผู้สอน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ปัญหาการเรียน หมายถึง สภาพการและอุปสรรค หรือข้อขัดข้องต่างๆ ซึ่งเป็นสาเหตุให้การเรียนดำเนินไปโดยไม่ราบรื่นและมีปัญหาต่อการเรียนของนักศึกษา โดยแบ่งเป็น 5 ด้าน ดังนี้

1.1 ด้านเนื้อหาหลักสูตร หมายถึง สภาพการ อุปสรรค หรือข้อขัดข้องต่าง ๆ เกี่ยวกับเนื้อหารายวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ ความต่อเนื่องของเนื้อหาวิชา ความเหมาะสมและทันสมัยการจัดลำดับเนื้อหาวิชา ความยากง่าย ความเพียงพอของเนื้อหาวิชา ตลอดจนความสอดคล้องกับตลาดเนื้อหา

1.2 ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน หมายถึง สภาพการ อุปสรรค หรือข้อขัดข้องต่าง ๆ เกี่ยวกับบรรยากาศทางการเรียน การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน ความพร้อมของสื่อที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน อาคารสถานที่ห้องสมุดโรงเรียน ห้องปฏิบัติการทางภาษาและสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการต่างๆที่มีผลต่อการเรียนการสอน

1.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน หมายถึง สภาพการ ข้อขัดข้องหรืออุปสรรคต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้สื่อ วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือสำหรับใช้ประกอบการเรียนการสอน ผู้เรียนไม่สะดวกในการติดต่อขอใช้สื่อ อุปกรณ์เพื่อนำเสนอกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน จำนวนสื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอนมีไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา

1.4 ด้านผู้เรียน หมายถึง สภาพการ อุปสรรค หรือข้อขัดข้องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับตัวผู้เรียน ได้แก่ ปัญหาด้านเวลาเรียน พื้นความรู้เดิม การเดินทางมาเรียน ความสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นเรียน

1.5 **ด้านผู้สอน** หมายถึง วิธีการสอน ความรับผิดชอบหน้าที่ ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ประสิทธิภาพในวิชาชีพครู ตลอดจนบุคลิกภาพ และจริยธรรมของครูผู้สอน

2. **นักศึกษา** หมายถึง ผู้ที่เรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี ปีการศึกษา 2547

3. **วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ** หมายถึง การฝึกการเขียนเอกสารธุรกิจแบบต่างๆที่ใช้ในสำนักงาน การเขียนประกาศทางธุรกิจ การเขียนใบลา การเขียนคำขอขึ้นเงินเดือน การอธิบายข้อผิดพลาดไปงาน การเขียนจดหมาย และใช้บัตรอวยพร บัตรเชิญต่าง ๆ ของสำนักงาน การเขียนรายงานข้อมูลที่เป็นตารางหรือแผนภูมิ

4. **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน** หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมที่แสดงถึงความสามารถของนักศึกษา ซึ่งวัดผลการเรียนเฉลี่ยทุกรายวิชาเมื่อสิ้นภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 แบ่งเป็น 3 ระดับ

4.1 **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ** หมายถึง นักศึกษาที่มีผลการเรียนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 1.00 – 2.00

1. **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง** หมายถึง นักศึกษาที่มีผลการเรียนเฉลี่ยสะสม ตั้งแต่ 2.00 - 3.20

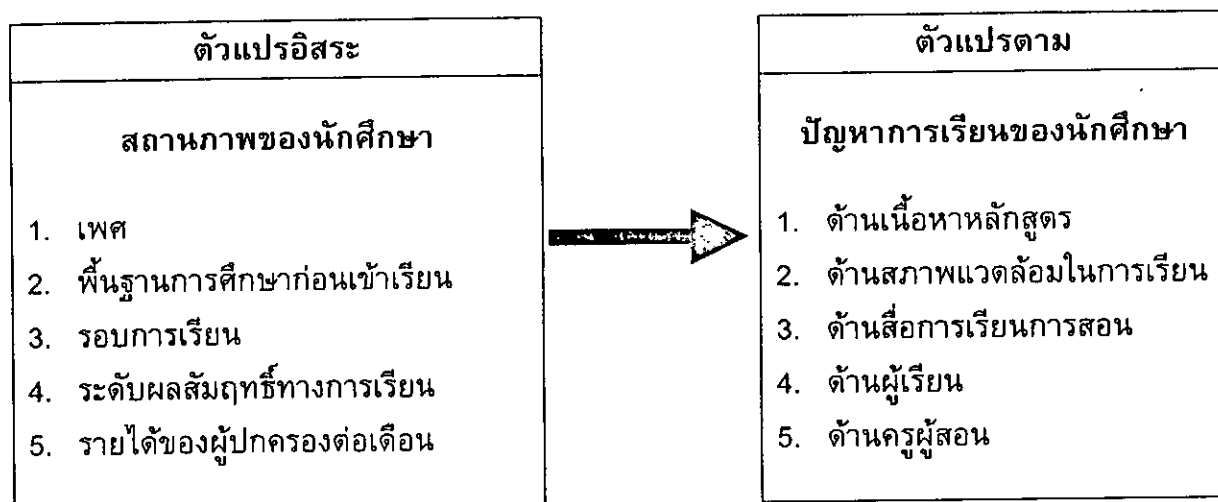
1. **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง** หมายถึง นักศึกษาที่มีผลการเรียนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.21 - 4.00

5. **รอบการเรียน** หมายถึง ช่วงเวลาที่นักศึกษาเข้ารับการศึกษานใน วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี แบ่งเป็น 2 รอบ

5.1 **รอบเช้า** คือ ช่วงการเรียนระหว่างเวลา 08.00 – 16.00 น.

5.2 **รอบบ่าย** คือ ช่วงการเรียนระหว่างเวลา 12.00 – 19.00 น.

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีปัญหาการเรียนโดยรวม และรายด้านแตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่มีพื้นฐานการศึกษาต่างกัน มีปัญหาการเรียน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่มีรอบการเรียนต่างกัน มีปัญหาการเรียน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีปัญหาการเรียน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน
5. นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน มีปัญหาการเรียน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอเป็นหัวข้อตามลำดับดังนี้

1. ประวัติความเป็นมาของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี
2. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน
 - 3.1 ด้านเนื้อหาหลักสูตร
 - 3.2 ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน
 - 3.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน
 - 3.4 ด้านผู้เรียน
 - 3.5 ด้านผู้สอน
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนการสอน
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า
 - 5.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ประวัติความเป็นมาของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี

วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี มีชื่อเดิมว่า โรงเรียนการเรือนและการฝึกหัดครูประกาศนียบัตรเพชรบุรี ได้ก่อตั้งเมื่อวันที่ 1 กันยายน 2477 ณ พระราชวังรามราชนิเวศน์ (พระราชวังบ้านปืน) โดยมีพันเอกหลวงอาจศรศิลป์ (เปา ธนพุทธิ) เป็นผู้ทำพิธีเปิดโรงเรียนและนางสาว ศิริพรรณ พลสุ เป็นครูใหญ่คนแรก เปิดสอน 2 แผนก คือ แผนกการเรียนและแผนกฝึกหัดครูประกาศนียบัตร ในปี พ.ศ. 2482 ย้ายมาอยู่เลขที่ 300 ถนนราชวิถี ตำบลคลองกระแชง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งเป็นที่ดินทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ มีเนื้อที่ 26 ไร่ 74.89 ตารางวา ต่อมาในปี พ.ศ. 2490 เปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนการช่างสตรีเพชรบุรีและเปิดทำการสอนชั้นมัธยม อาชีวศึกษาตอนปลาย และกรมอาชีวศึกษา โดยอนุมัติให้เปิดสอนชั้นประโยคอาชีวศึกษาชั้นสูงแผนกการช่างสตรี

ในปี พ.ศ. 2517 กรมอาชีวศึกษา ให้โรงเรียนการช่างสตรีทุกแห่งรับนักเรียนชายได้ จึงเปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนอาชีวศึกษาเพชรบุรี และในปีต่อกระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยไม่แยกรายวิชาเป็นสายสามัญและสายอาชีพและในปี พ.ศ.

2520 ให้ยกเลิกหลักสูตรการเรียนการสอน ชั้น ม.ศ. 5 เปลี่ยนเป็นหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ในวันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2523 ได้รับยกฐานะเป็นวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี มีนางสุดา สุธาธรรมณ์ เป็นผู้อำนวยการ อีก 2 ปีต่อมา ได้เปิดสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชาการบัญชี คหกรรมศาสตร์ทั่วไป สาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย และสาขาวิชาอาหาร และโภชนาการในปี พ.ศ. 2528 ได้รับอนุมัติให้เปิดสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ในสาขาวิชาศิลปประยุกต์ และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงสาขาวิชาพาณิชยการ(การตลาด) และอีก 2 ปี ต่อมาได้ยกเลิกในระดับประกาศนียบัตรในสาขาวิชาศิลปประยุกต์ และใช้หลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ศิลปหัตถกรรม จัดการเรียนการสอนเป็น 4 ภาคเรียน

ในปี พ.ศ. 2531 ได้รับรางวัลเสมาทอง นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มีงานทำถึง ร้อยละ 100 และได้รับคัดเลือกเป็นสถานศึกษาเร่งรัดพัฒนาดี เด่น ภาคกลางในปี พ.ศ. 2532 ในปี พ.ศ. 2534 ได้รับรางวัลเสมาทองระดับชาติเป้าหมายที่ 7 เร่งรัดพัฒนางานนักเรียนนักศึกษา

ในปี พ.ศ. 2539 ได้รับคัดเลือกเป็นศาสนศึกษาดีเด่นในกลุ่มภาคกลางของกรมอาชีวศึกษา และได้รับรางวัลพระราชทานจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ฯ สยามบรมราชกุมารี

ปัจจุบันมีนางสุพิศ ยางาม ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี วิทยาลัยฯ มีข้าราชการครู จำนวน 70 คน ผู้ชำนาญภาษาจีน จำนวน 1 คน ข้าราชการ พลเรือน จำนวน 1 คน ครูจ้างสอน จำนวน 15 คน ลูกจ้างประจำ จำนวน 16 คน ลูกจ้าง ชั่วคราว จำนวน 14 คน นักศึกษารอบปกติ และรอบพิเศษมีทั้งสิ้น จำนวน 2,000 คน (มณีรัตน์ มีโกศล 2545 : 8-9)

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2540

ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ

หลักการ

1. เป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิต และพัฒนาแรงงานระดับผู้ชำนาญการเฉพาะสาขาอาชีพตาม ความต้องการของตลาดแรงงาน ทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ
2. เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนตามความถนัด ความสามารถและความ สนใจ สามารถถ่ายโอนผลการเรียน เทียบความรู้และประสบการณ์จากแหล่งวิทยาการ สถาน ประกอบการ และสถานประกอบอาชีพอิสระ
3. เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้สถานศึกษาจัดวิธีเรียน วิธีสอนที่หลากหลายสอดคล้อง กับความต้องการของผู้เรียน และท้องถิ่น

4. เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้สถานศึกษา ชุมชน ท้องถิ่น ทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน มีส่วนร่วมพัฒนาหลักสูตรและจัดการศึกษา เพื่อให้ตรงตามความต้องการ สอดคล้องกับสภาพชุมชนและท้องถิ่นนั้น

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้มีความรู้ และทักษะในวิชาสามัญสำหรับเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต การศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม หรือศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ทนต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านวิทยาการ และเทคโนโลยีต่างๆ ที่เกิดขึ้น

2. เพื่อให้มีทักษะในงานอาชีพระดับผู้ชำนาญการเฉพาะทาง สามารถนำไปประกอบอาชีพและพัฒนางานอาชีพ ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน

3. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ มีความมั่นใจ และภาคภูมิใจในงานอาชีพ รักงานที่ทำ รักหน่วยงาน สามารถทำงานเป็นหมู่คณะได้ดี

4. เพื่อให้เป็นผู้มีปัญญา มีนิสัยใฝ่รู้ ใฝ่เรียน มีความคิดสร้างสรรค์ มีความสามารถในการจัดการ การตัดสินใจและแก้ปัญหา รู้จักแสวงหาแนวทางใหม่ ๆ มาพัฒนาตนเอง พัฒนางาน

5. เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีมนุษยสัมพันธ์ มีคุณธรรม จริยธรรม ขยัน ซื่อสัตย์ มีวินัย มีสุขภาพกาย ใจ สมบูรณ์แข็งแรง

6. เพื่อให้เป็นผู้มีพฤติกรรมทางสังคมที่ดีทั้งในการทำงานการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

7. มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว หน่วยงานท้องถิ่น และประเทศชาติ อุทิศตนเพื่อสังคม เข้าใจและเห็นคุณค่าของศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ตระหนักในปัญหาและความสำคัญของสิ่งแวดล้อม

8. เพื่อให้เห็นคุณค่าและดำรงไว้ซึ่งสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ ปฏิบัติตนในฐานะพลเมืองดีตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2540

1. การเรียนการสอน

การเรียนการสอนตามหลักสูตรนี้ ผู้เรียนสามารถลงทะเบียนเรียนได้ทุกวิธีเรียนที่กำหนดและนำผลการเรียนแต่ละวิธีมาประกันผลรวมกันได้ สามารถโอนผลการเรียน และขอเทียบความรู้ และประสบการณ์ได้ด้วย

2. เวลาเรียน

2.1 ในปีการศึกษาหนึ่ง ๆ ให้แบ่งภาคเรียนออกเป็น 2 ภาคเรียนปกติ ภาคเรียนละ 18 สัปดาห์และสถานศึกษาอาจเปิดสอนภาคฤดูร้อนได้อีกตามเห็นสมควร โดยมีเวลาเรียน และจำนวนหน่วยกิตตามที่กำหนด

2.2 ในกรณีการเรียนระบบชั้นเรียน ให้สถานศึกษาเปิดทำการสอนสัปดาห์ละ 5 วัน วันละไม่เกิน 7 คาบเรียน คาบละ 60 นาที

2.3 เวลาเรียนตามปกติสำหรับผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หรือเทียบเท่า ในประเภทวิชาและสาขาวิชาที่กำหนด ประมาณ 2 ปี ส่วนผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาหรือเทียบเท่าหรือหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาวิชาอื่นจะใช้เวลา เรียนประมาณ 3 ปี ยกเว้นผู้ที่ได้เรียนรายวิชาปรับพื้นฐานวิชาชีพที่กำหนดไว้ในหลักสูตร มาก่อนแล้ว หรือผู้ที่ขอโอนผลการเรียน

3. หน่วยกิต

ให้มีหน่วยกิต ตลอดหลักสูตรไม่น้อยกว่า 80 หน่วยกิต และไม่เกิน 110 หน่วยกิต การคิดหน่วยกิต ถือเกณฑ์ดังนี้

3.1 รายวิชาภาคทฤษฎี 1 คาบเรียนต่อสัปดาห์ ตลอดภาคเรียนไม่น้อยกว่า 16 คาบเรียน รวมกับเวลาของการวัดผลไม่น้อยกว่า 18 คาบเรียน มีค่า 1 หน่วยกิต

3.2 รายวิชาภาคปฏิบัติ 2-3 คาบเรียนต่อสัปดาห์ ตลอดภาคเรียนไม่น้อยกว่า 32 คาบเรียน รวมกับเวลาของการวัดผล ไม่น้อยกว่า 36-54 คาบเรียน มีค่า 1 หน่วยกิต

3.3 การฝึกงานหรือการทำโครงการ หรือการทำโครงการวิชาชีพ ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร มีค่า 4 หน่วยกิต

3.4 การฝึกอาชีพในระบบทวิภาคี ใช้เวลาฝึกไม่น้อยกว่า 72 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต

4. โครงสร้าง

โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2540 แบ่งเป็น 3 หมวดวิชา ต้องศึกษารายวิชาในหมวดต่าง ๆ ไม่น้อยกว่า 89 หน่วยกิต ดังโครงสร้างต่อไปนี้

4.1 หมวดวิชาพื้นฐาน	18 หน่วยกิต
4.2 หมวดวิชาชีพ ไม่น้อยกว่า	61 หน่วยกิต
4.2.1 วิชาชีพพื้นฐาน	(12 หน่วยกิต)
4.2.2 วิชาชีพเฉพาะ	(15 หน่วยกิต)
4.2.3 วิชาชีพเลือก	(ไม่น้อยกว่า 30 หน่วยกิต)
4.2.4 ฝึกงาน / โครงการงาน / โครงการวิชาชีพ	(4 หน่วยกิต)
4.3 หมวดวิชาเลือกเสรี ไม่น้อยกว่า	10 หน่วยกิต
รวมไม่น้อยกว่า	89 หน่วยกิต

จำนวนหน่วยกิตแต่ละรายวิชาของแต่ละหมวดวิชาตลอดหลักสูตร เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในโครงสร้างของแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา

5. ฝึกงาน / โครงการงาน / โครงการวิชาชีพ

5.1 ผู้เรียนทุกคนต้องผ่านการฝึกงานในแหล่งวิทยาการ และตามสถานประกอบการ หรือสถานประกอบอาชีพอิสระอย่างต่อเนื่อง ไม่น้อยกว่า 350 ชั่วโมง ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร แต่ละประเภทวิชาแต่ละสาขา หรือทำโครงการงานหรือโครงการวิชาชีพ กำหนดให้มีค่า 4 หน่วยกิต

5.2 สถานศึกษาจะจัดให้ผู้เรียนฝึกงานในช่วงระยะเวลาใดก็ได้ ตามความเหมาะสม ตั้งแต่ประกาศผลสอบภาคเรียนที่ 2 ของผู้เรียนเป็นต้นไป ถ้าสถานศึกษาจัดให้ผู้เรียนฝึกงานใน ภาคเรียนปกติ ให้เพิ่มเวลาเรียนต่อสัปดาห์ของรายวิชาเป็น 2 เท่าของภาคเรียนปกติ

5.3 สถานศึกษาดำเนินการให้ผู้เรียนที่ประสงค์จะทำโครงการงานหรือโครงการวิชาชีพ ทำในภาคเรียนที่ 4

5.4 การตัดสินผลการดำเนินการ และการให้ระดับผลการเรียนปฏิบัติเช่นเดียวกับ วิชาอื่น

6. เกณฑ์การเข้าเรียน

พื้นฐานความรู้

สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หรือเทียบเท่า หรือผู้ที่สำเร็จ การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่า ผู้เข้าเรียนที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพในประเภทวิชาและสาขาวิชาที่กำหนด ต้องเรียนรายวิชาปรับพื้นฐาน วิชาชีพให้ครบตามที่ระบุไว้ในหลักสูตรแต่ละประเภทวิชา และสาขาวิชาการเรียนรายวิชา ปรับพื้นฐานวิชาชีพ เป็นไปตามข้อกำหนดที่ระบุไว้ในหลักสูตรแต่ละประเภทวิชา และสาขาวิชา

7. การประเมินผลการเรียน

เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียน ตามหลัก สูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2540

8. การสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร

8.1 สอบได้รายวิชาในหมวดวิชาพื้นฐาน หมวดวิชาชีพ และหมวดวิชาเลือกเสรีครบ ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรของแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา

8.2 ได้จำนวนหน่วยกิตสะสมครบตามโครงสร้าง

8.3 ได้ค่าระดับคะแนนสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00

8.4 สำหรับนักศึกษากระบวนทวิภาคี ต้องสอบผ่านมาตรฐานฝีมือ

9. การแก้ไขเปลี่ยนแปลงหลักสูตร

9.1 ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เป็นผู้มีความอำนาจในการเพิ่มเติม แก้ไข หรือยกเลิก สาขาวิชาประเภทวิชา หรือเปลี่ยนแปลงโครงสร้างหลักสูตร

9.2 อธิบดีกรมอาชีวศึกษาเป็นผู้มีความอำนาจในการแก้ไข เพิ่มเติม เปลี่ยนแปลงหรือ ยกเลิก รายวิชา หรือคำอธิบายรายวิชา ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช

2540 เมื่อมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงหลักสูตรตามข้อ 9.2 แล้ว ให้นำเสนอกระทรวงศึกษาธิการทราบ

10. การพิจารณาอนุมัติการเปิดสอนสาขาวิชาต่าง ๆ

กรมอาชีวศึกษา พิจารณาจากความพร้อมของแต่ละสถานศึกษา

โครงสร้าง

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2540
ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ แบ่งออกเป็น 13 สาขาวิชา ดังนี้

สาขาวิชา	หมวดวิชาพื้นฐาน	หมวดวิชาชีพ				หมวดวิชาเลือกเสรี	รวม
		วิชาพื้นฐาน	วิชาชีพเฉพาะ	วิชาชีพเลือก	ฝึกงาน/โครงงาน/โครงการวิชาชีพ		
การบัญชี	18	12	15	30	4	10	89
การตลาด	18	12	15	30	4	10	89
การเลขานุการ	18	12	15	30	4	10	89
คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	18	12	15	30	4	10	89
การเงินและการธนาคาร	18	12	15	30	4	10	89
อุตสาหกรรมท่องเที่ยว	18	12	15	30	4	10	89
ธุรกิจการค้าต่างประเทศ	18	12	15	30	4	10	89
การจัดการงานบุคคล	18	12	15	30	4	10	89
ธุรกิจประกันภัย	18	12	15	30	4	10	89
ธุรกิจโรงแรม	18	12	15	30	4	10	89
ธุรกิจสถานพยาบาล	18	12	15	30	4	10	89
การประชาสัมพันธ์	18	12	15	30	4	10	89
ธุรกิจหนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์	18	12	15	30	4	10	89

รายวิชาปรับพื้นฐาน

สำหรับผู้สำเร็จการศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาวิชาอื่น หรือผู้ที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) จะต้องเรียนรายวิชาปรับพื้นฐานวิชาชีพ ต่อไปนี้

รหัส	ชื่อวิชา	ท-ป-น
20002001	คอมพิวเตอร์เบื้องต้น	1-2-2
22002003	การบัญชี	2-3-3
22002005	พิมพ์ดีดไทยเบื้องต้น	1-4-3
22012003	การบัญชี	2-3-3
22012007	การใช้เครื่องใช้สำนักงาน	1-2-2
22012103	การบัญชีห้างหุ้นส่วน	2-3-3
22012105	การบัญชีบริษัทจำกัด	2-3-3
22012107	การบัญชีกิจการอุตสาหกรรม	2-2-3

1. หมวดวิชาพื้นฐาน

18 หน่วยกิต

1.1 กลุ่มวิชาภาษา (6 หน่วย)

1.1.1 วิชาภาษาไทย (2 หน่วยกิต) ให้เลือกเรียน 1 รายวิชา

รหัส	ชื่อวิชา	ท-ป-น
3000-1101	ภาษาไทยเพื่ออาชีพ 1	1-2-2
3000-1102	ภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2	1-2-2
3000-1103	ภาษาไทยเพื่ออาชีพ 3	1-2-2

1.1.2 วิชาภาษาอังกฤษ (4 หน่วยกิต) ให้เรียนรายวิชาต่อไปนี้

รหัส	ชื่อวิชา	ท-ป-น
3000-1221	ภาษาอังกฤษธุรกิจ 1	1-2-2
3000-1222	ภาษาอังกฤษธุรกิจ 2	1-2-2

1.2 กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ (2 หน่วยกิต) ให้เลือกเรียน 1 รายวิชา จากรายวิชาต่อไปนี้

รหัส	ชื่อวิชา	ท-ป-น
3000-1301	มนุษย์สัมพันธ์	2-0-2
3000-1302	สังคมและวัฒนธรรมไทย	2-0-2
3000-1303	การพัฒนาประสบการณ์วิชาชีพ	2-0-2

1.3 กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ (7 หน่วยกิต)

1.3.1 วิชาวิทยาศาสตร์ (3 หน่วยกิต) ให้เลือกเรียน 1 รายวิชาวิชาดังต่อไปนี้

รหัส	ชื่อวิชา	ท-ป-น
3000-1401	วิทยาศาสตร์ 1	2-2-3
3000-1402	วิทยาศาสตร์ 2	2-2-3
3000-1403	วิทยาศาสตร์ 3	2-2-3
3000-1404	วิทยาศาสตร์ 4	2-2-3
3000-1405	วิทยาศาสตร์ 5	2-2-3
3000-1406	วิทยาศาสตร์ 6	2-2-3
3000-1407	วิทยาศาสตร์ 7	2-2-3
3000-1408	วิทยาศาสตร์ 8	2-2-3
3000-1409	วิทยาศาสตร์ 9	2-2-3
3000-1410	เคมีเบื้องต้น	2-2-3
3000-1411	ฟิสิกส์	3-0-3
3000-1412	ปฏิบัติการฟิสิกส์	0-3-1

1.3.2 วิชาคณิตศาสตร์ (4 หน่วยกิต) ให้เรียนรายวิชาต่อไปนี้

รหัส	ชื่อรายวิชา	ท-ป-น
3000-1501	คณิตศาสตร์ 1	2-0-2
3000-1509	สถิติธุรกิจ	2-0-2

1.4 กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ (3 หน่วยกิต) ให้เลือกเรียน 1 รายวิชา จากรายวิชาต่อไปนี้

รหัส	ชื่อรายวิชา	ท-ป-น
3000-1601	ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	3-0-3
3000-1602	จิตวิทยาการทำงาน	3-0-3
3000-1603	พลศึกษา	2-2-3

2. หมวดวิชาชีพ ไม่น้อยกว่า 61 หน่วยกิต

2.1 วิชาชีพพื้นฐาน

12 หน่วยกิต

รหัส	ชื่อวิชา	ท-ป-น
3200-0101	หลักเศรษฐศาสตร์	3-0-3
3200-0102	กฎหมายธุรกิจ	3-0-3
3200-0103	หลักการตลาด	3-0-3
3200-0104	หลักการจัดการ	3-0-3

2.2 วิชาชีพเฉพาะ

15 หน่วย

รหัส	ชื่อวิชา	ท-ป-น
3201-2001	การบัญชีการเงิน	2-2-3
3201-2002	การบัญชีทรัพย์สิน	2-2-2
3201-2003	การบัญชีหนี้สินและทุน	1-3-3
3201-2004	การบัญชีขั้นสูง 1	2-2-3
3201-2005	การบัญชีต้นทุน 1	2-2-3

2.3 วิชาชีพเลือก ไม่น้อยกว่า

30 หน่วยกิต

ให้เลือกเรียนไม่น้อยกว่า 30 หน่วยกิต โดยเลือกเรียนจากรายวิชาที่กำหนดให้ไม่น้อยกว่า 24 หน่วยกิต ส่วนที่เหลือให้เลือกเรียนจากสาขาวิชาอื่นจนครบหน่วยกิตที่กำหนด

รหัส	ชื่อวิชา	ท-ป-น
3201-2101	การบัญชีขั้นสูง 2	2-2-3
3201-2102	การบัญชีต้นทุน 2	2-2-3
3201-2103	การบัญชีภาษีอากร	3-0-3
3201-2104	ระบบบัญชี	3-0-3
3201-2105	วิเคราะห์งบการเงิน	3-0-3
3201-2106	การควบคุมและตรวจสอบภายใน	3-0-3
3201-2107	การบัญชีราชการ	3-0-3
3201-2108	การบัญชีเฉพาะกิจ	3-0-3
3201-2109	การบัญชีเพื่อการจัดการ	3-0-3
3201-2110	การวางแผนและควบคุมกำไร	3-0-3
3201-2111	สัมมนาเชิงปฏิบัติการวิชาชีพ	1-4-3
3201-2120	โปรแกรมสำเร็จรูปทางด้านบัญชี	2-2-3
3205-2002	การเงินธุรกิจ	2-2-3

2.4 ฝึกงาน/ โครงการงาน/ โครงการวิชาชีพ (4 หน่วยกิต) ให้เลือกเรียนรายวิชาใดวิชาหนึ่ง ต่อไปนี้

รหัส	ชื่อวิชา	ท-ป-น
3201-2901	ฝึกงาน	* * 4
3201-2902	โครงการงาน	* * 4
3201-2903	โครงการวิชาชีพ	* * 4
3000-1413	โครงการงานวิทยาศาสตร์	* * 4

3. หมวดวิชาเลือกเสรี ไม่น้อยกว่า 10 หน่วยกิต

ให้ผู้เรียนเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ จากรายวิชาที่กำหนดไว้ในหมวดวิชาเลือกเสรี หรือรายวิชาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2540 ทุกประเภทวิชา

รหัส	ชื่อวิชา	ท-ป-น
3000-1701	การเพิ่มผลผลิต	2-2-3
3000-1702	การบริหารงานคุณภาพ ISO 9000	2-2-2
3000-1703	การนิเทศงานอาชีพ	1-0-2
3000-3103	การเขียนรายงาน	1-2-2
3000-3102	การเขียนโครงการ	1-2-2
3000-3201	ภาษาอังกฤษเพื่อการอาชีพ	1-2-2
3000-3202	การเขียนภาษาอังกฤษในงานอาชีพ	1-2-2
3000-3203	การเขียนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ	2-0-2
3000-3204	ภาษาอังกฤษมัลติเทคก็ท้องถิ่น	2-2-3
3000-3205	หลักการแปลภาษาอังกฤษ	2-0-2
3000-3211	ภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น	1-2-2
3000-3212	ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการท่องเที่ยว	1-2-2
3000-3213	ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการโรงแรม	2-2-3
3000-1103	ภาษาไทยเพื่ออาชีพ	1-2-2

จุดประสงค์สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ

1. เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจในการใช้ภาษาเพื่อธุรกิจในสำนักงาน การเขียนประกาศ
2. ข่าวทางธุรกิจต่าง ๆ
3. เพื่อให้เข้าใจวัฒนธรรม สังคมตามบริบทที่พบ
4. เพื่อใช้กลยุทธ์ในการเรียนเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษา
5. เพื่อเห็นประโยชน์ของการรู้ภาษาอังกฤษในการแสวงหาความรู้ และใช้ประกอบธุรกิจ

ได้

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน

ด้านเนื้อหาหลักสูตร

ความหมายของหลักสูตร ได้มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

ภิญโญ สาร (2526 : 14) ให้ความหมายว่าหลักสูตรมีความหมายครอบคลุมถึงหลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง เนื้อหา กิจกรรมและวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการจัดการเรียนการสอน ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้ความสามารถโดยการเสริมให้แก่เอกัตถบุคคลไปสู่ศักยภาพสูงสุดของคน

สัจ จุฑานันท์ (2529 : 70) กล่าวว่า เนื้อหาวิชาที่สอนจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ตาม จุดประสงค์ของการสอนที่ได้กำหนดไว้ ดังนั้น การเลือกเนื้อหาสาระวิชาที่นำมาสอนจริงจึง จำเป็น ต้องคำนึงถึงความยากง่ายให้พอเหมาะกับความสามารถของผู้เรียนและต้องมีความต่อเนื่อง กับความรู้ พื้นฐานเดิมของผู้เรียนด้วย ถ้าเนื้อหาสาระที่นำมาสอนมีความง่ายเกินไปผู้เรียนไม่เกิด การเรียนรู้แต่อย่างใด แต่ในทางตรงกันข้าม หากเนื้อหาสาระที่นำมาสอนมีความยากจนเกินไป หรือ ไม่มีความต่อเนื่องกับประสบการณ์เดิมของผู้เรียน เนื้อหานั้นจะเป็นอุปสรรคที่ผู้เรียนไม่สามารถ เรียนรู้ให้เข้าใจได้

สมิตร คุณากร (2523 : 4 - 5) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ 3 ประการ คือ

1. เอกสารที่กำหนดโครงการศึกษาของผู้เรียน โดยบรรจุความมุ่งหมายของการศึกษา ตลอดจนเนื้อหา สาระความรู้ ประสบการณ์ และกิจกรรมให้กับผู้เรียน
2. โครงการที่ประมวลความรู้ และ ประสบการณ์ให้ผู้เรียน เพื่อพัฒนาความรู้ ความสามารถด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน
3. วิชาความรู้สาขาหนึ่งที่วัดด้วยหลักการ และแนวปฏิบัติในการพัฒนาหลักสูตร

ธวัชชัย ชัยจิรธยากุล (2527 : 2) ได้ให้ความหมายว่า หลักสูตร คือกิจกรรม และประสบการณ์ทั้งหลายที่จัดให้ผู้เรียนได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามที่พึงประสงค์ กิจกรรม และประสบการณ์มีความหมายแตกต่างกันกิจกรรมเน้นกระบวนการหรือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่ได้บ่งบอกถึงความสำเร็จ ส่วนประสบการณ์มีจุดเน้นที่การเรียนรู้ของผู้เรียน ดังนั้นการจัดประสบการณ์จึงหมายถึง การจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน

อ้าง บัวศรี (2531 : 194) กล่าวว่า เนื้อหาวิชา หมายถึง ข้อมูล ความรู้ หรือ สิ่งอันเป็นสาระซึ่งได้ถูกเลือกสรรจากวิชาต่างๆ ซึ่งเมื่อนำมาให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จะทำให้ผู้เรียนมีความรู้ ทักษะ และการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ไปตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

อ้าง บัวศรี (2532 : 8) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตรไว้ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร (Curriculum Aims) หมายถึง ผลส่วนรวมที่ต้องการให้เกิดแก่ผู้เรียนหลังจากที่เรียนจบหลักสูตรไปแล้ว
2. จุดประสงค์ของการเรียนการสอน (Instructional Objectives) หมายถึง สิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ หลังจากที่ยอมรับเนื้อหาสาระ ในวิชาที่กำหนดไว้
3. เนื้อหาสาระและประสบการณ์ (Content Experiences) หมายถึง สิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ และประสบการณ์ที่ต้องการให้ผู้เรียนได้รับ
4. ยุทธศาสตร์การเรียนการสอน (Instructions Strategies) หมายถึง กระบวนการและวิธีการ ในการจัดการเรียนการสอน รวมทั้งกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางความรู้และอื่น ๆ ตามจุดประสงค์และจุดหมายที่กำหนดไว้
5. วัสดุและสื่อการเรียนการสอน (Instructional Media Materials) หมายถึง เครื่องใช้และวัสดุต่าง ๆ รวมทั้งอุปกรณ์โสตทัศนศึกษาที่ช่วยส่งเสริมคุณภาพ และประสิทธิภาพการเรียนการสอน
6. การประเมินผล (Evaluation) หมายถึง การประเมินผลหลักสูตรและการประเมินผล การเรียนการสอน

เครือวัลย์ ลีมอภิชชาติ (2531 : 67) กล่าวว่า เนื้อหาวิชา หมายถึง เนื้อหาสาระความรู้ และประสบการณ์การเรียนรู้ เป็นขั้นตอนที่กำหนดไว้ให้ผู้เรียนควรรู้ และสามารถจัดลำดับของความรู้ และประสบการณ์นั้นเป็นอย่างไร จึงจะเกิดผลและพัฒนาถึงที่สุด

เกณฑ์ในการเลือกเนื้อหาวิชา

ทาบ (Taba. 1962 : 284) ได้กล่าวถึงการเลือกเนื้อหา (Content selection) มาบรรจุไว้ในหลักสูตรว่า มีเกณฑ์ในการเลือกดังนี้

1. ความเชื่อถือได้และเป็นแก่นสารของความรู้ในแต่ละวิชา ความเชื่อถือได้ของเนื้อหา หมายถึง เนื้อหาที่เป็นหลัก เป็นความคิดรวบยอด (Concept) ไม่ใช่เป็นข้อมูล
2. ความสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในสังคม
3. ความสมดุลระหว่างความกว้างกับความลึก ความกว้างครอบคลุมถึงการให้ข้อมูล กระบวนการ และความคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องนั้นอย่างเพียงพอที่จะให้ผู้เรียนได้เกิดความเข้าใจถึง หลักการและความคิดรวบยอดได้อย่างลึกซึ้ง
4. สามารถสนองความมุ่งหมายได้หลายประการ
5. สอดคล้องกับบุคลิกภาพในการเรียนรู้ และประสบการณ์ของผู้เรียน
6. สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน

หาดาล พงศ์ (2531 : 65 - 66) ได้เสนอข้อควรพิจารณาในการเลือกเนื้อหาวิชาดัง ต่อไปนี้

1. แหล่งที่จะเลือกเนื้อหาวิชานั้นประกอบด้วย ตำราเรียน รายงานการวิจัย คู่มือต่าง ๆ
2. หลักการเลือกเนื้อหาวิชา เกณฑ์การเลือกอาจแบ่งออกเป็น

2.1 ข้อมูลทางอ้อม เช่น ศึกษาจากเอกสาร ผลการวิจัย บทความทางวิชาการ ตำรา หนังสือ เป็นต้น

2.2 ข้อมูลทางตรง เช่น การสังเกต การศึกษา โดยเข้าไปมีประสบการณ์ตรง เกี่ยวกับอาชีพ การสัมภาษณ์ เป็นต้น

3. อันดับการเลือก ก่อนอื่นต้องทำการรวบรวมกฎเกณฑ์ หลักการ ทฤษฎี และ ทักษะจัดเข้าเป็นหมวดหมู่ เพื่อที่จะเลือกอันดับความสำคัญที่มีต่อความต้องการและสามารถนำไป ใช้ให้ได้ผลต่ออาชีพนั้น ๆ

สรุปได้ว่า เนื้อหาของหลักสูตร หมายถึง เนื้อหาสาระวิชาที่จัดไว้อย่างเป็นระบบตลอด จนประสบการณ์ และ กิจกรรมการเรียนการสอน ที่มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความสามารถ ตามจุดประสงค์ของหลักสูตร การเลือกเนื้อหา มาบรรจุไว้ในหลักสูตร จะต้องสอดคล้องกับบุคลิกภาพ ประสบการณ์ ความต้องการ และ ความสนใจของผู้เรียน

เนื้อหาของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ประกอบด้วยวิชาต่าง ๆ หลายวิชา ในการศึกษาวิจัยผู้วิจัยได้ทำการศึกษารายวิชาที่เกี่ยวกับการใช้ ภาษาอังกฤษธุรกิจด้านต่าง ๆ หลายวิชา ในการศึกษาวิจัยผู้วิจัยได้ทำการศึกษารายวิชาที่เกี่ยวกับ ภาษาอังกฤษธุรกิจ ประกอบด้วยวิชาเฉพาะ และวิชาชีพเลือกมีรายละเอียดดังนี้

การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

เอ็ดเวิร์ด แอนโทนี (Edward Anthony. 1972) ได้เสนอคำ 3 คำที่เป็นพื้นฐานสำคัญ ในการสอนภาษาอังกฤษ คือ

1. แนวคิด (Approach)
2. วิธีสอน (Method)
3. กลวิธีสอน (Technique)

สตีเฟน คราเชน (Stephen Krashen. 1987 : 35 - 40) ซึ่งได้กล่าวถึงสมมติฐานในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษไว้ 5 ประการ คือ

1. สมมติฐานเกี่ยวกับการเรียนและการรู้ภาษา (The Acquisition Learning Hypothesis)
2. สมมติฐานเกี่ยวกับขั้นตอนในการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis)
3. สมมติฐานเกี่ยวกับกลไกทดสอบทางภาษา (The Monitor Hypothesis)
4. สมมติฐานเกี่ยวกับการรับรู้ข้อมูลทางภาษา (The Input Hypothesis)
5. สมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างด้านจิตใจ (The Affective Filter Hypothesis)

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 30) ได้สรุปความคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาได้ดังนี้

1. ภาษา คือ ภาษาพูดมิใช่ภาษาเขียน
2. ภาษาเป็นเรื่องของนิสัย
3. การสอนภาษามิใช่เน้นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับภาษา
4. ควรสอนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้พูดมิใช่สิ่งที่ควรพูด
5. ภาษาแต่ละภาษามีโครงสร้างที่แตกต่างกันไป

สรุปได้ว่า กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จะต้องเรียนด้วย การปฏิบัติจริงต้องกำหนดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ครูผู้สอนควรมีวิธีสอนโดยอธิบายเนื้อเรื่องที่สอนให้เข้าใจ ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ใช้เวลามากพอสมควรสำหรับการสอนเรื่องหนึ่ง ๆ และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามปัญหา หรือ โจทย์ที่ทำแบบฝึกหัด ครูผู้สอนมีสมุดบันทึกสำหรับแนวคิดวิธีการสอน กิจกรรมการเรียนการสอนทางภาษาอังกฤษธุรกิจ เน้นการเรียนด้วยการปฏิบัติให้มาก (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2540 : 121 - 124)

โรนัลด์ แมคเคย์ และ อัลัน เมานท์ฟอร์ด (Ronald Mackey and Alan Mountford, in Ronald Mackey and Alan Mountford, eds. 1978 : 2) ได้อธิบายจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ไว้ 3 ประการ คือ

1. เพื่อสนองความต้องการทางด้านวิชาชีพ (Occupational requirements) เช่น สำหรับพนักงานรับโทรศัพท์ระหว่างประเทศ นักบินนานาชาติ เป็นต้น

2. เพื่อโครงการฝึกอบรมอาชีพ (Vocational training programmes) เช่น สำหรับบุคลากรประจำโรงแรม เจ้าหน้าที่ฝ่ายการค้าพิเศษ

3. เพื่อการศึกษาทางด้านวิชาการ และวิชาชีพระดับสูง (Academic or professional study) เช่น วิศวกรรมศาสตร์ แพทย์ศาสตร์ และกฎหมาย

ประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ แบ่งออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางอาชีพ (English for Educational Purposes – EEP or English for Academic Purposes – EOP) เป็นภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นเพื่อสนองความต้องการทางด้านอาชีพ สำหรับผู้ที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพที่มีความจำเป็นต้องรู้ภาษาอังกฤษในขอบข่ายสาขาอาชีพของตน ผู้สอนสามารถกำหนดทักษะที่จะต้องฝึกฝน และสิ่งที่จะต้องเรียนได้ตามวัตถุประสงค์ของผู้เรียนได้ดังนี้

1.1 ภาษาอังกฤษธุรกิจ เป็นภาษาอังกฤษสำหรับเลขานุการ ประชาสัมพันธ์ นักบัญชี

1.3 ภาษาอังกฤษเทคนิค เป็นภาษาอังกฤษสำหรับช่างยนต์ ช่างโลหะ

1.4 ภาษาอังกฤษเฉพาะอื่น ๆ เช่นภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์ พนักงานเสิร์ฟอาหาร พนักงานรับโทรศัพท์ พนักงานวิทยุการบิน เป็นต้น

2. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางอาชีพนี้ นอกจากจะแบ่งเป็นประเภทต่าง ๆ สำหรับผู้ที่มีอาชีพต่างกันแล้ว ยังแบ่งเป็นรายวิชาที่แตกต่างกันด้วย คือ

2.1 รายวิชาสำหรับผู้ที่ยังไม่เคยมีประสบการณ์ในวิชาชีพ (pre – experience course) เป็นการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับวิชาชีพไปพร้อม ๆ กับการเรียนวิชานั้น ๆ

2.2 รายวิชาสำหรับผู้เคยมีประสบการณ์ในวิชาชีพมาแล้ว (post – experience course) เป็นการเรียนภาษาอังกฤษเฉพาะเกี่ยวกับอาชีพนั้น ๆ

2.3 รายวิชาสำหรับครูเพื่อให้อสอนภาษาอังกฤษได้ (teacher's conversion course) เป็นรายวิชาสำหรับครูที่สอนภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาฝรั่งเศส ให้สามารถสอนภาษาอังกฤษได้

3. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางการศึกษา (English for Educational Purposes – EEP or English for Academic Purposes – EAP) เป็นภาษาอังกฤษเพื่อความมุ่งหมายทางวิชาการ ใช้เป็นสื่อในการศึกษาต่อไม่ว่าสาขาใดก็ตาม มุ่งให้ผู้เรียนสามารถอ่านเอกสาร ตำราทางวิชาได้ ให้สามารถฟังการบรรยาย จดรายละเอียดที่สำคัญ อภิปราย และเขียนรายงานเป็นภาษาอังกฤษได้ ตามลักษณะการใช้ภาษาที่ผู้เรียนจะต้องใช้สาขาวิชานั้น ๆ รายวิชาของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางการศึกษา แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

3.1 การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา ซึ่งเป็นการเรียนวิชาการสาขาใดสาขาหนึ่ง (DISCIPLINE BASED EEP) เช่น ฟิสิกส์ วิศวกรรม วรรณคดีวิจารณ์ เป็นต้น แบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ

3.1.1 การเรียนรู้ของผู้เคยเรียนวิชาการจบแล้ว มาเรียนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับวิชานั้นเพิ่มเติม (PRE - STUDY ESP)

3.1.2 การเรียนของผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นส่วนหนึ่งของวิชาการที่ตนเรียนอยู่ (IN - STUDY ESP)

3.2 การเรียนภาษาอังกฤษในฐานะวิชาหนึ่งในโรงเรียน (SCHOOL -SUBJECT ESP) แบ่งเป็น 2 อย่าง คือ

3.2.1 การจัดสอนวิชาใดวิชาหนึ่งเป็นภาษาอังกฤษ (INDEPENDENT ESP)

3.2.2 การเรียนหลายวิชารวมกันโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอน (INTERGRATED ESP) เช่น การเรียนคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ เป็นต้น

4. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (ENGLISH FOR SCIENCE AND TECHNOLOGY - EST) เป็นภาษาอังกฤษที่จัดสำหรับใช้ในด้านวิทยาศาสตร์หรือวิทยาศาสตร์ประยุกต์ ขอบเขตของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี แบ่งออกได้ดังนี้

4.1 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิทยาศาสตร์ทั่วไป ได้แก่ คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี ดาราศาสตร์ ธรณีวิทยา สัตวศาสตร์ แพทย์ศาสตร์ กฎหมาย

4.2 ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางเทคโนโลยี ได้แก่ วิศวกรรมศาสตร์ คอมพิวเตอร์ อิเลคทรอนิกส์ เกษตรศาสตร์ เหมืองแร่ เป็นต้น

ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในแง่วัตถุประสงค์ทางอาชีพและวัตถุประสงค์ทางการศึกษา เป็นการใช้ภาษาในแง่วัตถุประสงค์ทางอาชีพเมื่อคำนึงถึงความต้องการของคณงานที่จะทำงานในโรงงาน วิศวกรผู้เขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ เป็นต้น และเป็นการใช้ภาษาในแง่วัตถุประสงค์ทางการศึกษา เมื่อคำนึงถึงนักเรียนนักศึกษาที่กำลังศึกษาวิชา เคมี ฟิสิกส์ คณิตศาสตร์ โดยการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจเป็นสื่อการเรียนการสอน (พัฒน์ น้อยแสงศรี 2524 : 10)

วิวัฒนาการของภาษาอังกฤษธุรกิจ

ภาษาอังกฤษธุรกิจเป็นแขนงหนึ่งของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นภาษาอังกฤษที่ใช้ติดต่อทางธุรกิจเป็นสำคัญ การเรียนการสอนก็มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพทางธุรกิจ หรือ เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ที่เลือกเรียนในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง

ในประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 20 หลังจาก ที่รัฐบาลสหรัฐอเมริกาเริ่มตระหนักว่าการประกอบอาชีพทางธุรกิจเป็นที่ยอมรับของรายได้ซึ่งจะ นำไปใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ประกอบกับนักธุรกิจเป็นจำนวนมากเริ่มเห็นความ สำคัญของภาษาอังกฤษธุรกิจและประสงค์ให้มีการสอนการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษธุรกิจให้ ถูกต้อง และ นับตั้งแต่กลางศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา การสอนภาษาอังกฤษธุรกิจก็ได้แพร่หลาย มกยิ่งขึ้น (บึงอร สว่างวโรรส. 2526 : 2)

สำหรับประเทศไทย ภาษาอังกฤษธุรกิจเป็นที่รู้จักกันเมื่อไม่นานมานี้ มีการจัดการเรียน การสอนทั้งในระดับมหาวิทยาลัย วิทยาลัย รวมทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ และระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนี้ โปรแกรมพาณิชยกรรมจะใช้หลักสูตร และแบบเรียนเดียวกัน โดยใช้หลักสูตรและแบบเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเป็นหลัก ซึ่งใน หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 นั้นกำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษอยู่ใน หมวดวิชาสัมพันธ์และหมวดวิชาชีพคือ ในหมวดวิชาสัมพันธ์ มี 4 รายวิชา คือ ภาษาอังกฤษธุรกิจ 1 - 4 (สอ 101 - 104) รายวิชาละ 4 หน่วยกิต (2 หน่วยการเรียนรู้) 4 คาบต่อสัปดาห์ และ ในหมวดวิชาชีพนี้มีวิชาบังคับที่ทุกคนต้องเรียน 2 รายวิชา คือ ภาษาอังกฤษธุรกิจ 5 - 6 (พข 351 - 352) รายวิชาละ 3 หน่วยกิต (1.5 หน่วยการเรียนรู้) 3 คาบต่อสัปดาห์ จุดประสงค์ของ วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจที่กำหนดไว้ในหลักสูตร (กระทรวงศึกษาธิการ. 2524 : 104) คือ

1. เพื่อให้มีความรู้ภาษาอังกฤษพอที่จะนำไปเสริมความรู้และทักษะในวิชาซึ่งเป็นพื้น ฐานทางธุรกิจ
2. เพื่อให้มีความรู้ภาษาอังกฤษพอที่จะนำไปใช้ในงานอาชีพธุรกิจตามระดับการศึกษา ของตน
3. เพื่อให้สามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษไปเป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้เพิ่ม เดิม
4. เพื่อให้นำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้เป็นแนวทางส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์

สำหรับแบบเรียนภาษาอังกฤษธุรกิจ ได้แบ่งเนื้อหาออกเป็นคาบ ไม่ได้แบ่งเป็นบทดัง เช่นหนังสือทั่วไป ในแต่ละหน่วยมีเนื้อหาพอสมควร สำหรับเวลาเรียนหนึ่งคาบบทเรียนจัดอยู่ในรู ปวงจร มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกันอยู่ 4 ชุด คือ อ่านออกเสียง (ORAL READING) อ่านในใจ (SILENT READING) ฟังและพูด (LISTENING AND SPEAKING) และไวยากรณ์และเขียน (GRAMMAR AND WRITING) ซึ่งเน้นความสำคัญของทักษะต่าง ๆ ตามคำอธิบายรายวิชา เพื่อให้บรรลุตามจุด ประสงค์รายวิชาที่กำหนดไว้ เนื้อหาเกี่ยวเนื่องกับเรื่องภาษาอังกฤษทางธุรกิจ เช่น เรื่องที่เกี่ยว กับการเงิน การธนาคาร การตลาด การบริการ การสำนักงาน การโฆษณา และ การดำเนิน ธุรกิจ เป็นต้น

การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจในวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี ผู้สอนจะต้องปฏิบัติหน้าที่ตามระเบียบกรมอาชีวศึกษา ในส่วนที่เป็นงานสอนนั้น ต้องนำเทคนิคต่าง ๆ มาใช้ในการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ผู้สอนเป็นผู้ที่มีบทบาทในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเริ่มจากการเตรียมการสอน จัดกิจกรรมการสอน กำหนดจุดมุ่งหมายการสอน และจัดบรรยากาศการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหาภาษาอังกฤษธุรกิจ ตลอดจนเตรียมอุปกรณ์และเครื่องมือประกอบการสอนด้วยและยังต้องปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ นอกเหนือจากงานสอนตามระเบียบบริหารสถานศึกษา กรมอาชีวศึกษา พ.ศ. 2529 ได้แบ่งการปฏิบัติงานออกเป็นงานต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ งานการเงิน งานบัญชี งานพัสดุ งานบุคลากร งานทะเบียน งานสารบาญการพิมพ์ งานอาคารสถานที่ งานวัดผลและประเมินผล งานห้องสมุด งานแนะแนวอาชีพ และจัดหางาน งานกิจกรรมนักเรียนนักศึกษา งานโครงการพิเศษ งานปกครอง งานสวัสดิการการพยาบาลและหอพัก งานธุรการ งานวางแผนการศึกษาและงบประมาณ งานศูนย์ข้อมูลการศึกษา งานวิจัยและพัฒนา งานผลิตสินค้า และ ส่งเสริมกิจกรรมสหกรณ์ร้านค้า จำนวนข้าราชการครูในแผนกสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจในคณะบริหารธุรกิจวิทยาลัยเทคนิคเพชรบุรี จำนวน 10 คน แยกตามระดับการศึกษาได้ดังนี้จบปริญญาโท จำนวน 1 คน จบปริญญาตรี จำนวน 9 คน จำนวนนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ทางวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี ได้เปิดรับนักศึกษาจากระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ในแต่ละปีการศึกษา จำนวน 2 ห้องเรียน โดยจัดนักศึกษาจำนวนห้องเรียนละ 40 คน แผนกวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจมีห้องปฏิบัติการทางภาษา เพื่อใช้ในการเรียนการสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จำนวน 4 ห้อง

ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน

มีผู้ให้ความหมายของสภาพแวดล้อมของการเรียนในสถานศึกษาไว้ดังนี้

รัตน์ ประเสริฐศรี (2543 : 21) อ้างอิงถึง นัยนา อ่างสันติกุล (2522 : 17) ได้ให้ทัศนะไว้ว่า สภาพแวดล้อมวิทยาลัย คือ การรับรู้ถึงพฤติกรรมของสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นหรือลักษณะใด ๆ ในวิทยาลัย ที่นักศึกษาสังเกตรับรู้ได้

อัจฉรา สุขารมณ และพรณี บุญประกอบ (2542 : 19) ได้ให้ความหมายของสภาพแวดล้อมด้านการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้รับรู้และสามารถนำความรู้ไปปฏิบัติได้ โดยบรรจุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ประกอบกับการจัดหลักสูตรพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ การนำสื่อการเรียนการสอนมาใช้อย่างถูกต้องเหมาะสม และรวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน องค์ประกอบเหล่านี้มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดนอกจากนี้ สภาพแวดล้อมในการเรียน ยังรวมไปถึงความพร้อมของอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอน ตลอดจนอาคารสถานที่ดังนี้

ด้านสื่อการเรียนการสอน

น้อมฤดี จงพยุหะ และคณะ (2519 : 79) ให้ความหมายว่า อุปกรณ์การสอน หมายถึง เครื่องมือและวัสดุต่างๆ ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนเพื่อจะให้นักศึกษาเกิดความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ เจตคติ และความมีเหตุผลอันสอดคล้องกับความหมายของหลักสูตร

ธีรารัง บัวศรี (2532 : 203) ได้ให้ความหมายไว้ว่า อุปกรณ์การสอน หมายถึง เครื่องมือ เครื่องใช้ วัสดุการสอนซึ่งได้แก่วัสดุสิ้นเปลืองและอุปกรณ์การสอน ซึ่งได้แก่ อุปกรณ์โสตทัศนศึกษา

จิตตชา นิลดำ (2542 : 25) ได้กล่าวสรุปว่า สื่อการสอนมีหลายประเภทซึ่งอาจารย์ผู้สอนจะต้องเลือกให้เหมาะสมเพราะสื่อการเรียนการสอนมีความสำคัญและเป็นเครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่เป็นตัวกลางในการถ่ายทอดจากผู้สอนไปสู่ผู้เรียน ให้เกิดการเรียนรู้ที่เหมาะสมและรวดเร็ว

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2542 : 64) ได้ให้ความหมายไว้ว่า สื่อการสอน คือ วัสดุอุปกรณ์ และวิธีการสอนประกอบด้วย วัสดุ หมายถึง สิ่งสิ้นเปลืองต่าง ๆ เช่น รูปภาพ แผนที่ต่าง ๆ อุปกรณ์หมายถึง สิ่งที่ไม่คงทนถาวร เช่น กระดานดำ โต๊ะ เก้าอี้ต่าง ๆ ส่วนวิธีการสอนประกอบก็หมายถึง การใช้วัสดุและอุปกรณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ และ วิธีการสอนประกอบก็หมายรวมไปถึงการทัศนศึกษา การทดลองต่าง ๆ ด้วย

อาจารย์ชุตีรัตน์ เจริญสุข (2545 : 43) ให้ให้ความหมายของสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษว่า ปัจจุบันสื่อ หรือ อุปกรณ์การสอนเข้ามามีบทบาทในการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจของครู เนื่องจากแนวการสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสาร ครูซึ่งเคยเป็นศูนย์กลางของการเรียนจะถูกลดบทบาทลง เปลี่ยนมาให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้แทน นักเรียนจึงมีโอกาสดำเนินกิจกรรมจริงด้วยตนเอง มีโอกาสร่วมกิจกรรมต่างๆ ทางภาษา เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง สิ่งหนึ่งที่จะเป็นตัวกลางให้ครูถ่ายทอดความรู้เจตคติ และทักษะไปยังผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพคือสื่อการสอนนั่นเอง

ประโยชน์ของสื่อการสอน

สื่อการสอนมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนอย่างมากทั้งต่อตัวครูผู้สอนและผู้เรียน เพราะสื่อการสอนคือศูนย์รวมความสนใจของนักเรียน ช่วยให้บริการวิชาการของการเรียนการสอนสนุกสนาน มีชีวิตชีวา นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะติดตามบทเรียน ครูสามารถใช้สื่อนำเข้าสู่วิธีการเรียนเนื้อหา สรุปและทบทวนบทเรียนได้เป็นอย่างดี สื่อการสอนยังช่วยประหยัดเวลาและแรงงานในการอธิบาย ช่วยนักเรียนให้เข้าใจบทเรียนได้รวดเร็ว ถูกต้อง และจำได้แม่นยำยิ่งขึ้น นักเรียนจะได้รับประสบการณ์เพิ่มขึ้นหลายๆ อย่าง จากการได้เห็น ได้ฟัง ได้สัมผัสและได้แสดงออก

ข้อควรพิจารณาในการเลือกใช้สื่อ

การนำสื่อมาใช้ในการเรียนการสอน ควรคำนึงถึงหลัก 3 ประการ ดังนี้

1. มีประสิทธิภาพ (Efficiency) คือ เมื่อนำมาใช้แล้วสามารถทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ เชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้ในแผนการสอนทุกประการ
2. มีประสิทธิผล (Productive) จำนวนผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมนั้น ถ้าเป็นจำนวนมากก็นับว่าสื่อนั้นมีประสิทธิภาพสูง แต่ถ้าจำนวนผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์น้อย ก็แสดงว่า สื่อการสอนนั้นมีประสิทธิผลต่ำ
3. ประหยัด (Economy) นอกจากจะคำนึงถึงประสิทธิภาพและประสิทธิผลแล้ว จะต้องคุ้มค่าทั้งด้านทุนทรัพย์และแรงงาน รวมทั้งระยะเวลาในการใช้งานตัว

ลักษณะสื่อการสอนที่ดี

ในการพิจารณาเลือกสื่อการสอนมาใช้ในกระบวนการสอนนั้น จะพบว่าสื่อการสอนที่ดีนั้นควรมีลักษณะดังนี้

1. สอดคล้องและเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ และเนื้อหาที่จะสอนในชั่วโมงนั้น ๆ
2. เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ผู้เรียนแต่ละวัยมีความสนใจ ความต้องการและความสามารถต่างกัน เช่นเด็กในชั้นประถมมีความสนใจและสมาธิในช่วงสั้นชอบสีสดใส ชอบดูการ์ตูน ฉะนั้นหากจะเลือกภาพเป็นสื่อการสอน ก็ควรที่จะเลือกภาพที่เป็นลายเส้นแสดงเฉพาะโครงร่างเป็นภาพง่าย ๆ ไม่แสดงรายละเอียดและควรเป็นภาพในลักษณะการ์ตูน สีที่ใช้ต้องเป็นสีสด แม้ระบายสีไม่ตรงความจริง ก็สามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนในวันนี้ได้
3. เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเน้นให้ผู้เรียนได้กระทำด้วยตนเอง เกิดการเรียนรู้ กล่าวแสดงออกเพื่อให้การเรียนการสอนได้ผลตามเป้าหมาย
4. ใช้ได้ง่าย สะดวก และปลอดภัย สื่อการสอนที่นำมาใช้นั้น ถ้าทำให้ผู้ใช้คือครูมีความลำบากยุ่งยาก ไม่สะดวกที่จะใช้ก็อาจจะทำให้มีผลเสียต่อกระบวนการเรียนการสอนได้ ยกตัวอย่างครูจะสอนคำ Fire การใช้ของจริงเป็นสื่อการสอน จึงไม่สะดวกและปลอดภัยนัก ครูควรเปลี่ยนไปใช้ภาพแทน
5. ไม่สิ้นเปลือง ประหยัด และคุ้มค่า ปัจจุบันมีการจำหน่ายสื่อการสอนที่บริษัท ห้างร้านผลิตขึ้นเป็นสื่อสำเร็จรูป สื่อการสอนประเภทนี้ บางครั้งก็อาจเหมาะสมและตรงกับความต้องการของผู้สอน แต่บางครั้งก็ไม่ค่อยตรงกับความต้องการนัก จำเป็นที่ผู้สอนจะต้องผลิตเองบ้าง

ข้อควรคำนึงในการผลิตสื่อการสอน

1. เนื้อหา ครูจะต้องทราบเนื้อหาที่แน่นอน เพราะเนื้อหาจะเป็นตัวกำหนดให้ครูสร้างสื่อชนิดใด จะทำด้วยอะไรจึงจะเหมาะสม

2. ระดับชั้น การออกแบบผลิตสื่อ ผู้ผลิตจำเป็นต้องทราบระดับชั้นของผู้เรียน เพราะการผลิตสื่อแต่ละชนิดต้องคำนึงถึงอายุ ความสามารถ ลักษณะของผู้เรียนเพื่อจะได้ทราบถึงความสนใจ ช่วงเวลาที่สนใจว่าสั้นยาวเพียงใด เป็นต้น

3. จำนวนผู้เรียน จะเป็นสิ่งกำหนดขนาดของสื่อได้ เช่น สื่อการสอนสำหรับนักเรียนทั้งห้องก็จะต้องมีขนาดใหญ่พอสมควร ผู้เรียนสามารถมองเห็นได้ชัดเจน ถ้าเป็นสื่อสำหรับกลุ่มย่อย ๆ หรือรายบุคคล ครูก็สามารถทำให้มีขนาดเล็กลงได้

4. ประหยัด ไม่ใช้วัสดุราคาแพงและสิ้นเปลืองมากเกินไป ถ้าสามารถผลิตจากวัสดุที่ใช้แล้วได้ยิ่งดี

5. ใช้ได้คุ้มค่า ครูควรผลิตในลักษณะสื่อเอนกประสงค์ คือ สามารถนำมาใช้ได้หลาย ๆ กิจกรรม มีความทนทาน แข็งแรง ใช้ได้หลายครั้ง ถ้าเป็นสื่อที่ผลิตจากกระดาษต่าง ๆ นิยมใช้แผ่นสติ๊กเกอร์ปิดทับ เพื่อให้ภาพหรือสื่อนั้นแข็งแรงสีคงทน ใช้ได้หลายครั้งโดยไม่ชำรุดง่าย

6. การเก็บรักษา เมื่อครูผลิตสื่อขึ้นมาแล้ว ต้องคำนึงถึงการเก็บรักษาด้วยว่าเราสามารถจะเก็บสื่อที่ผลิตขึ้นอย่างไรหรือเรามีสถานที่เก็บลักษณะใดการเก็บควรเก็บเป็นหมวดหมู่เพื่อสะดวกในการใช้ครั้งต่อไป สถานที่เก็บอาจจะเป็นลิ้นชัก ตู้เก็บอุปกรณ์หรือกล่องที่ปิดมิดชิดเพื่อกันมิให้ฝุ่นเข้าไปจับสื่อได้

ประเภทของสื่อการเรียนการสอน

อุปกรณ์การสอนหรือชื่อทางวิชาการว่า สื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษมีดังนี้

1. ห้องปฏิบัติการภาษา (SOUND LAB) การเรียนภาษา
2. เครื่องเล่นเทป
3. โทรทัศน์ เทปวีดีโอ
4. ของจริง ได้แก่ ตัวครู นักเรียน สิ่งของต่าง ๆ ที่อยู่ในห้องเรียน
5. ของจำลอง ใช้แทนของจริง
6. รูปภาพ เป็นสื่อการสอนที่หาได้ง่าย ประหยัด สะดวกในการนำมาใช้
7. กระดาษ และชอล์ก
8. บัตรคำ

สรุปได้ว่า สภาพแวดล้อมในการเรียน การจัดการเรียนการสอน และการสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน การนำสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนมาใช้เหมาะสม ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญ ส่งเสริมให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนอกจากนี้ยังรวมไปถึงอาคารสถานที่ห้องสมุดและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่มีผลต่อการเรียนการสอนด้วย

หลักการจัดห้องเรียนที่ดี

การจัดห้องเรียน และการสร้างบรรยากาศในห้องเรียน มีผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของนักเรียน นักเรียนจะใช้เวลาอยู่ในห้องเรียนวันละประมาณ 5 - 6 ชั่วโมง อิทธิพลของห้องเรียนจึงมีมากพอที่จะปลูกฝังลักษณะนิสัยของเด็กให้มีแบบต่างๆ กันออกไป เช่น อาจเจียนขริ้ม เก็บตัว ชอบแสดงออก ชอบตามแบบผู้อื่น ตลอดจนสามารถที่จะช่วยสร้างเด็กให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ตามลักษณะที่ต้องการได้ เช่นเป็นผู้กล้าแสดงความคิดเห็น ตัดสินใจได้เอง ทำงานเป็นหมู่คณะได้ดี รู้จักแสวงหาความรู้อยู่เสมอ มีความรับผิดชอบ

ลักษณะ อินทจักร (2538 : 165 - 166) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนตามหลักสูตรของพุทธศักราช 2521 นั้น จำเป็นต้องใช้วิธีการสอนหลาย ๆ วิธี โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้เน้นวิธีสอนให้นักศึกษารู้จักค้นคว้าหาเหตุผล วิธีสืบสวน วิธีแบ่งกลุ่มทำกิจกรรมวิธีสอนแบบวิทยาศาสตร์ และอภิปรายเพื่อให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชานั้น ๆ

ประเภทการจัดห้องเรียน

ครูสอนสามารถจัดห้องเรียนได้หลายแบบอาจจัดแบบยึดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นหลัก หรือยึดการสอนแต่เพียงอย่างเดียวเป็นหลักโดยไม่คำนึงถึงกิจกรรมเลยก็ได้

ลักษณะ อินทจักร (2538 : 166 - 167) อ้างอิงมาจาก ทศนีย์ ผลเนื่องมา (2526 : 37-42) ได้เสนอแนะการจัดห้องเรียนได้ว่า ถ้าจะแบ่งวิธีการจัดห้องเรียนให้เห็นเด่นชัดขึ้น และเข้าใจง่ายขึ้นจัดแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ห้องเรียนแบบธรรมดา
2. ห้องเรียนแบบนวัตกรรม

1. ห้องเรียนแบบธรรมดา ห้องเรียนแบบนี้หมายถึง ห้องเรียนที่มีครูเป็นศูนย์กลางของห้องเรียน และมีนักเรียนเป็นผู้คอยรับความรู้จากครู การจัดห้องเรียนแบบนี้มักจะใช้ห้องเป็นลักษณะสี่เหลี่ยม กระดานดำอยู่หน้าชั้น และมีโต๊ะครูอยู่หน้าชั้นเรียนตลอดเวลา โต๊ะเรียนจะวางเรียงกันเป็นแถวโดยหันหน้าเข้าหาครู

บทบาทของครูและนักเรียน ครูจะเป็นผู้รอบรู้ในด้านต่าง ๆ ใช้วิธีการสอนแบบป้อนความรู้ให้แก่นักเรียน โดยการบรรยายและอธิบายให้นักเรียนฟังตลอดเวลา ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนพูดหรือจัดกิจกรรมกลุ่ม

2. ห้องเรียนแบบนวัตกรรม ห้องเรียนแบบนี้เป็นห้องเรียนแบบใหม่ ซึ่งจัดขึ้นเพื่อการเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนการสอน การจัดห้องเรียนทำได้หลายแบบ โต๊ะเรียนต้องเรียงแถวหันหน้า เข้าหาครู นิยมจัดโต๊ะเป็นกลุ่มแบบต่างๆ กัน เพื่อให้นักเรียนประกอบกิจกรรมร่วมกัน มี

ส่วนที่นักเรียนจะศึกษาหาความรู้เป็นรายบุคคลได้ด้วย มีการจัดศูนย์ความสนใจ มีการตกแต่งห้อง และการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อม ให้เหมาะสมกับเรื่องที่นักเรียนกำลังเรียนอยู่

บทบาทของครู มีบทบาทเป็นผู้กำกับ และแนะแนวมีความสัมพันธ์และพึ่งพาอาศัยกันครูจะพูดน้อยลง เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนเองมากที่สุด ถูกหลักการจัดห้องเรียนที่ดีแล้ว ก็จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จบรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ในการศึกษาต่าง ๆ

อาคารสถานที่ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี

มณีรัตน์ มีโกคี (2545 : 21 - 22) วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี มีพื้นที่ทั้งหมด 26 ไร่ 74.89 ตารางวา ประกอบด้วยอาคารต่าง ๆ ดังนี้

1. ตึกอำนวยการ เป็นอาคารสำนักงาน 2 ชั้น ชั้นที่ 1 เป็นห้องผู้อำนวยการวิทยาลัยฯ และห้องสำนักงาน ซึ่งเป็นที่ทำงานของผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายส่งเสริมการศึกษา งานการเงินงานบุคลากร งานธุรการ งานบัญชี และงานเอกสารการพิมพ์ ชั้นที่ 2 เป็นห้องประชุม และห้องดนตรีไทย

2. อาคารประชาสัมพันธ์ เป็นอาคารชั้นเดียว มี 2 ห้อง มีห้องของฝ่ายประชาสัมพันธ์ และห้องของฝ่ายปกครอง

3. หอประชุม จะมีลักษณะเป็นห้องโถง ใช้ประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ของวิทยาลัยฯ เช่น กิจกรรมเข้าแถว ปฐมนิเทศนักเรียน นักศึกษาใหม่ วันไหว้ครู ฯลฯ

4. อาคาร 4 เป็นอาคารไม้ 2 ชั้น ชั้นที่ 1 เป็นห้องปฏิบัติการของสาขาวิชาเทคโนโลยีและวิทัศน์ 1 ห้อง และ ห้องปฏิบัติการของศิลปกรรม 1 ห้อง มีห้องพัสดุ 1 ห้อง ชั้นที่ 2 มีห้องเรียนและเป็นห้องปฏิบัติการศิลปกรรม 1 ห้อง ห้องพัสดุ 1 ห้อง

5. อาคารผลิตผล เป็นอาคาร 2 ชั้น ชั้นที่ 1 ประกอบด้วย ร้านค้าสหกรณ์และจำหน่ายผลผลิตจากผลงานของนักเรียน นักศึกษา และร้านจำหน่ายอาหารของวิทยาลัยฯ ชั้นที่ 2 ประกอบด้วย ห้องเรียน 2 ห้อง

6. อาคาร 6 เป็นอาคารเรียนของแผนกผ้าและเครื่องแต่งกาย และแผนกอาหารและโภชนาการ เป็นห้องเรียนและห้องปฏิบัติการทั้งหมด 4 ห้อง และห้องพัสดุ 3 ห้อง

7. อาคาร 7 เป็นอาคารเรียนของคณะวิชาพื้นฐาน เป็นอาคาร 3 ชั้น ประกอบด้วย ห้องเรียน 8 ห้อง ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ 1 ห้อง ห้องพัสดุ 3 ห้อง

8. อาคาร 8 เป็นอาคารเรียนของคณะบริหารธุรกิจ เป็นอาคาร 4 ชั้น ชั้นที่ 1 เป็นห้องสมุดของวิทยาลัยและห้องน้ำ 2 ห้อง และห้องโสตทัศนศึกษา ซึ่งใช้เป็นห้องประชุมของครูและอาจารย์ทั้งหมด ชั้นที่ 2 เป็นแผนกวิชาการบัญชี ประกอบด้วยห้องเรียน 5 ห้องห้องพัสดุ 1 ห้อง ชั้นที่ 3เป็นแผนกวิชาสัมพันธ์ธุรกิจ แผนกคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ซึ่งประกอบด้วยห้องปฏิบัติการ 3 ห้องเรียน ห้องเรียน 1 ห้อง ห้องพัสดุ 2 ห้อง ห้องปฏิบัติการเลขานุการ ห้องพิมพ์ดีดภาษาไทย

1 ห้อง ชั้นที่ 4 เป็นแผนกวิชาเลขานุการประกอบด้วยห้องปฏิบัติการ 6 ห้อง มีห้องพิมพ์ดีดภาษาอังกฤษ 2 ห้อง ห้องคอมพิวเตอร์ 1 ห้อง ห้องเครื่องคำนวณ 1 ห้อง ห้องถอดข้อความ 1 ห้อง ห้องพิมพ์ดีดภาษาไทย 1 ห้อง และห้องพัสดุ 1 ห้อง

9. อาคาร 9 เป็นอาคาร 4 ชั้น ชั้นที่ 1 เป็นห้องฝ่ายวิชาการ 1 ห้อง ห้องงานวัดผลและห้องระบบทวิภาคี 1 ห้อง งานทะเบียน 1 ห้อง ห้องงานแนะแนวอาชีพ 1 ห้อง ห้องจัดกิจกรรมนักเรียนนักศึกษา 1 ห้อง ห้องงานวางแผนและพัฒนา 1 ห้อง ชั้นที่ 2 เป็นห้องปฏิบัติการวิชาการโรงแรม 1 ห้อง ห้องเรียน 2 ห้อง ห้องปฏิบัติการหัตถกรรมทั่วไป 2 ห้อง ห้องพัสดุ 1 ห้อง ชั้นที่ 3 แผนกวิชาสามัญ (ภาษาอังกฤษธุรกิจ) และ แผนกวิชาการออกแบบประกอบด้วยห้องปฏิบัติการออกแบบ 1 ห้อง ห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์เพื่อการออกแบบ 1 ห้อง ห้องปฏิบัติการภาษาอังกฤษ 1 ห้อง ห้องเรียน 1 ห้อง ห้องพัสดุ 2 ห้อง มีห้องนำนักเรียนนักศึกษาหญิงระหว่างทางขึ้นลงบันได 1 จุด ชั้นที่ 4 แผนกวิชาการขายการตลาดประกอบด้วยห้องเรียน 6 ห้อง มีห้องนำนักเรียนนักศึกษาหญิง ระหว่างทางขึ้นลงบันได 1 ชุด

10. อาคาร 10 เป็นอาคาร 6 ชั้น เป็นอาคารเรียนรวมเอนกประสงค์

11. อาคาร 11 อาคารเทคโนโลยีเพื่อการถนอมอาหาร เป็นอาคาร 2 ชั้น ชั้นที่ 1 เป็นห้องปฏิบัติการอาหาร 1 ห้อง ชั้นที่ 2 เป็นห้องเรียน 1 ห้อง

12. อาคารอื่น ๆ ได้แก่ เรือนพยาบาล 1 หลัง ห้องปฏิบัติการขายตรง 1 ห้อง และห้องผลิตจำหน่ายเบเกอรี่ 1 ห้อง โรงอาหาร อาคารพัสดุ 1 หลัง บ้านพักผู้อำนวยการ 1 หลัง บ้านพักอาจารย์ 1 หลัง มีอาคารสุขา 1 หลัง วิทยาลัยฯ

ด้านผู้เรียน

พรศรี โรจน์เมธี (2540 : 24) ได้สรุปว่า ผู้เรียนนั้นจะต้องปฏิบัติตามหน้าที่ของตนคือ ความมีวินัยและความรับผิดชอบ ประกอบด้วย

1. ความรับผิดชอบต่อตนเอง เช่น รู้จักหน้าที่ ตั้งใจจริงในการปฏิบัติหน้าที่ ปฏิบัติตนไปสู่ความเป็นพลเมืองดี การศึกษาเป็นส่วนสำคัญโดยการส่งเสริมและปลูกฝังระเบียบวินัยให้แก่คนในชาติ การยอมรับเหตุผล กล้าแสดงออก กล้ารับผิดชอบ ยับยั้งชั่งใจและมีมรรยาธ

2. ความรับผิดชอบต่อผู้อื่น เช่น ช่วยเสริมสร้างความสงบสุขในสังคม การยอมรับฟังความเห็นของผู้อื่น การวางตัวอย่างให้เกิดดีซึ่งกันและกัน ความอดทน อดกลั้น สงบเสถียร

3. ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ เป็นผลจากความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่นอย่างเหมาะสม ได้แก่การปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอย่างเหมาะสม ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต มีความมานะอดทน ไม่หะเลหวม ไม่ละเลยประโยชน์ซึ่งเป็นของสาธารณะส่วนรวม หน้าที่เสียภาษี การรับราชการทหาร การใช้สิทธิเลือกตั้ง

ดังนั้น ผู้เรียนจะต้องมีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ของตนเอง และ หน้าที่ในการเล่าเรียนมีมนุษยสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นเรียน สุขภาพกายใจและจิตดี ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตมีความอดทน รับผิดชอบต่อนตนเอง และผู้อื่นอย่างเหมาะสม ดังที่กี วังศ์พุม (2541 : 36) ได้กล่าวว่าการเรียน การสอนภาษาอังกฤษธุรกิจในปัจจุบัน ความเจริญก้าวหน้าไปอย่างมากเราสามารถปลูกฝังให้เยาวชน สามารถรักวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ตั้งแต่เรียนอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ทั้งนี้ในปัจจุบันการเรียนภาษาอังกฤษถือว่า ต้องมีทักษะ (Skill) ด้านหนึ่ง ที่ต้องอาศัยประสบการณ์ และ ความชำนาญประกอบกัน ผู้เรียนภาษาอังกฤษควรต้องมีการปรับตัว ด้วยการเพิ่มพูนความรู้ในด้านการดูโทรทัศน์ ฟังข่าวสารภาคภาษาอังกฤษต่าง ๆ ภาษาอังกฤษง่ายนิดเดียว หรือหนังสือบางกอกโพสต์เป็นประจำ

สรณี วงศ์เบ็ญจจ และ วาริวรรณ เบญจพร (1984 : 2 - 8) กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัยว่า ควรมุ่งหมายทางวิชาการให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้ในสาขาวิชาของตนเอง คือการฝึกฝนการอ่านแบบต่างๆ การจดบันทึกจากการอ่านหรือจากการฟังบรรยาย และยังกล่าวอีกด้วยว่า จากการสังเกตของคณาจารย์ในภาควิชาภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยมหิดลพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ยังขาดทักษะดังกล่าว

เกี่ยวกับลักษณะของพฤติกรรม ที่ครูควรประพฤติปฏิบัติ นั้น สุไร พงษ์ทองเจริญ (2520 : 169) ได้จำแนกไว้เป็นข้อ ๆ ดังนี้คือ

1. ใช้ตัวนักเรียนและตัวของครูเองเป็นอุปกรณ์ในการเรียนการสอน
2. ใช้การสนทนาเป็นเครื่องมือในการฝึก
3. เปลี่ยนแปลงกิจกรรมบ่อย ๆ เพื่อฝึกทักษะภาษา
4. ก่อนฝึกเนื้อหาใหม่ ๆ ครูจะต้องพูดซ้ำ ๆ 2 - 3 ครั้ง ให้นักเรียนจำได้และเข้าใจสิ่งที่ตนกำลังจะฝึกต่อไป
5. ให้นักเรียนเก่งฝึกกระทำก่อน เพื่อให้นักเรียนอ่อนได้เรียนรู้จากเพื่อน
6. การใช้ภาษาไทยในห้องเรียนต้องให้เหมาะสม
7. ให้นักเรียนช่วยหาหรือสร้างอุปกรณ์การสอน
8. สร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เหมาะสมที่จะเรียนภาษาอังกฤษ
9. ส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจว่า ภาษาอังกฤษจะใช้ติดต่อกับชาวต่างชาติได้จริง ๆ
10. สร้างสถานการณ์ให้นักเรียนเป็นทั้งผู้พูดและผู้ฟัง
11. ใช้ภาษาที่เป็นจริง ไม่ใช่ภาษาที่ครูคิดว่าควรจะเป็น
12. สรุปเนื้อหาที่สอนมาแล้วเป็นระยะ และรื้อฟื้นเนื้อหาเก่า ๆ มาอธิบายซ้ำเป็นคราว ๆ ไป
13. ในขณะที่สอนใช้การฝึกไม่ใช้การทดสอบ

14. ไม่ควรเร่งสอนให้จบเล่มโดยไม่ฝึกทักษะให้แม่นยำ
15. ครูต้องเข้าใจผู้เรียนและปัญหาของผู้เรียน และวิธีที่จะช่วยให้นักเรียนแก้ปัญหา นั้นได้
16. ครูจะต้องนุ่มนวล เปี่ยมด้วยเมตตา ในขณะที่เดียวกันก็ต้องเด็ดเดี่ยวเข้มแข็งเพราะในการฝึกภาษา ครูต้องเข้าถึงตัวผู้เรียน ถ้ามีความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนไม่ดีการเรียนการสอนอาจล้มเหลว

ด้านผู้สอน

กรมอาชีวศึกษา (2521 : 7) ได้กล่าวว่าครูผู้สอนจะดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามหลักสูตร ต้องอาศัยความรู้ความสามารถทางวิชาชีพเฉพาะ ดังนั้น ครูผู้สอนควรมีคุณสมบัติดังนี้

1. มีทักษะในการทำงาน
2. มีประสบการณ์ในงานอาชีพมากพอสมควร
3. ดัดจริตใจดี เป็นตัวอย่างที่ดี
4. ชำนาญในการสอน
5. ชี้ออกทางในการประกอบอาชีพแก่นักเรียน

นอกจากนี้ระเบียบกรมอาชีวศึกษา ว่าด้วยการบริหารสถานศึกษา พ.ศ. 2529 กำหนดบทบาทและหน้าที่ของอาจารย์วิทยาลัยอาชีวศึกษา ดังนี้ (กรมอาชีวศึกษา. 2529 : 29)

1. ทำแผนการสอนหรือโครงการสอนและบันทึกการสอน
2. ทำการสอนและอบรมความรู้แก่นักเรียนนักศึกษา ให้เป็นไปตามหลักสูตรและความต้องการของตลาดแรงงาน ให้บริการทางการศึกษา ส่งเสริมการเรียนการสอน ให้สนองนโยบายกรมอาชีวศึกษาครบวงจร ให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครอง นักเรียนนักศึกษา รับผิดชอบดูแลความประพฤติ การรักษาวินัย สุขภาพ และดูแลนักเรียนนักศึกษา
3. ศึกษาค้นคว้ารวบรวมวิทยาการและประสบการณ์ใหม่ ๆ ในสาขาที่เกี่ยวข้องของการจัดทำสื่อการเรียนการสอนใหม่ ๆ ใช้เก็บรักษาสื่อการเรียนการสอนอุปกรณ์อย่างอื่นอย่างถูกต้อง
4. รักษาวินัยและควรประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีของนักเรียนนักศึกษา
5. ให้คำแนะนำและแนะแนวต่าง ๆ แก่นักเรียนนักศึกษาหรือผู้ปกครอง
6. นิเทศหรือช่วยนิเทศในวิชาที่รับผิดชอบวิชากลุ่มสถานศึกษา
7. ให้บริการแก่ผู้ปกครอง นักเรียน นักศึกษา และชุมชนในด้านวิชาการ และด้านอื่น ๆ
8. วิจัยและปรับปรุงการเรียนการสอนให้เน้นการประกอบอาชีพอิสระเชิงธุรกิจ

สุภาลักษณ์ บัณฑรเทวกุล (2529 : 72 - 74) ได้แบ่งคุณสมบัติของผู้สอนทางด้านธุรกิจที่ควรเพิ่มเติมจากคุณสมบัติของการเป็นครูทั่วไป 3 ลักษณะ

1. คุณลักษณะส่วนตัว ลักษณะทั่วไปต้องมีการแข่งขันรวดเร็ว ถ้าครูมีบุคลิกภาพที่กระฉับกระเฉง ทันสมัยทั้งในด้านความคิดและการแต่งตัว เพราะโลกธุรกิจต้องมีการแข่งขัน กระฉับกระเฉง คล่องแคล่ว ก็เป็นวิธีการทางอ้อมที่จะให้นักศึกษาได้ซึมซาบและเลียนแบบความกระฉับกระเฉงจากครู

2. คุณสมบัติทางวิชาการ วิชาการทางธุรกิจที่เป็นทฤษฎีและวิชาฝึกปฏิบัติความชำนาญของครูในการอธิบายสาธิตการใช้ภาษาไทยอังกฤษธุรกิจและศัพท์เทคนิคได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นสิ่งสำคัญที่จะก่อให้เกิดความน่าเชื่อถือใฝ่ศรัทธา คุณสมบัติด้านอาชีพ ควรเป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี กว้างขวางในวงการธุรกิจ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอน เช่น การเชิญผู้ทรงคุณวุฒิมาเป็นวิทยากรบรรยายพิเศษ หรือการจัดส่งนักศึกษาไปฝึกงานหรือดูงานตามสถานที่ต่างๆ และที่สำคัญต้องมีศรัทธาในวิชาชีพครูอย่างแรงกล้า

พระธรรมปิฎก ป.อ. ปยุตโต. (2541 : 63 – 65) ได้ให้ความหมายของผู้สอนว่า หมายถึงผู้ทำหน้าที่สั่งสอน ให้การศึกษาแก่ผู้อื่น พึงประกอบด้วยคุณสมบัติและประพฤติปฏิบัติดังนี้

1. ครูเป็นกัลยาณมิตร คือประกอบด้วยองค์คุณของกัลยาณมิตร หรือกัลยาณมิตรธรรม 7 ประการ คือ

1.1 ปิโย น่ารัก คือมีเมตตากรุณา ใส่ใจคนและประโยชน์สุขของเขา เข้าถึงจิตใจ สร้างความรู้สึกสนิทสนมเป็นกันเอง ชักชวนใจผู้เรียนให้อยากเข้าไปปรึกษาสอบถาม

1.2 ครุ น่าเคารพ คือเป็นผู้หนักแน่น ถือหลักการเป็นใหญ่ และมีความประพฤติสมควรแก่ฐานะ ทำให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ เป็นที่พึ่งได้และปลอดภัย

1.3 ภาวนีโย น่าเจริญใจ คือ มีความรู้จริง ทรงภูมิแท้จริง และเป็นผู้ฝึกฝนอยู่เสมอ เป็นที่น่ายกย่องควรเอาอย่าง ทำให้ศิษย์เอยอ้างและรำลึกถึงด้วยความซาบซึ้ง มั่นใจและภาคภูมิใจ

1.4 วัตตะ รู้จักพูดให้ได้ผล คือรู้จักชี้แจงให้เข้าใจ รู้ว่าเมื่อไรควรพูดอะไร อย่างไร คอยให้คำแนะนำว่ากล่าวตักเตือน เป็นที่ปรึกษาที่ดี

1.5 วจนิกขโม อดทนต่อถ้อยคำคือพร้อมที่จะรับฟังคำปรึกษาซักถามแม้จะถูกจิกตลกตลกจนคำล่วงเกินและคำตักเตือนวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ อดทนฟังได้ ไม่เบื่อบ่นหายไม่เสียอารมณ์

1.6 กัมภีรญ จะ กะถัง กัตตะ แกล้งเรื่องล้าลึกได้ คือ กล่าวชี้แจงเรื่องต่าง ๆ ที่ยุ่งยากลึกซึ้งให้เข้าใจได้ และสอนศิษย์ให้ได้เรียนรู้เรื่องราวที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

1.7 โน จัฏฐาเน นิโยชเย ไม่ชักนำไปในฐานะที่ไม่ควร คือ ไม่ชักจูงไปในทางที่เสื่อมเสียหรือเรื่องเหลวไหลไร้สาระ

2. ตั้งใจประสิทธิความรู้ โดยตั้งตนอยู่ในธรรมของผู้แสดงธรรมที่เรียกว่า ธรรมเทศก ธรรม 5 ประการ คือ

2.1 อนุပ္พพิกถา สอนให้มีขั้นตอนถูกลำดับ คือแสดงหลักธรรม หรือเนื้อหาตาม ลำดับความง่ายยากลุ่มลึก มีเหตุผลสัมพันธ์ต่อเนื่องกันไปโดยลำดับ

2.2 ปริยายทัสสาวี จับจุดสำคัญมาขยายให้เข้าใจเหตุผล คือชี้แจง ยกเหตุผลมา แสดง ให้เข้าใจชัดในแต่ละแง่แต่ละประเด็น อธิบายยกเยื้องไปต่างๆ ให้มองเห็นกระจ่างตามแนว เหตุผล

2.3 อนุทยา ตั้งจิตเมตตาสอนด้วยความปรารถนาดี คือสอนเข้าด้วยจิตเมตตา มุ่ง จะให้เป็นประโยชน์แก่ผู้รับคำสอน

2.4 อนามิสันตร ไม่มีจิตเพ่งเล็งมุ่งเห็นแก่อามิส คือสอนเขามีไม้มุ่งที่สินจ้าง

2.5 อนุปหัจจ วางจิตตรงไม่กระทบตนและผู้อื่น คือสอนตามหลักเนื้อหา ไม่ แสดงธรรม ไม่ยกตน ไม่เสียดสีข่มขู่ผู้อื่น

3. ครูมีลีลาครบทั้งสี่ ครูที่สามารถมีลีลาของนักสอนดังนี้

3.1 สันทัสสนา ชีให้ชัด สอนอะไรก็ชี้แจงแสดงเหตุผล แยกแยะอธิบายให้เข้าใจ ดังจูงมือไปดูให้เห็นกับตา

3.2 สมาทปนา ชักชวนให้ปฏิบัติ คือสิ่งใดควรทำ ก็บรรยายให้มองเห็นความสำคัญ และซาบซึ้งในคุณค่า เห็นสมจริง จนผู้ฟังยอมรับ อยากลงมือทำหรือนำไปปฏิบัติ

3.3 สมุตเตชนา คว้าให้กล้า คือปลุกให้คิดค้น เกิดความกระตือรือร้น มีกำลังใจ แข็งขัน มั่นใจที่จะทำให้สำเร็จ ไม่กลัวเหน็ดเหนื่อยหรือยากลำบาก

3.4 สัมปหังสนา ปลุกให้รู้เรง คือทำบรรยายภาศให้สนุกสดชื่น แจ่มใส เบิกบาน ใจให้ผู้ฟังชุ่มชื้น มีความหวัง มองเห็นผลดีและทางสำเร็จ

4. ครูมีหลักตรวจสอบสาม เมื่อกล่าวอย่างรวบรัดที่สุด ครูอาจตรวจสอบตนเอง ด้วย ลักษณะการสอนของพระบรมครู 3 ประการ คือ

4.1 สอนด้วยความรู้จริง ทำได้จริงแล้วจึงสอนเขา

1.2 สอนอย่างมีเหตุผล ให้เขาพิจารณาเข้าใจแจ่มแจ้งด้วยปัญญาของเขาเอง

1.3 สอนให้ได้ผลจริง สำเร็จความมุ่งหมายของเรื่องที่สอนนั้นๆ เช่นให้เข้าใจ ได้จริง เห็นความจริง ทำได้จริง นำไปปฏิบัติได้ผลจริง เป็นต้น

5. ครูทำหน้าที่ครูต่อศิษย์ คือปฏิบัติต่อศิษย์โดยอนุเคราะห์ตามหลักธรรมเสมือนเป็นทิศ เบื้องขวา ดังนี้

5.1 แนะนำฝึกอบรมให้เป็นคนดี

5.2 สอนให้เข้าใจแจ่มแจ้ง

5.3 สอนศิลปวิทยาให้สิ้นเชิง

5.4 ส่งเสริมยกย่องความดีงามความสามารถให้ปรากฏ

5.5 สร้างเครื่องคุ้มภัยในสารทิศ คือสอนฝึกศิษย์ให้วิชาเลี้ยงชีพได้จริงและรู้

สรุปได้ว่า ผู้สอนวิชานั้นต้องมีความรู้ความสามารถในด้านหลักสูตร วิธีการสอน ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์ในวิชาชีพครู ตลอดจนมีบุคลิกภาพที่คล่องแคล่ว ว่องไว มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ของธุรกิจที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วสวนครู อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจนั้น ควรมีคุณสมบัติอื่นเพิ่มเติมดังที่ บลูม (Bloom. 1976 : 115 - 126)

1. การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างเหมาะสม
2. การให้แรงเสริมที่สอดคล้องกับผู้เรียน
3. การค้นหาข้อมูลย้อนกลับ และแก้ไขข้อบกพร่อง
4. การวางแผน เตรียมการสอน และความพร้อมของครู
5. การลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก
6. ใช้อุปกรณ์การสอนอย่างเหมาะสม
7. การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
8. การใช้เทคนิคการสอนที่น่าสนใจ
9. การรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน
10. การควบคุมอารมณ์ของครู
11. ความแม่นยำในเนื้อหาวิชา และความรู้ในเรื่องที่สอน
12. การให้ค้นคว้าเพิ่มเติมนอกเหนือจากเรื่องที่เรียนในชั้นเรียน
13. การเน้นการปฏิบัติควบคู่กับเนื้อหาวิชา
14. ความสามารถในการอธิบายให้นักเรียนเข้าใจ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

สังเวียน สฤตดิกุล (2521 : 3 – 4) กล่าวถึงปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรไม่ให้ความสำคัญของทักษะทั้งสี่ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียนอย่างแท้จริง แต่ไปเน้นที่การอ่านและไวยากรณ์เสียเป็นจำนวนมาก
2. ครูสอนภาษาอังกฤษส่วนมากไม่เชี่ยวชาญด้านการสอนทักษะทั้งสี่แต่มีความสามารถในการสอนอ่าน และไวยากรณ์เท่านั้น
3. นักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาส่วนมากจะมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษไม่ดีพอ ทำให้เป็นภาระของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จะต้องแก้ไข

4. ครูสอนภาษาอังกฤษที่มีความรู้ดี มักจะไม่สนใจในเรื่องวิธีสอน ทำให้การสอนไม่มีประสิทธิภาพ

เกี่ยวกับปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนี้ พวงเพ็ญ อินทรประวัติ (2521 : 72 - 80) ได้ชี้แจงไว้เป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับตัวครู
 - 1.1 ความรู้ของครูยังไม่ได้มาตรฐาน
 - 1.2 การเตรียมการสอนไม่สม่ำเสมอ
 - 1.3 ไม่เข้าใจโครงสร้างของแบบเรียน
 - 1.4 ไม่มีเวลามากนักที่จะแสวงหาความรู้
 - 1.5 ครูแปลประโยคภาษาอังกฤษให้นักเรียนเป็นภาษาไทย
 - 1.6 ครูเข้าใจนักเรียนในชั้นน้อยเกินไป
2. ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน
 - 2.1 ให้ความสนใจกับภาษาอังกฤษน้อย
 - 2.2 มีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษน้อย
 - 2.3 ไม่มีความเชื่อมั่นในตัวเอง
3. ปัญหาเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
 - 3.1 จำนวนนักเรียนในห้องมากเกินไป
 - 3.2 การเรียนในระดับชั้นหนึ่งๆ ดำเนินไปไม่เท่ากัน
 - 3.3 เนื้อหามากเกินไป
4. ปัญหาวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน
 - 4.1 ครูไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน
 - 4.2 ครูมีความสับสนเกี่ยวกับหลักสูตร

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนการสอน

นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ เมื่อเปลี่ยนสภาพจากนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ กลุ่มสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มาเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ก็ย่อมพบกับปัญหาในการเรียนในด้านต่างๆ มากมาย

สมสุข ธีระพิจิตร (2536 : 148) กล่าวว่า ปัญหาสำคัญที่นักศึกษาเผชิญอยู่ในปัจจุบันนั้นมี 3 ด้าน

1. ด้านการศึกษาเล่าเรียนและการเตรียมตัวเพื่อการอาชีพ
2. ด้านการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
3. ด้านอารมณ์และสังคม

ปัญหาทั้ง 3 ด้านนี้มาจากความต้องการของนักศึกษา ตามธรรมชาติ ตามพัฒนาการตามวัย ซึ่งนักศึกษายังปรับตัวไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งและยังมาจากการขาดความเข้าใจระหว่างนักศึกษาผู้ใหญ่อีกส่วนหนึ่ง ปัญหาทางการเรียนนี้ก่อให้เกิดการสูญเปล่าทางการเรียน

เบญจา ภาสทุระพินธุ (2536 : 66) ได้ศึกษาเรื่องสาเหตุของการสูญเปล่าทางการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ กรณีศึกษาของวิทยาเขตภาคอีสาน สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ซึ่งศึกษาใน 2 ลักษณะ คือ การสำเร็จต่ำกว่ากำหนด และการออกกลางคันพบว่า การสูญเปล่าทางการศึกษา เกิดจากนักศึกษาปรับตัวเข้ากับสภาพการเรียนในวิทยาเขตไม่ได้ ขาดการวางแผนที่ดี ไม่มีวิธีแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนของตนเองและไม่ชอบเรียนในแผนวิชาที่ไม่สมควรใจ

ส่วน ดิเรก สุวรรณฤทธิ์ (253 : บทคัดย่อ) พบว่าการออกกลางคันของนักเรียนอาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคนิคเพชรบูรณ์ เกิดจากวัสดุฝึกงานมีไม่เพียงพอ ขาดที่ปรึกษาด้านการเรียน ความรู้ที่ได้รับไม่สัมพันธ์กับการประกอบอาชีพ ห้องปฏิบัติงาน และ ห้องเรียนมีไม่เพียงพอและไม่พอใจต่อผลการเรียน วลีวรรณ ศรีเดชะวิวัฒน์ (2536 : 79) ที่ศึกษาปัญหาของนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มภาคเหนือ พบว่า ปัญหาด้านเพื่อนและสังคมของนักเรียนนั้นจะมีปัญหาในเรื่องประหม่าหรือตื่นเต้นเมื่อต้องปรากฏตัวในชุมชนโดยที่นักศึกษาต่างคณะมีปัญหาแตกต่างกันในเรื่องตื่นเต้นไม่มีเพื่อนที่ไว้วางใจหรือปรับทุกข์ได้ และปัญหาการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม

รุจิรี ภูสาระ (2531 : 72-73) ได้กล่าวถึงสิ่งที่ผู้สอน และผู้บริหารในระดับอุดมศึกษา ซึ่งเกี่ยวกับตัวผู้เรียนที่อาจก่อให้เกิดปัญหาการเรียนในการจัดการเรียนการสอน เนื่องจากผู้เรียนเป็นองค์ประกอบที่สัมพันธ์โดยตรงกับปัญหาการเรียนการสอนการขาดคุณลักษณะบางประการของผู้เรียนทำให้การเรียนการสอน ไม่เกิดประโยชน์เท่าที่ควรซึ่งคุณลักษณะดังกล่าว คือคุณลักษณะ กล่าวคือระดับสติปัญญาและความถนัดทางการเรียน ไม่เกิดประโยชน์เท่าที่ควรซึ่งคุณลักษณะดังกล่าวคือ ระดับสติปัญญาและความถนัดทางการเรียน องค์ประกอบทางสรีระร่างกายภายนอกบุคลิกภาพ สภาพทางบ้าน

สมชาย วัฒนกุล (2530 : 86-88) ได้กล่าวถึงปัญหาที่สำคัญของวัยรุ่นเกี่ยวกับโรงเรียน พอสรุป ได้คือ

1. ปัญหาการปรับตัวไม่ได้ในโรงเรียน เป็นปัญหาที่พบมากในโรงเรียนเพราะวัยรุ่นที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ทั้งภายในร่างกายตัวเองและสถานการณ์สิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ ภายในโรงเรียนที่ตนเองไม่เคยพบเคยเห็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กวัยรุ่นที่ต้องย้ายโรงเรียนใหม่

2. ปัญหาด้านวิชาการ เด็กวัยรุ่นประสบปัญหานี้ในทุกชั้นเรียนยิ่งเรียนในชั้นที่สูงความยากของวิชาต่าง ๆ ย่อมเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย เด็กที่มีสติปัญญาต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ จะประสบปัญหานี้มากกว่าเด็กที่มีสติปัญญาที่สูงกว่า ปัญหาด้านวิชาการนี้มีมากหลายประการ เช่น ปัญหาการเลือกวิชาเรียน ปัญหาการสอบตกบางวิชา ปัญหาการสร้างนิสัยในการเรียน ปัญหาในการพูดหน้าชั้น ปัญหาในการเรียนวิชาไม่เข้าใจ ปัญหาเกี่ยวกับแหล่งที่จะศึกษาค้นคว้า เป็นต้น

3. ปัญหายาเสพติด ซึ่งอาจสืบเนื่องจากการเข้ากลุ่มเพื่อน ซึ่งผู้ใหญ่ควรให้ความระมัดระวัง ให้ความรู้และความใกล้ชิดกับวัยรุ่น ก็จะช่วยบรรเทาปัญหานี้ได้

4. ปัญหาการเงิน เป็นปัญหาที่พบมากในวัยรุ่น เพราะต้องใช้จ่ายใช้สอยในการคบเพื่อน แต่งตัวตามแฟชั่น หรือเลี้ยงเพื่อนฝูงเมื่อต้องพามาบ้าน

มนัส ศรีภักยา (2533 : 70 - 71) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น โรงเรียนสารพัดช่าง เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ รวม 4 ด้าน คือ ปัญหาด้านตัวผู้เรียน ปัญหาด้านครูผู้สอน ปัญหาด้านหลักสูตร และปัญหาด้านสิ่งอำนวยความสะดวกพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ประสบปัญหาการเรียนในระดับมาก คือ ปัญหาในด้านตัวผู้เรียน ปัญหาในด้านหลักสูตร ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ส่วนปัญหาด้านครูผู้สอนพบว่ามีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง

จิตตชา นิลดำ (2542 : 60 - 61) ได้ศึกษาปัญหาในการเรียนของนิสิตปริญญาตรี ภาคสมทบหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกเป็นรายด้านดังนี้

ด้านหลักสูตร ปัญหาเกิดขึ้นมีสาเหตุมาจาก ผู้เรียนไม่มีส่วนร่วมในการเลือกรายวิชาในหมวดวิชาเลือกเสรี และ ผู้เรียนไม่ได้เลือกเรียนรายวิชาในหมวดวิชาเลือกเสรีตามความสนใจตามความถนัด

ด้านวิธีการเรียนการสอน ปัญหาเกิดขึ้นมีสาเหตุมาจากการจัดเวลาฝึกทักษะคอมพิวเตอร์ในห้องปฏิบัติการมีน้อย และ การศึกษาดูงานในสถานประกอบการธุรกิจมีน้อย

ด้านผู้เรียน ปัญหาเกิดขึ้นมีสาเหตุมาจาก ค่าใช้จ่ายในการเรียนตลอดหลักสูตรสูงมาก และผู้เรียนไม่มีเวลามาชพผู้สอนนอกเวลาเรียน

ด้านผู้สอน ปัญหาเกิดขึ้นมีสาเหตุมาจาก ผู้สอนขาดความเอาใจใส่ต่อปัญหาในการเรียนของผู้เรียนรายบุคคล และผู้สอนบรรยายเนื้อหาในรายการวิชาที่สอนเร็วเกินไปทำให้ผู้เรียนตามไม่ทัน

ด้านสื่อการเรียนการสอน และสิ่งอำนวยความสะดวก ปัญหาที่เกิดขึ้น มีสาเหตุมาจาก ลิฟท์มีจำนวนไม่เพียงพอ และ ค้างบอย และจำนวนสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนมีไม่เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์

ด้านวัดผลและประเมินผล ปัญหาที่เกิดขึ้นมีสาเหตุมาจาก ผู้สอนไม่อธิบายข้อบกพร่องที่พบจากการวัดผลและประเมินผลให้ผู้เรียนทราบและข้อสอบมีมากเกินไปแต่ให้เวลาในการทำข้อสอบน้อยเกินไป

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ และ ภาษาอังกฤษธุรกิจมีมากพอสมควรทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งอาจสรุปและจัดเสนอเป็นประเภทต่าง ๆ ได้ดังนี้

งานวิจัยในประเทศ

รัชณี จันทรมงคล (2517 : 148 - 150) ได้ทำการวิจัยเพื่อสร้างแบบฝึกหัดเสริมแบบเรียนภาษาอังกฤษเทคนิค ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรมที่สังกัดในโครงการเงินกู้เพื่อพัฒนาอาชีวศึกษา โดยศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์ที่เป็นปัญหาในการใช้ของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรในการวิจัย ซึ่งได้แก่ นักเรียนช่างอุตสาหกรรมแผนกต่าง ๆ จำนวน 300 คน ซึ่งกำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2517 ของวิทยาลัยและโรงเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรมในโครงการเงินกู้เพื่อพัฒนาอาชีวศึกษา 4 แห่งผลการวิจัยพบว่าโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ปรากฏในแบบเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคที่เป็นปัญหาและนำไปสร้างแบบฝึกหัดเสริมแบบเรียนมี 17 โครงสร้าง ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกหัดเสริมแบบเรียน 27 บท แต่ละบทประกอบด้วยบทฝึกปากเปล่า แบบฝึกหัดเขียนหรือแบบฝึกหัดสำหรับทบทวนโครงสร้างไวยากรณ์แบบฝึกหัดส่วนใหญ่บรรจุศัพท์และเนื้อหาทางช่างตามบทเรียนที่ประกอบ

งามพริ้ง รุ่งโรจน์ดี (2520 : 203 - 205) ได้ทำการวิจัยเรื่องประมวลการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคสำหรับนักศึกษาเทคนิคด้านช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยศึกษาสภาพของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเทคนิค ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาเขตต่าง ๆ ในสังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยี และอาชีวศึกษาทั่วประเทศ ในด้านของหลักสูตรแบบเรียน วิธีการเรียนการสอน การวัดประเมินผล และนำผลที่ได้มาเป็นแนวทางในการสร้างประมวลการสอนภาษาอังกฤษเทคนิค ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงตัวอย่างประชากรการวิจัย คือ ผู้สอนภาษาอังกฤษและหัวหน้าแผนกวิชาช่างอุตสาหกรรมด้านเครื่องกลและไฟฟ้า ผลการวิจัยพบว่าผู้สอนภาษาอังกฤษจัดสอนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ภาคเรียน ภาคละไม่ต่ำกว่า 2 คาบต่อสัปดาห์ โดยเน้นทักษะการอ่านและเห็นว่าควรสอนเทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวิชาชีพ โดยสอนโครงสร้างและศัพท์ให้อิงเนื้อเรื่องที่อ่าน ด้านการประเมินผลพบว่า ผู้สอนส่วนใหญ่ประเมินผลในเรื่องความเข้าใจในเรื่องที่อ่านมากที่สุด ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากแบบสอบถามมาเป็นแนวทางในการประมวลการสอนซึ่งประกอบด้วยบทเรียน 14 หน่วย ใช้พฤติกรรมกรรมการสื่อความ

หมายทางข้างเป็นหัวข้อหน่วย และ เลือกเนื้อหาจากบทเรียนทั้ง 4 เล่ม ที่ได้วิเคราะห์ไว้มาเป็นหลักในการสอนถึงพฤติกรรมการสื่อความหมายของแต่ละหน่วย กิจกรรมท้ายหน่วยเน้นการสอนถึงเทคนิค การอ่านข้อความที่บ่งว่าพฤติกรรมประจำหน่วย และใช้เป็นเครื่องประเมินผลในหน่วยนั้น ๆ ด้วย

ประภา วิทยารุ่งเรืองศรี (Prapa Vittayarungrangsri. 1980 : 1 - 5) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ภาษาอังกฤษสำหรับนักวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การสอนการเขียนเรียงความ โดยสร้างบทเรียนสำหรับการสอนการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษธุรกิจ ในหลักสูตรที่มีการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษระดับสูงกว่าประโยค เป็นการเตรียมผู้เรียนก่อนการเขียนเฉพาะสาขาวิชาระดับสูง ผู้วิจัยได้สร้างบทเรียนโดยมีหลัก คือเขียนข้อความที่เป็นใจความสำคัญให้ชัดเจนและครอบคลุมเนื้อหาที่กล่าวถึงทั้งหมด ขยายใจความสำคัญนั้นด้วยข้อความนั้น ๆ ซึ่งกล่าวถึงเนื้อหาเดียวกันโดยตลอด และจัดลำดับข้อความต่าง ๆ ให้มีความเกี่ยวเนื่องกันอย่างถูกต้องเหมาะสมตามหลักการใช้ภาษา บทเรียนนี้มีแบบฝึกหัดพร้อมคำเฉลยประกอบทุกบท เพื่อให้สามารถใช้ได้ทั้งในชั้นเรียนและให้ผู้เรียนฝึกฝนด้วยตนเอง

วรลภ เสียงวัฒนชัย และมยุรี ไตรชัยศรี (Woralarp Saengwatanachai and Mayuree Trichaisri. 1982 : 48) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบวิธีการสอนการอ่านเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิทยาศาสตร์แบบแปล และแบบสอนโครงสร้างและศัพท์ และเพื่อให้นักศึกษาสามารถอ่านบทเรียนและบทความทางวิชาการได้ ตัวอย่างประชากรในการวิจัย คือ นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ปีที่ 2 มหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่มได้คะแนนในการทดสอบไม่แตกต่างกัน ซึ่งชี้ให้เห็นว่าวิธีการสอนทั้งสองวิธีให้ผลไม่แตกต่างกัน

สุวณีย์ ศรีโสภะ (2526 : 78 - 82) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจแก่นักศึกษาแผนกช่างก่อสร้าง เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจแก่นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 แผนกช่างก่อสร้าง โดยมีตัวแปรเกณฑ์ในการศึกษา คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อัตราความคงทนในการจำ และ ทักษะคิดของนักศึกษาต่อวิธีสอน และมีตัวแปรทดลองคือการสอนโดยเน้นกิจกรรมซึ่งใช้ชื่อว่า "วิธีใหม่" ตัวอย่างประชากรในการวิจัย คือ นักศึกษาแผนกช่างก่อสร้าง ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ภาคต้น ปีการศึกษา 2525 วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตอุเทนถวาย จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 30 คน ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ในการเรียนและอัตราความคงทนในการจำของนักศึกษาที่สอนโดยวิธีใหม่นี้นักศึกษาที่สอนโดยวิธีธรรมดา

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษาที่สอนโดยวิธีใหม่ มีทัศนคติต่อการสอนดีกว่า นักศึกษาที่สอนโดยวิธีธรรมดาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นราพร โรจนจันทร์ (Naraporn Rochanachandra 1979 : 71 – 83) ได้ทำการศึกษาการใช้ 'as' ในหนังสือภาษาอังกฤษสำหรับวิทยาศาสตร์เพื่อแสดงประเภทและการใช้ as ในภาษาอังกฤษสำหรับวิทยาศาสตร์ รวมทั้งศึกษาความแตกต่างของการใช้ as ในการเชื่อมความ ผู้วิจัยได้รวบรวมประโยคจากหนังสือ Villee's Biology, Sienko and Plane's Chemistry และ Resick and Halliday's Physics รวม 1,109 ประโยค โดยวิเคราะห์การใช้ as ในโครงสร้างหลักของแต่ละประโยค ผลจากการศึกษาพบว่าหน้าที่ของ as แบ่งออกเป็น 7 ประเภท คือ ใช้ในการเปรียบเทียบ การบรรยาย เงื่อนไข เวลาจำกัดความ การจัดประเภท และการใช้ประโยคตัวอย่าง

ในปีเดียวกัน ปาริชาติ แสงหิรัญ (Parichat Sanghiran. 1979 : 105 -110) ได้ทำการศึกษาวิภัติ ปัจจัยในบทเรียนวิทยาศาสตร์เพื่อให้เกิดประโยชน์กับผู้สนใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ Biology , ของ Claude A. Villee และแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ประเภทคือ ประเภทที่มีความถี่สูงในการปรากฏ และประเภทที่มีความถี่น้อยกว่า 5 ครั้ง ผลจากการศึกษาพบว่า วิภัติแบ่งเป็น 3 ประเภทหลัก คือ แบบปฏิเสธ แบบไม่ปฏิเสธ และแบบเบ็ดเตล็ด ปัจจัยแบ่งเป็น 4 ประเภทหลัก คือ แบบนาม คุณศัพท์ กริยา และวิเศษณ์

ศิริพร ลิ้มตระการ (2522 : 54 – 56) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษเทคนิคและภาษาอังกฤษทั่วไป ของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศ เพื่อวิเคราะห์และแบ่งชนิดของข้อผิดพลาดของนักศึกษาไทยในการเรียนภาษาอังกฤษ และเพื่อนำไปแก้ปัญหาคำการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าลาดกระบัง ตัวอย่างประชากรในการวิจัยคือ นักศึกษาจำนวน 160 คน เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าลาดกระบัง และมหาวิทยาลัยเซาท์เทอร์น อิลลินอยส์ ที่คาร์บอนเดล (Southern Illinois Carbondale) ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดแบบที่แก้ไขได้เกิดจากการใช้กฎเกณฑ์ของภาษาใหม่อย่างผิด ๆ และข้อผิดพลาดแบบเฉพาะเจาะจงของนักศึกษาเกิดจากการนำภาษาพื้นเมืองมาปนกับภาษาใหม่ หรือการใช้ภาษาใหม่อย่างผิด ๆ

นันทา พลานุกุลวงศ์ (Nanta Palanukulwong. 1983 : 55 - 58) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบสมรรถภาพในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ผ่านการสอบคัดเลือกด้วยวิธีการที่ต่างกัน เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบสมรรถภาพในการใช้ภาษาอังกฤษเมื่อเริ่มเข้าศึกษาและเมื่อจบการศึกษา ภาคการศึกษาที่หนึ่ง ของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ประเภทมหาวิทยาลัยคัดเลือกเอง และประเภทสอบรวม

เข้ามหาวิทยาลัย ตัวอย่างประชากรในการวิจัยคือ นักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จำนวน 295 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่ผ่านการคัดเลือกด้วยวิธีต่างกัน มีสมรรถภาพในการใช้ภาษาอังกฤษเมื่อเริ่มเข้าศึกษาชั้นปีที่หนึ่งไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 และสมรรถภาพในแง่โครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ และความเข้าใจในการอ่าน มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในระดับปานกลางค่อนข้างสูง และอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อุษา กาญจนสถิตย์ (2523 : 278 - 280) ได้ทำการวิจัยเรื่องการสำรวจความต้องการใช้ภาษาอังกฤษในวงการธุรกิจ เพื่อสำรวจระดับความสามารถที่แท้จริงในการใช้ภาษาอังกฤษแต่ละทักษะของบุคลากร และระดับความสามารถที่หน่วยงานในวงการธุรกิจต้องการ รวมทั้งสำรวจว่าภาษาอังกฤษที่บุคลากรเรียนจากสถาบันการศึกษานั้นเพียงพอแก่การปฏิบัติงานหรือไม่ ตัวอย่างประชากรในการวิจัย คือ บุคลากร หัวหน้าหน่วยงาน หรือหัวหน้าแผนกของหน่วยงานในวงการธุรกิจ จำนวน 190 หน่วยงาน ผลการวิจัยพบว่า บุคลากรส่วนใหญ่ในวงการธุรกิจมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในทักษะฟัง อ่าน และเขียนอยู่ในระดับที่ 5 ทักษะพูดอยู่ในระดับที่ 4 ทักษะแปลอยู่ในระดับที่ 3 ในขณะที่วงการธุรกิจต้องการบุคลากรที่มีความสามารถในการใช้ภาษาทุกทักษะในระดับที่ 6 หัวหน้าหน่วยงานร้อยละ 81.48 มีความเห็นว่า ภาษาอังกฤษที่บุคลากรเรียนจากสถาบันการศึกษายังไม่เพียงพอแก่การปฏิบัติงาน

อัจฉรา วงศ์โสธร (2525 : 54 - 55) ได้ทำการวิจัยเรื่องการสำรวจความต้องการของสังคมเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อค้นหาประเภทของภาษาอังกฤษที่บุคลากรใช้ในหน่วยงานของรัฐบาล รัฐวิสาหกิจ และวงการธุรกิจ และการสำรวจเนื้อหาและจุดประสงค์ในการใช้ทักษะฟัง การพูด การอ่าน เขียน และแปล รวมทั้งความเหมาะสมของทักษะทางภาษาอังกฤษที่ได้ศึกษามา ตัวอย่างประชากรในการวิจัย คือ ผู้บริหารในหน่วยงานของรัฐบาล รัฐวิสาหกิจ และวงการธุรกิจ จำนวน 486 คน ผลการวิจัยพบว่า หน่วยงานของรัฐบาลและรัฐวิสาหกิจใช้ภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง ส่วนหน่วยงานธุรกิจใช้ภาษาอังกฤษในระดับมาก ทักษะการอ่านในทักษะที่ใช้มากที่สุดรองลงมาคือ ทักษะการเขียน ฟัง พูด และแปลตามลำดับ บุคลากรในหน่วยงานดังกล่าวใช้ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางการทำงานมากกว่าจุดประสงค์ส่วนบุคคล ทักษะภาษาอังกฤษที่บุคลากรได้รับการศึกษามาไม่เหมาะสมกับการทำงาน และทักษะทางภาษาอังกฤษที่บุคลากรมีอยู่ไม่อยู่ในระดับที่หน่วยงานต้องการ

ในปีต่อมา บังอร สว่างวโรรส (2526 : 121 - 123) ได้ทำการศึกษาความสอดคล้องระหว่างวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจที่สอนในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยกับความต้องการของวงการธุรกิจไทย เพื่อศึกษาทักษะภาษาอังกฤษตามความต้องการของวงการธุรกิจไทย และเปรียบเทียบทักษะตามความต้องการของวงการธุรกิจกับทักษะที่สอนว่าทักษะใดที่สอดคล้องและไม่สอดคล้อง

กับ ตัวอย่างประชากรในการวิจัย คือ ผู้บริหารระดับสูง ระดับรอง และบุคลากรในฝ่ายต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจในประเทศ 60 บริษัท หัวหน้าภาควิชาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนภาษาอังกฤษธุรกิจ และบัณฑิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2523 และ 2524 ผลการวิจัยพบว่า ทักษะภาษาอังกฤษที่ใช้ในปริมาณมาก คือ การเขียนทักษะที่ใช้ปานกลาง คือ ฟัง พูด และอ่าน ส่วนการแปลใช้น้อย สถาบันการศึกษาของเอกชนที่สำรวจ เปิดสอนภาษาอังกฤษหลายวิชามากกว่าสถาบันของรัฐ และหลักสูตรมีความสอดคล้องกับความต้องการของวงการธุรกิจมากกว่าด้วย

วิภาพร หย่างอารี (2519 : 26 - 27) ได้ทำการวิเคราะห์ความถี่ของศัพท์ในแบบเรียนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยธุรกิจ เพื่อหาความถี่ของศัพท์ในหนังสือแบบเรียนที่ใช้ในวิทยาลัยธุรกิจ และเปรียบเทียบกับศัพท์ใน A General Service List of English Words ของ Michael West โดยศึกษาว่าหนังสือแต่ละเล่มมีศัพท์ปรากฏใน A General Service List of English Words มากน้อยเพียงใดผลการศึกษาพบว่า หนังสือแบบเรียน 5 เล่ม ที่ผู้วิจัยศึกษา มีคำศัพท์ปรากฏดังนี้ คือ หนังสือ English For Your Business Career Book 1 และ Book 2 แต่งโดย Alan B. Beesley มีคำศัพท์ปรากฏร้อยละ 72.64 และร้อยละ 64.79 ตามลำดับ หนังสือ English For Business. The Belcrest Serie, มีคำศัพท์ปรากฏร้อยละ 62.78 หนังสือ English For Business แต่งโดย Marie M. Stewart, Frank W. Lanham และ Kenneth Zimmer มีคำศัพท์ปรากฏร้อยละ 49.33 และหนังสือ Executive English Book 1 มีคำศัพท์ปรากฏร้อยละ 61.54

เสาวภาคย์ ศรีวิจารณ์ (2521 : 44 – 46) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษกับความเข้าใจในการอ่าน และศึกษาโครงสร้างภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาต่อนักศึกษาด้านบริหารธุรกิจระดับเทคนิคในกรุงเทพ ตัวอย่างประชากรในการวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 5 คณะบริหารธุรกิจ จากวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา 3 วิทยาเขตในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 120 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเข้าใจในโครงสร้างวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง คะแนนความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษและความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และโครงสร้างที่ก่อให้เกิดปัญหาในการอ่านต่อนักศึกษา เรียงตามลำดับความยากง่าย คือ Passive Voice, Embedding, Negation, Nominalization และ Deletion.

สายสมร เจยตรงการ (Saisamorn Cheuytrongkarn. 1984 : 56 - 58) ได้ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษธุรกิจ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างสื่อการสอนซ่อมเสริม เพื่อศึกษาลักษณะ หาสาเหตุการใช้ภาษาที่ผิดในทักษะการเขียนภาษาอังกฤษธุรกิจของนักเรียนระดับอาชีวศึกษาชั้นปีที่ 5 และเพื่อสร้างสื่อการสอนซ่อมเสริมที่เหมาะสม ตัวอย่างประชากร

ที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นปีที่ 5 โรงเรียนดุสิตพลนิชยการ ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 47.19 เกิดจากการคิดเป็นภาษาไทยก่อนแล้ว จึงแปลเป็นภาษาอังกฤษ และผู้วิจัยได้สร้างบทเรียนซ่อมเสริมการสอนทักษะการเขียนขึ้น

งานวิจัยในต่างประเทศ

วอล์คเกอร์ (Walker. 1981 : 2478 – 2479 – A) ได้ทำการวิจัย เรื่องการเปรียบเทียบโปรแกรมการสอนทักษะพื้นฐานภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันของนักเรียนทางอาชีพ 2 กลุ่ม เพื่อประเมินประสิทธิภาพของการศึกษาเพื่ออาชีพในด้านวิชาชีพและการเรียนรู้ทักษะพื้นฐานภาษาอังกฤษธุรกิจในด้านที่จะนำไปใช้ ตัวอย่างประชากรในการวิจัยคือ นักเรียนทางอาชีพ 2 กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นกลุ่มทดลองซึ่งเรียนวิชาชีพและทักษะพื้นฐานภาษาอังกฤษที่ศูนย์วิชาชีพดาร์มสตัดท์ (Darmstadt Career Center) อีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุมเรียนวิชาชีพที่ศูนย์วิชาชีพดาร์มสตัดท์ แต่เรียนทักษะพื้นฐานภาษาอังกฤษในโรงเรียนเดิมของตน ผลการวิจัยพบว่าโปรแกรมการศึกษาเพื่ออาชีพเฉพาะบุคคลเน้นการเรียนรู้ทักษะพื้นฐานภาษาอังกฤษในลักษณะหน้าที่ของภาษาซึ่งเกี่ยวพันถึงอาชีพในอนาคต เน้นให้นักศึกษามีความสามารถในการอ่านและการใช้ภาษา แต่ในการทดสอบสัมฤทธิ์ผลด้านการอ่านและการทดสอบย่อยทางภาษาระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมพบว่า มีความสัมฤทธิ์ผลไม่แตกต่างกัน

ในปีเดียวกัน แมดเดน (Madden. 1981 : 5074 – A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความเข้าใจของนายจ้างนักเรียนและครูเกี่ยวกับความต้องการภาษาอังกฤษของนักเรียนในวิทยาลัยอาชีวศึกษา เพื่อชี้ให้เห็นทักษะทางภาษาอังกฤษธุรกิจที่นายจ้าง นักเรียนอาชีวศึกษา และ ครูผู้สอนเห็นว่าเป็นสิ่งสำคัญในการเข้าทำงาน และ การทำงานต่อไปในอนาคต ตัวอย่างประชากรในการวิจัย คือ นายจ้าง 104 คน ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ 47 คน และนักเรียนภาษาอังกฤษ 46 ห้องเรียน ผลการวิจัย พบว่า นายจ้างส่วนใหญ่และครูผู้สอนเห็นว่าทักษะพื้นฐานเป็นสิ่งสำคัญต่อการเข้าทำงาน และทักษะในระดับที่สูงขึ้น เช่น ความเข้าใจและการจัดระบบความคิด เป็นสิ่งจำเป็นต่อความก้าวหน้าในการทำงาน นักเรียนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญของทักษะตรงกับความเห็นของนายจ้าง แต่ไม่ได้เรียนวิชาที่ทักษะเหล่านั้นประกอบอยู่

พัคเซอร์เรสท์ (Pakseresht. 1978 : 5970 - A) ได้ทำการวิเคราะห์บทเรียนภาษาอังกฤษธุรกิจ เพื่อวิทยาศาสตร์และการนำไปใช้ในการสอนนักศึกษา

ในประเทศอิหร่าน เพื่อศึกษาและอธิบายลักษณะสำคัญในบทเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อวิทยาศาสตร์ในสาขาวิทยาศาสตร์ชีวภาพและสำรวจการนำไปใช้ในการสอนนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยในประเทศอิหร่าน ผู้วิจัยได้รวบรวมเนื้อหาจากบทเรียนทางวิทยาศาสตร์ 11 เรื่อง

การวิเคราะห์แบ่งเป็นการศึกษาด้านอนุประโยค กาล ตัวเชื่อมความ การเชื่อมประโยค และประเภทของอนุเจต ผลจากการวิเคราะห์พบว่าประเภทของอนุประโยคที่มีบทบาทสำคัญที่สุดคือ อนุประโยคประเภทคุณานุประโยค และนามานุประโยค กาลที่พบมากที่สุด คือ ปัจจุบันกาล ตัวเชื่อมความสำคัญที่สุด คือ ตัวอ้างอิงย้อนหลังที่ใช้เฉพาะและที่แสดงการเปรียบเทียบการเชื่อมประโยคแสดงให้เห็นถึงความตรงข้ามและการลำดับเหตุผลประเภทของอนุเจตแบ่งออกเป็นประเภทการวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการเขียนเป็นหัวเรื่อง

บราวน์ (Brown. 1982 : 1129 - A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แบบสอบถามการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจในภาษาอังกฤษสำหรับวิศวกรรมศาสตร์ เพื่อสำรวจลักษณะข้อสอบความเที่ยงและความตรงของข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวิศวกรรมศาสตร์แบบอิงเกณฑ์ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามจำนวน 60 ข้อ โดยดัดแปลงจากข้อสอบในโครงการของนักศึกษาปริญญาโท และอาจารย์ผู้สอนทางวิศวกรรมศาสตร์ที่มหาวิทยาลัย UCLA ได้สร้างขึ้น หลังจากนั้นได้นำไปทดสอบนักศึกษา 4 กลุ่ม คือ นักศึกษาปริญญาโททางการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวจีน ผลการวิจัยพบว่า แบบสอบมีความเที่ยงตรงและความตรงในการทดสอบทักษะการอ่านทางวิศวกรรมศาสตร์ การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของทักษะการอ่านทางวิศวกรรมศาสตร์ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั่วไปพบว่า ร้อยละ 62 ของความสามารถในการอ่านทางวิศวกรรมศาสตร์ถือเป็นความสามารถทางภาษาโดยทั่วไปได้

เทอร์เรล (Terrell. 1979 : 74 - A) ได้ทำการศึกษาการรวมทักษะภาษาอังกฤษในหลักสูตรการศึกษาธุรกิจของโรงเรียนรัฐบาลในระดับสูงกว่ามัธยมศึกษาเพื่อประเมินประสิทธิภาพและเสนอแนะแนวทางในการรวมทักษะทางภาษาอังกฤษในหลักสูตรการศึกษาธุรกิจ ของโรงเรียนในระดับสูงกว่าระดับมัธยมศึกษา วิทยาลัยอาชีวศึกษา และมหาวิทยาลัย ในรัฐจอร์เจีย ตัวอย่างประชากรในการวิจัยคือ ครูผู้สอนการศึกษาธุรกิจ 57 คน ผลการวิจัยพบว่า การรวมทักษะภาษาอังกฤษในหลักสูตรการศึกษาธุรกิจ มีข้อดี 33 ประการ มีข้อเสีย 9 ประการ และผู้ตอบแบบสอบถาม 45 คน ใช้วิธีการรวมลักษณะภาษาอังกฤษทั้งหมด 23 วิธี

ดันแลป (Dunlap. 1979 : 5899 - A) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงด้านความรู้ ความเข้าใจ และความชอบของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษธุรกิจ ในระดับอนุปริญญา ระหว่างการใช้เอกสารกับการใช้วิดีโอเทป และสำรวจการเปลี่ยนแปลงด้านความรู้ ความเข้าใจ และความชอบของนักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจที่ใช้วิธีการทบทวนบทเรียนที่แตกต่างกัน ตัวอย่างประชากรในการวิจัยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองซึ่งใช้วิดีโอเทปประกอบบทเรียนแบบสรุปย่อ และกลุ่มควบคุมซึ่งใช้เนื้อหาเดียวกันแต่อยู่ในลักษณะของเอกสาร ผลจากการศึกษาพบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่

จากผลของการวิเคราะห์ความแปรปรวน ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างนัยสำคัญทางสถิติ

ยัง (Young. 1982 : 2) ได้ทำการวิเคราะห์ความถี่ของศัพท์จากคำบรรยาย เกี่ยวกับการบริหารธุรกิจในระดับมหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 และการนำไปใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ เพื่อทำรายการความถี่ของศัพท์เฉพาะซึ่งอาจใช้เป็นข้อมูลในการสอนทักษะการฟังของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะในระดับมหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 สาขาการบริหารธุรกิจผู้วิจัยได้วิเคราะห์คำศัพท์จากวิชาในสาขาการบริหารธุรกิจ 1 วิชา ของมหาวิทยาลัยพอร์ตแลนด์สเตท (Portland State) รวบรวมคำศัพท์ได้ประมาณ 80,000 คำ ผลการวิเคราะห์พบว่า คำแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ คำศัพท์ประเภททั่วไป คำศัพท์เฉพาะ และคำศัพท์ประเภทศัพท์กึ่งเทคนิค จากการวิเคราะห์คำศัพท์ประเภททั่วไปและคำศัพท์เฉพาะพบว่า มีความถี่ร้อยละ .07 คำศัพท์ประเภทกึ่งเทคนิคมีความถี่ร้อยละ .017

โคแกน (Cogan : 1975 : 135) มีความเห็นว่าความสัมพันธ์ที่เป็นมิตรระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา จะทำให้การเรียนของนักศึกษาดีขึ้น หากอาจารย์และนักศึกษามีความสัมพันธ์ต่อกันมากน้อยเพียงใด นักศึกษาก็สามารถพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ได้สูงถึงขีดสุดได้มากเพียงนั้น นอกจากนั้นยังมีลักษณะความสัมพันธ์ของอาจารย์กับนักศึกษาจะมีอิทธิพลต่อความสนใจในวิชาที่เรียน ส่งผลให้ผลการเรียนดีขึ้น

บิชอป (Bisshop. 1967 : 2093 - 2094) ได้ศึกษาการใช้วิธีสอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนประถมศึกษาในรัฐออเรกอน พบว่า วิธีการสอนที่ครูใช้ได้ผลดี เช่นการใช้ดนตรี การใช้เพลง การแสดงเรื่องตลกสั้น ๆ การแสดงแบบละคร การแสดงบทบาทและการฝึกแบบ ฟัง พูด อุปกรณ์การสอนที่ใช้ได้ผลดีที่สุด คือ เครื่องรับโทรทัศน์ เครื่องบันทึกเสียง แผ่นเสียง เครื่องใช้หูฟัง ภาพยนตร์ และเกมต่าง ๆ วิธีการวัดผลที่ใช้ได้ผลดี ได้แก่ การถามตอบปากเปล่าสอนโดยให้นักเรียนฝึกวาดรูปตามที่ครูสั่ง ข้อสอบเขียนตอบในกระดาษข้อทดสอบยาก และเทปบันทึกเสียงการทดลองโดยใช้เกมต่าง ๆ รวมทั้งการใช้ภาษาต่างประเทศนั้น ๆ โดยบังเอิญ สำหรับวิธีสอนที่ครูใช้ไม่ได้ผล ได้แก่ การให้ทำแบบฝึกหัดแปลการใช้วิธี การอธิบายกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ การใช้วิธีฝึกซ้ำ ๆ มากเกินไป การใช้วิธีฝึกพูด ฝึกฟังโดยไม่มีภาพหรือของจริงอย่างไรก็ดี จากการสำรวจพบว่า ครูได้ใช้วิธีสอนหลายวิธีต่าง ๆ กัน การสอนที่ดียอมใช้วิธีสอนและอุปกรณ์หลายอย่าง โดยเฉพาะครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจนั้นได้เข้ารับการอบรมอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนั้นยังมีการให้ครูสอนภาษาได้เดินทางไปศึกษาในต่างประเทศเพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพของครู

ลุค (Luke. 1975 : 6101 - A) ได้ศึกษาความคิดเห็นและการแก้ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยนอร์ธ เท็กซัส สหรัฐอเมริกา พบว่ามีปัญหา

เกี่ยวกับด้านความเหมาะสมของห้องเรียน ด้านเนื้อหา และด้านความสามารถในการสอนของครู นักศึกษามีความต้องการที่จะเรียนภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับความต้องการของตนเอง

คลาร์ค (Clark. 1961 : 210 – 212) ได้ศึกษาถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนระหว่างเพศชายและเพศหญิง พบว่า นักเรียนชาย และนักเรียนหญิงไม่มีความแตกต่างกันในเรื่อง เกณฑ์ สติ ปัญญา และทักษะพื้นฐานในการอ่านภาษา แต่ในเรื่องการใช้ภาษา และการสะกดคำ นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชาย ในด้านความหมายของคำ นักเรียนหญิงมีความสามารถสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนผลการค้นคว้าในเกรต 6 ความแตกต่างระหว่างเพศไม่มีนัยสำคัญเลย

บราวน์ (Brown. 1980 : 83 – 179) กล่าวถึงกลวิธีในการเรียนภาษาไว้โดยแบ่งออกเป็น 2 หัวข้อ คือ กลวิธีการสอน (Learning Strategies) และกลวิธีการสื่อสาร (Communication Strategies) กลวิธีการเรียน คือ การที่ผู้เรียนรับความรู้เข้ามาและเก็บไว้เพื่อเตรียมพร้อมที่จะนำออกใช้ในโอกาสต่อไป โดยแยกออกเป็นการสอนถึงกลวิธีต่างๆ ดังนี้ คือ การถ่ายโยง (Transfer) การขัดขวาง (Interference) การสรุป (Generalization) การทำให้ง่าย (Simplification)

แซ็กแกฟ (Saggaf. 1982 : 282 – 285) ได้ศึกษาวิจัยถึงประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของภาควิชาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย King Abdul – Aziz ในเมืองเมกกะประเทศซาอุดีอาระเบีย พบว่า สาเหตุที่ทำให้การสอนภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เพราะมีสาเหตุเนื่องมาจาก

1. หลักสูตรซึ่งไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการ และความสนใจของผู้เรียน
2. ความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษยังไม่พอก่อนจะเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย
3. การขาดครูที่มีประสิทธิภาพ
4. แหล่งข้อมูลไม่ได้ถูกใช้อย่างเต็มที่
5. วิธีสอนของครูยังเน้นเกี่ยวกับความจำมากกว่าให้เกิดความเข้าใจ
6. นักเรียนไม่มีโอกาสได้เลือกกิจกรรมในการสอน
7. การขาดความร่วมมือระหว่างครูผู้สอนภาษาอังกฤษด้วยกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยเรื่องปัญหาของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี ผู้วิจัย ดำเนินการศึกษาตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้คือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี ประกอบด้วยนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 จำนวน 129 คน รวมทั้งหมด 129 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อศึกษาปัญหาการจัดการเรียนการสอนสำหรับสอบถามนักศึกษา โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ที่ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ พื้นความรู้เดิมของนักศึกษา รอบการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และรายได้ของผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 เกี่ยวกับ ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี ใน 5 ด้าน คือ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน และด้านผู้สอน มีลักษณะเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังต่อไปนี้

5 หมายถึง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจมีปัญหามากที่สุด

4 หมายถึง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิชาภาษาอังกฤษ
ธุรกิจ มีปัญหา มาก

3 หมายถึง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิชาภาษาอังกฤษ
ธุรกิจ มีปัญหาปานกลาง

2 หมายถึง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิชาภาษาอังกฤษ
ธุรกิจ มีปัญหาน้อย

1 หมายถึง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิชาภาษาอังกฤษ
ธุรกิจ มีปัญหาน้อยที่สุด

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจะดำเนินการสร้างเครื่องมือตามลำดับ ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่มีต่อการจัดการเรียนของนักศึกษา
วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ จากเอกสาร ตำรา และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. ศึกษาวิธีสร้างแบบสอบถามจากเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และสอบถามนักเรียน
เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ทั้ง 5 ด้านเพื่อใช้เป็น
แนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

3. นำข้อมูลที่ได้ไปสร้างแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ให้ครอบคลุม
เนื้อหาตามกรอบแนวคิดของการวิจัยทั้ง 5 ด้าน

4. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้ว เสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ เพื่อตรวจสอบ
แนะนำและปรับปรุง แก้ไข

5. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้ว ไปตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Face
validity) โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา แล้วหาค่า IOC
ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านคือ

5.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์.สุพรีร์ ลี้มไทย

5.2 อาจารย์สิฏฐากร ชูทรัพย์

5.3 ผู้อำนวยการ แสง เอี่ยมวงศ์

6. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ เพื่อ
พิจารณาตรวจสอบอีกครั้งให้สมบูรณ์ก่อนนำไปทดลองใช้

7. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขสมบูรณ์แล้ว ไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มนัก
ศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยพณิชการเพชรบุรี
บริหารธุรกิจ จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีลักษณะเดียวกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อหาค่าความเชื่อมั่น

(Reliability) จากแบบสอบถามที่ผ่านการคัดเลือก โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) โดยใช้สูตรของครอนบาค (Cronbach) ที่ระดับความเชื่อมั่น 0.9507

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยจะดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยดำเนินการตามขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือรับรองจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรีและวิทยาลัยพัฒนการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ผู้บริหารสถานประกอบการในจังหวัดเพชรบุรี เพื่อนำไปขอความร่วมมือการตอบแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง
2. ผู้วิจัยขออนุญาตอาจารย์ผู้สอนนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี เพื่อขอความร่วมมือให้นักเรียนตอบแบบสอบถาม
3. ชี้แจงนักเรียน เพื่อให้เข้าใจวัตถุประสงค์ของการตอบและอธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามให้เข้าใจชัดเจนก่อนเริ่มต้นตอบแบบสอบถาม
4. ผู้วิจัยจัดเก็บข้อมูลด้วยตนเอง เพื่อพิจารณาความสมบูรณ์ของแบบสอบถามโดยการนำไปแจกให้กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย นักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี รวมทั้งหมด 29 คน

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนแล้ว ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม
2. นำข้อมูลที่ได้ไปสร้างโปรแกรม เพื่อวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺
3. วิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ที่ตอบแบบสอบถาม โดยหาร้อยละ
4. วิเคราะห์ปัญหาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษา วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ โดยหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และแปลความหมายของค่าเฉลี่ยตามแนวคิดของเบสท์ (Best. 1978 : 174) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมีปัญหาน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมีปัญหาปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมีปัญหาปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมีปัญหา

มากที่สุด ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมีปัญหา

มากที่สุด

5. เปรียบเทียบปัญหาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ของ นักศึกษาใน ด้านเพศ พื้นความรู้เดิม รอบการเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สถิติค่า

ที่ (t - test)

6. เปรียบเทียบปัญหาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ จำแนกตาม รายได้ของผู้ปกครอง วิเคราะห์ โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - way Analysis of Vaviance) ใน กรณีพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธีการของเซฟเฟ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าร้อยละ

1.2 คะแนนเฉลี่ย โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541 : 40)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

1.3 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541 : 65)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	$(\sum X)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 หาดัชนีความสอดคล้อง

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้อง
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของปัญหาของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า โดยใช้วิธี
หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2523 : 98 - 99)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ
	n	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
	$\sum s_i^2$	แทน	คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
	s^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของแบบสอบถามทั้งฉบับ

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนของนักศึกษาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้ t -test (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2541 : 165)

$$t = \frac{\overline{X}_1 - \overline{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)s_1^2 + (n_2 - 1)s_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left\{ \frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right\}}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา
	$\overline{X}_1, \overline{X}_2$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
	s_1^2, s_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
	n_1, n_2	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
	df	แทน	ระดับชั้นแห่งความเป็นอิสระ

3.2 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนการสอนของนักศึกษาระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - way Analysis of Varance) (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2541 : 236)

$$\frac{MS_b}{MS_w}$$

เมื่อ	F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน F-distribution
	MS_b	แทน	ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
	MS_w	แทน	ความแปรปรวนภายในกลุ่ม

3.3 ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งใช้ Sheffe's test for Multiple Comparisons ทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ (Ferguson 1966 : 296) จากสูตร

$$CVD = \sqrt{(k-1)(F^*)(MS_w) \left[\frac{1}{n_i} + \frac{1}{n_j} \right]}$$

K	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
F*	แทน	ค่า F ที่เปิดจากตาราง
MS _w	แทน	ค่า Mean square ภายในกลุ่ม
N _i , n _j	แทน	จำนวนหน่วยตัวอย่างในแต่ละกลุ่มตัวอย่างต่าง ๆ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัย เรื่อง ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการวิเคราะห์ผลตามลำดับดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t – distribution
df	แทน	ระดับชั้นความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Mean Squares)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F – distribution
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำอธิบาย แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของนักศึกษา

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน และด้านครูผู้สอน

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบปัญหาการเรียนของนักศึกษา ในด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียนและด้านครูผู้สอน จำแนกตามเพศ พื้นฐานการศึกษาก่อนเข้าเรียน รอบการเรียน ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และรายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพของนักศึกษา

ตาราง 1 แสดงจำนวนและร้อยละของนักศึกษา จำแนกตาม เพศ พื้นฐานการศึกษาก่อนเข้าเรียน รอบการเรียน ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และรายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	17	13.2
หญิง	112	86.8
รวม	129	100
2. พื้นฐานการศึกษาก่อนเข้าเรียน		
จบมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6)	33	25.6
จบระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	96	74.4
รวม	129	100
3. รอบการเรียน		
รอบเช้า	68	52.7
รอบบ่าย	61	47.3
รวม	129	100

ตาราง 1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
4. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำ (ต่ำกว่า 2.00)	12	9.3
คะแนนเฉลี่ยสะสมปานกลาง (2.00 – 2.20)	26	20.2
คะแนนเฉลี่ยสะสมสูง (2.21 – 4.00)	91	70.5
รวม	129	100
5. รายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน		
10,000 – 21,000 บาท	108	83.7
22,000 – 30,000 บาท ขึ้นไป	21	16.3
รวม	129	100

จากตาราง 1 แสดงว่านักศึกษาตอบแบบสอบถามทั้งหมด 129 คน เป็นหญิง จำนวน 112 คน และชาย จำนวน 17 คน พื้นฐานการศึกษา ก่อนเข้าเรียน จบระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) จำนวน 96 คน และจบมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) จำนวน 33 คน และเรียน รอบเช้า จำนวน 68 คน รอบบ่าย จำนวน 61 คน มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คะแนนเฉลี่ยสะสมสูง (2.21 – 4.00) จำนวน 91 คน คะแนนสะสมปานกลาง จำนวน 26 คน และคะแนนสะสมต่ำกว่า 2.00 จำนวน 12 คน นักศึกษาที่ผู้ปกครองมี รายได้ต่อเดือน 10,000 – 21,000 บาท จำนวน 108 คน รายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน 22,000 – 30,000 บาท ขึ้นไป จำนวน 21 คน

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการเรียนของนักศึกษา ใน 5 ด้าน คือ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียนและด้านครูผู้สอน

ตาราง 2 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานปัญหาการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี โดยรวมและรายด้าน

ปัญหาการเรียน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับปัญหา
1. ด้านเนื้อหาหลักสูตร	2.89	0.58	ปานกลาง
2. ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน	2.95	0.88	ปานกลาง
3. ด้านสื่อการเรียนการสอน	2.85	0.79	ปานกลาง
4. ด้านผู้เรียน	2.81	0.81	ปานกลาง
5. ด้านครูผู้สอน	2.44	0.79	น้อย
รวม	2.79	0.63	ปานกลาง

จากตาราง 2 แสดงว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี มีปัญหาการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านครูผู้สอน มีปัญหาอยู่ในระดับน้อยส่วนด้านอื่นๆนักศึกษามีปัญหาการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานปัญหาการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ด้านเนื้อหาหลักสูตร โดยรวมและรายข้อ

ด้านเนื้อหาหลักสูตร	$\bar{X}$	S.D.	ระดับปัญหา
1. เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจไม่ทันสมัยกับสภาพสังคมปัจจุบัน	2.65	1.06	ปานกลาง
2. เวลาเรียนที่กำหนดในแต่ละสัปดาห์ตามหลักสูตรน้อยไป	2.89	0.87	ปานกลาง
3. รายวิชาในโครงสร้างหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ หมวดวิชาเฉพาะมีจำนวนน้อยไป	2.72	0.77	ปานกลาง
4. รายวิชาในโครงสร้างหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ หมวดวิชาเลือกมีจำนวนน้อยไป	2.82	0.88	ปานกลาง
5. การจัดวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจไม่เป็นไปตามลำดับ ความยากง่าย	2.94	0.99	ปานกลาง
6. เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจในหมวดวิชาชีพมีความยากเกินไป	2.91	0.78	ปานกลาง
7. เนื้อหาวิชาไม่เน้นในภาพปฏิบัติทำให้ขาดทักษะ	2.79	0.98	ปานกลาง
8. เนื้อหารายวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจส่งเสริมให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์และแก้ไขปัญหาได้	3.18	0.86	ปานกลาง
9. ความไม่เพียงพอของเนื้อหาภาษาที่จะใช้ไปศึกษาต่อ	2.76	0.88	ปานกลาง
10. ความเพียงพอของเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจที่จะนำไปใช้ในการปฏิบัติงาน	3.02	1.03	น้อย
11. เนื้อหาไม่ตรงกับความสนใจของนักศึกษา	2.45	0.86	ปานกลาง
12. ไม่เปิดโอกาสให้นักศึกษาเลือกเนื้อหาและวิชาแบบเรียนตามความต้องการ	2.82	1.02	ปานกลาง
13. จัดกิจกรรมการเรียนโดยใช้กิจกรรมที่หลากหลาย	2.96	1.02	ปานกลาง
14. การจัดการเรียนการสอนโดยการฝึกการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ	3.03	0.95	ปานกลาง

ตาราง 3 (ต่อ)

ด้านเนื้อหาหลักสูตร	$\bar{X}$	S.D.	ระดับปัญหา
15. การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ถูกต้องตามหลักภาษาและความเหมาะสมกับวัฒนธรรม	3.04	0.98	ปานกลาง
16. การใช้ภาษาอังกฤษได้เพียงพอหรือนำไปใช้ประกอบอาชีพได้ตามความจำเป็น	3.17	1.10	ปานกลาง
17. การมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ	2.96	0.98	ปานกลาง
รวม	2.89	0.58	ปานกลาง

จากตาราง 3 แสดงว่านักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษา เพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี มีปัญหาการเรียน ด้านเนื้อหาหลักสูตร โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เนื้อหาไม่ตรงกับความสนใจของนักศึกษา นักศึกษามีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ส่วนข้ออื่นๆ มีปัญหาการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 4 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานปัญหาการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอน โดยรวมและรายข้อ

ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับปัญหา
1. ห้องเรียนคับแคบ อากาศถ่ายเทไม่สะดวก	2.85	1.10	ปานกลาง
2. มีเสียงรบกวนจากภายนอกห้องเรียนมาก	2.79	1.08	ปานกลาง
3. สถานที่ในการจัดกิจกรรมเสริมการเรียนรู้มีไม่พอ	2.76	0.98	ปานกลาง
4. สถานที่พักผ่อนภายในวิทยาลัยมีน้อย	3.14	1.14	ปานกลาง
5. การบริการน้ำดื่มมีไม่เพียงพอและมีไม่มีทุกอาคาร	2.96	1.20	ปานกลาง
6. ห้องสุขาในวิทยาลัยมีไม่เพียงพอ	3.27	1.34	ปานกลาง
7. สภาพของชั้นเรียนไม่เอื้ออำนวยต่อการใช้อุปกรณ์การเรียนการสอน	2.89	1.11	ปานกลาง
รวม	2.95	0.88	ปานกลาง

จากตาราง 4 แสดงว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี มีปัญหาการเรียน ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอน โดยรวมและรายข้อ อยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 5 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานปัญหาการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ด้านสื่อการเรียนการสอน โดยรวมและรายข้อ

ด้านสื่อการเรียนการสอน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับปัญหา
1. สื่อ อุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนไม่ทันสมัย	2.79	1.04	ปานกลาง
2. ความสะดวกในการติดต่อขอใช้สื่ออุปกรณ์การสอน	2.97	0.96	ปานกลาง
3. ความพร้อมของห้องเรียน โต๊ะเก้าอี้ สำหรับเรียน	2.78	1.02	ปานกลาง
4. ห้องสมุดมีหนังสือ เอกสาร ตำราทางด้านภาษาอังกฤษธุรกิจ ที่ให้นักศึกษาค้นคว้าอย่างเพียงพอ	2.93	1.13	ปานกลาง
5. พื้นที่ภายในห้องสมุดมีความคับแคบเกินไป	2.83	1.04	ปานกลาง
6. ห้องปฏิบัติการทางภาษาที่นั่งไม่เพียงพอกับนักศึกษา	2.75	1.09	ปานกลาง
7. การจัดหาสื่อการสอนให้เหมาะสมกับกิจกรรมต่าง ๆ	2.85	1.02	ปานกลาง
8. วิทยาลัยมีสื่อการเรียนประเภทนวัตกรรมชนิดใหม่ ๆ	2.88	0.97	ปานกลาง
9. อาจารย์กับนักศึกษาร่วมกันจัดทำสื่อการเรียน/สอน	2.88	1.07	ปานกลาง
รวม	2.85	0.79	ปานกลาง

จากตาราง 5 แสดงว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี มีปัญหาการเรียน ด้านสื่อการเรียนการสอน โดยรวมและรายข้ออยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 6 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานปัญหาการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ด้านผู้เรียน โดยรวมและรายข้อ

ด้านผู้เรียน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับปัญหา
1. ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษไม่ดีเพียงพอ	2.90	1.04	ปานกลาง
2. ผู้เรียนไม่กล้าซักถามผู้สอนในขณะที่เข้าเรียน	2.86	1.07	ปานกลาง
3. ผู้เรียนขาดการค้นคว้าเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน	3.00	1.03	ปานกลาง
4. ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษที่ต่างกัน	3.00	1.08	ปานกลาง
5. ผู้เรียนขาดความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อน ๆ ร่วมชั้นเรียน	2.48	1.12	น้อย
6. ผู้เรียนขาดการวางแผนที่ดีในการเรียน	2.80	1.08	ปานกลาง
7. ผู้เรียนขาดการร่วมกิจกรรมเสริมการเรียน	2.74	1.06	ปานกลาง
8. ผู้เรียนขาดประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับสถานประกอบการต่าง ๆ	2.86	1.13	ปานกลาง
9. ผู้เรียนไม่ชอบอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ	2.20	1.20	น้อย
10. ผู้เรียนไม่มีเวลาเข้าห้องสมุดเพื่อค้นคว้าเพิ่มเติม	3.03	1.26	ปานกลาง
11. ผู้เรียนไม่มีเวลาทบทวนบทเรียนนอกเวลาเรียน	3.06	1.12	ปานกลาง
รวม	2.81	0.81	ปานกลาง

จากตาราง 6 แสดงว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี มีปัญหาการเรียน ด้านผู้เรียน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้เรียนขาดความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อน ๆ ร่วมชั้นเรียน และ ผู้เรียนไม่ชอบอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ส่วนข้ออื่น ๆ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 7 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานปัญหาการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ด้านครูผู้สอน โดยรวมและรายข้อ

ด้านครูผู้สอน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับปัญหา
1. ผู้สอนแจ้งให้นักศึกษาทราบจุดประสงค์ ในแผนการเรียนการสอนก่อนทำการเรียนการสอน	2.92	1.16	ปานกลาง
2. ผู้สอนกระตุ้นให้นักศึกษาค้นหาความรู้ด้วยตนเอง	2.94	0.99	ปานกลาง
3. ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักศึกษาลำแสดงออก	2.95	1.13	ปานกลาง
4. ผู้สอนขาดทักษะความสามารถในการใช้สื่อการเรียนการสอนอย่างดี	2.38	1.15	น้อย
5. ผู้สอนขาดทักษะความชำนาญในการถ่ายทอดความรู้มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน	2.23	1.00	น้อย
6. ผู้สอนเข้าสอนและออกจากห้องไม่ตรงต่อเวลา	2.06	1.06	น้อย
7. ผู้สอนสอนเร็วเกินไปจนนักศึกษาไม่สามารถทำความเข้าใจได้	2.30	1.05	น้อย
8. ผู้สอนสนใจในการเรียนของนักศึกษาไม่ทั่วถึง	2.37	1.09	น้อย
9. ผู้สอนเรียนไม่ตรงกับสาขาวิชาเอกที่สอน	2.12	1.06	น้อย
10. ผู้สอนไม่นำหลักจิตวิทยาการเรียนการสอนมาใช้เวลาสอน	2.33	1.11	น้อย
11. ผู้สอนไม่ให้ความเป็นธรรมต่อนักศึกษาที่เรียนทุกคน	2.30	1.08	น้อย
12. ผู้สอนไม่มีเวลาให้คำปรึกษา และแก้ปัญหาให้นักศึกษา	2.35	1.12	น้อย
รวม	2.44	0.79	น้อย

จากตาราง 7 แสดงว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี มีปัญหาการเรียน ด้านครูผู้สอน อยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้สอนแจ้งให้นักศึกษาทราบจุดประสงค์ ในแผนการเรียน การสอนก่อนทำการเรียนการสอน ผู้สอนกระตุ้นให้นักศึกษาค้นหาความรู้ด้วยตนเอง และ ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักศึกษาลำแสดงออก มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนข้ออื่นๆ มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบปัญหาการเรียนของนักศึกษา สาขาภาษาอังกฤษ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จำแนกตาม เพศ โดยรวมและรายด้าน

ปัญหาการเรียนของนักศึกษา	เพศชาย		เพศหญิง		t	Prob.
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านเนื้อหาหลักสูตร	3.09	0.73	2.86	0.55	1.513	0.178
2. ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน	3.10	1.03	2.93	0.85	0.722	0.457
	2.94	0.94	2.84	0.77	0.507	0.734
3. ด้านสื่อการเรียนการสอน	2.81	0.88	2.81	0.80	0.011	0.897
4. ด้านผู้เรียน	2.74	0.84	2.39	0.78	1.697	0.192
5. ด้านครูผู้สอน						
รวม	2.94	0.70	2.77	0.62	1.033	0.178

จากตาราง 8 แสดงว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ที่มีเพศต่างกันมีปัญหาการเรียน โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่น่าสำคัญทางสถิติ

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบการเรียนรู้ของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะบริหารธุรกิจ
วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จำแนกตาม พื้นฐานการศึกษา ก่อนเข้าเรียน โดยรวมและราย
ด้าน

ปัญหาการเรียนของนักศึกษา	จบ ม.6		จบ ปวช.		t	Prob.
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านเนื้อหาหลักสูตร	2.73	0.70	2.94	0.52	-1.781	0.0965
2. ด้านสภาพแวดล้อมในการ เรียน	3.01	0.96	2.93	0.85	0.456	0.471
	2.69	0.85	2.91	0.77	-1.334	0.1676
3. ด้านสื่อการเรียนการสอน	2.60	0.84	2.88	0.79	-1.752	0.2810
4. ด้านผู้เรียน	2.49	0.85	2.42	0.77	0.464	0.403
5. ด้านครูผู้สอน						
รวม	2.71	0.67	2.82	0.61	-.862	0.0547

จากตาราง 9 แสดงว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษา
เพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ที่มีพื้นฐานการศึกษา ก่อนเข้าเรียนต่างกัน มีปัญหาการเรียน โดยรวมและ
รายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่น่าสำคัญทางสถิติ

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบการเรียนรู้ของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะบริหารธุรกิจ
วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จำแนกตาม รอบการเรียนรู้ โดยรวมและรายด้าน

ปัญหาการเรียนรู้ของนักศึกษา	รอบเช้า		รอบบ่าย		t	Prob.
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านเนื้อหาหลักสูตร	3.05	0.54	2.71	0.57	3.516*	0.000
2. ด้านสภาพแวดล้อมในการ เรียน	3.01	0.86	2.89	0.90	0.787	0.762
	2.98	0.79	2.71	0.78	1.938*	0.000
3. ด้านสื่อการเรียนการสอน	2.93	0.83	2.68	0.77	1.776	0.579
4. ด้านผู้เรียน	2.56	0.83	2.31	0.73	1.795	0.563
5. ด้านครูผู้สอน						
รวม	2.91	0.63	2.66	0.60	2.259*	0.573

* แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 10 แสดงว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ที่มีรอบการเรียนรู้ต่างกัน มีปัญหาการเรียนรู้โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านสื่อการเรียนการสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านเนื้อหาหลักสูตร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านอื่นๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบการเรียนรู้ของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะบริหารธุรกิจ
วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จำแนกตาม ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวมและรายด้าน

ปัญหาการเรียน	แหล่งความ แปรปรวน	Df	SS	MS	F	Prob
1. ด้านเนื้อหาหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	2	0.267	0.134	0.388	0.680
	ภายในกลุ่ม	126	43.426	0.345		
	รวม	128	43.693			
2. ด้านสภาพแวดล้อม ในการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.590	0.295	0.377	0.687
	ภายในกลุ่ม	126	98.700	0.783		
	รวม	128	99.290			
3. ด้านสื่อการเรียน การสอน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.487	0.243	0.379	0.685
	ภายในกลุ่ม	126	80.881	0.642		
	รวม	128	81.368			
4. ด้านผู้เรียน	ระหว่างกลุ่ม	2	1.452	0.726	1.094	0.338
	ภายในกลุ่ม	126	83.630	0.664		
	รวม	128	85.082			
5. ด้านครูผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	2	1.712	0.856	1.357	0.261
	ภายในกลุ่ม	126	79.491	0.631		
	รวม	128	81.203			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	0.255	0.127	0.313	0.731
	ภายในกลุ่ม	126	51.158	0.406		
	รวม	128	51.413			

จากตาราง 11 แสดงว่านักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีปัญหาการเรียนโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะบริหารธุรกิจ
วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จำแนกตาม รายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน โดยรวมและรายด้าน

ปัญหาการเรียนของนักศึกษา	รายได้ 10,000-21,000		22,000-30,000 ขึ้นไป		t	Prob.
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านเนื้อหาหลักสูตร	3.07	0.19	3.04	0.24	1.357	0.178
2. ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน	2.03	0.30	2.04	0.33	0.037	0.971
3. ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.05	0.21	3.06	0.22	0.301	0.764
4. ด้านผู้เรียน	3.18	0.26	3.16	0.29	0.563	0.574
5. ด้านครูผู้สอน	3.05	0.21	3.08	0.25	0.821	0.415
รวม	3.04	0.61	3.05	0.63	0.068	0.941

จากตาราง 12 แสดงว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาภาษาอังกฤษ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรีจังหวัดเพชรบุรี ที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีปัญหาการเรียนโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาปัญหาการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งผู้วิจัยได้ลำดับขั้นตอนของการวิจัยและผลโดยสรุป ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาการเรียนการสอนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชา ภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน และด้านผู้สอน
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชา ภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จำแนกตามระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รอบการเรียน และรายได้ของผู้ปกครองนักเรียน
3. เพื่อรวบรวมความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะในการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี

ความสำคัญของการวิจัย

1. ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาวางแผน ปรับปรุงการเรียนการสอนในสาขาวิชา ภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรีได้อย่างเหมาะสม
2. ผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอน ให้สามารถแก้ไข ปัญหาการเรียนของนักศึกษาได้ตรงกับปัญหาที่เกิดขึ้น และ เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนพร้อมทั้งวางแผน การทำวิจัยในชั้นเรียนได้อย่างเหมาะสม

ขอบเขตของการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 สาขาวิชา ภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ประกอบด้วย นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 จำนวน 129 คน รวมทั้งสิ้น 129 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อศึกษาปัญหาการจัดการเรียนการสอนสำหรับสอบถามนักศึกษา โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ที่ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วยเพศ พื้นความรู้เดิมของนักศึกษา รอบการเรียน ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และรายได้ของผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับ ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี ใน 5 ด้าน คือด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน และด้านผู้สอน มีลักษณะเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale) โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังต่อไปนี้

5	หมายถึง	มีปัญหามากที่สุด
4	หมายถึง	มีปัญหามาก
3	หมายถึง	มีปัญหาปานกลาง
2	หมายถึง	ปัญหาน้อย
1	หมายถึง	ปัญหาน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อทราบข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี ทั้ง 5 ด้าน คือด้านหลักสูตร ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน และด้านผู้สอน

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยจะดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยดำเนินการตามขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือรับรองจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรีและวิทยาลัยพัฒนศึกษาเพชรบุรีบริหารธุรกิจ ผู้บริหารสถานประกอบการในจังหวัดเพชรบุรี เพื่อนำไปขอ ความร่วมมือการตอบแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง

2. ผู้วิจัยขออนุญาตอาจารย์ผู้สอนนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี เพื่อขอความร่วมมือให้นักเรียนตอบแบบสอบถาม

3. ชี้แจงนักเรียน เพื่อให้เข้าใจวัตถุประสงค์ของการตอบและอธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามให้เข้าใจชัดเจนก่อนเริ่มต้นตอบแบบสอบถาม

4. ผู้วิจัยจัดเก็บข้อมูลด้วยตนเอง เพื่อพิจารณาความสมบูรณ์ของแบบสอบถามโดยการนำไปแจกให้กลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย นักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี รวมทั้งหมด 129 คน

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนแล้ว ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม
2. นำข้อมูลที่ได้ไปสร้างโปรแกรม เพื่อวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺
3. วิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ที่ตอบแบบสอบถาม โดยหาค่าร้อยละ
4. วิเคราะห์ปัญหาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษา วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ โดยหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และแปลความหมายของค่าเฉลี่ยตามแนวคิดของเบสท์ (Best. 1978 : 174) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง มีปัญหาน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง มีปัญหาน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง มีปัญหามากกลาง

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง มีปัญหามาก

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง มีปัญหามากที่สุด

5. เปรียบเทียบปัญหาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ของนักศึกษาใน ด้านเพศ พื้นที่ความรู้เดิม รอบการเรียนรู้ ระดับชั้น และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สถิติค่าที ($t - test$)

6. เปรียบเทียบปัญหาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ จำแนกตาม รายได้ของผู้ปกครอง วิเคราะห์โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - way Analysis of Vaviance) ในกรณีพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของเชฟเฟ

7. สรุปปัญหาในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ จากแบบสอบถามปลายเปิด วิเคราะห์คำตอบในรูปของความถี่

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม นักศึกษาตอบแบบสอบถามทั้งหมด 129 คน เป็นหญิง จำนวน 112 คน และชาย จำนวน 17 คน พื้นฐานการศึกษาก่อนเข้าเรียน จบระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) จำนวน 96 คน และจบมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) จำนวน 33 คน และเรียนรอบเช้า จำนวน 68 คน รอบบ่าย จำนวน 61 คน มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คะแนนเฉลี่ยสะสมสูง (2.21 – 4.00) จำนวน 91 คน คะแนนสะสมปานกลาง จำนวน 26 คน และคะแนนสะสมต่ำกว่า 2.00 จำนวน 12 คน นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่อเดือน 10,000 – 21,000 บาท จำนวน 108 คน รายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน 22,000 – 30,000 บาท จำนวน 14 คน และรายได้ 31,000 บาทขึ้นไป จำนวน 7 คน

2. ผลการวิเคราะห์ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ในด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน และด้านครูผู้สอน ปรากฏว่านักศึกษามีปัญหาการเรียนโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ปรากฏผลดังนี้

2.1 ด้านเนื้อหาหลักสูตร นักศึกษามีปัญหาการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เนื้อหาไม่ตรงกับความสนใจของนักศึกษา นักศึกษามีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ส่วนข้ออื่นๆ มีปัญหาการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

2.2 ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน นักศึกษามีปัญหาการเรียนโดยรวมและรายข้อ อยู่ในระดับปานกลาง

2.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน นักศึกษามีปัญหาการเรียนโดยรวมและรายข้อ อยู่ในระดับปานกลาง

2.4 ด้านผู้เรียน นักศึกษามีปัญหาการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้เรียนขาดความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อน ๆ ร่วมชั้นเรียน และ ผู้เรียนไม่ชอบอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ส่วนข้ออื่น ๆ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง

2.5 ด้านครูผู้สอน นักศึกษามีปัญหาการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้สอนแจ้งให้นักศึกษาทราบจุดประสงค์ ในแผนการเรียนการสอนก่อนทำการเรียนการสอน ผู้สอนกระตุ้นให้นักศึกษาค้นหาความรู้ด้วยตนเอง และผู้สอนเปิดโอกาสให้นักศึกษาลำแสดงออก มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนข้ออื่น ๆ มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย

3. ผลการเปรียบเทียบปัญหาการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง ปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ทั้ง 5 ด้าน จำแนกตาม เพศ พื้นฐานการศึกษาก่อนเข้าเรียน รอบการเรียน ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และรายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน ปรากฏผลดังนี้

3.1 นักศึกษามีเพศต่างกันมีปัญหาการเรียน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3.2 นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ที่มีพื้นฐานการศึกษา ก่อนเข้าเรียนต่างกันมีปัญหาการเรียน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3.3 นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ที่มีรอบการเรียนต่างกัน มีปัญหาการเรียนโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านสื่อการเรียนการสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านเนื้อหาหลักสูตร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านอื่นๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3.4 นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีปัญหาการเรียนโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3.5 นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีปัญหาการเรียนโดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านเนื้อหาหลักสูตร นักศึกษาที่มีรายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน 31,000 บาทขึ้นไป มีปัญหาการเรียนน้อยกว่า นักศึกษาที่มีรายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน 10,000 – 21,000 บาท อย่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่น ๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

การอภิปรายผล

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ในด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียนและด้านครูผู้สอน สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1.1 ด้านเนื้อหาหลักสูตร นักศึกษามีปัญหาการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เนื้อหาไม่ตรงกับความสนใจของนักศึกษา นักศึกษามีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ส่วนข้ออื่นๆ มีปัญหาการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เนื่องจาก เนื้อหาวิชาภาษา

อังกฤษธุรกิจทันสมัย กับสภาพสังคมปัจจุบัน มีการกำหนดเวลาเรียนในแต่ละสัปดาห์น้อยเกินไป รายวิชาในโครงสร้างหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ หมวดวิชาเฉพาะมีจำนวนน้อยไป เนื้อหาวิชา เน้นในภาคปฏิบัติ ทำให้ขาดทักษะบ้างมีการส่งเสริมให้นักศึกษาคิดวิเคราะห์และแก้ปัญหาได้ ครูผู้สอนเปิดโอกาสให้นักศึกษาเลือกเนื้อหาและวิชาตามความต้องการ มีการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามหลักภาษาและความเหมาะสมกับวัฒนธรรมน้อย ทำให้เกิดปัญหากับผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับ ผลงานวิจัยของพระมหาวรเชษฐ รมจันทร์อินทร์ (2547 : 68) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนของนิสิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ใน 5 ด้าน ด้าน หลักสูตร ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน ด้านครู ผู้สอน และด้านการเรียนการสอน นักศึกษามีปัญหาโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ จิตตชา นิลดำ (2542 : 60 - 61) ได้ศึกษาปัญหาในการเรียนของนิสิตปริญญาตรี ภาควิชาบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้าน หลักสูตร พบว่า ผู้เรียนไม่มีส่วนร่วมในการเลือกเสรีตามความสนใจตามความถนัด และรัชต์ธานี ชัชวาลย์ปรีชา (2523 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนของนิสิตวิชาเอกพลศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร พบว่า อาจารย์และนิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า มีปัญหาในเรื่องหลักสูตร คือ เนื้อหาไม่เหมาะสมกับจำนวนหน่วยกิตที่เรียน การจัดกิจกรรม เสริมหลักสูตร ยังขาดงบประมาณและประสานงานระหว่างอาจารย์กับนิสิต นักศึกษา และขาด การศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม ไม่ได้รับความสะดวกขาดแหล่งค้นคว้า เนื่องจากห้องสมุดมีหนังสือ เอกสาร วารสารทางพลศึกษาและวิชาการทั่วไปน้อย

1.2 ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน นักศึกษามีปัญหาการเรียนโดยรวมและ รายข้อ อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เนื่องจาก ห้องเรียนยังคับแคบบ้าง อากาศถ่ายเทสะดวกพอ ประมาณ มีเสียงรบกวนจากภายนอกบ้างและในวิทยาลัยยังมีสถานที่พักผ่อนไม่เพียงพอทั้งกับจำนวน นักศึกษา ห้องน้ำมีน้อยเกินไป นอกจากนี้การบริการน้ำดื่มยังเพียงพอ ทำให้นักศึกษาเกิดปัญหาใน บางส่วน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของทัศนีย์ พิศาลรัตนคุณ (2539 : 91 - 92) ได้ศึกษาปัญหา การเรียนการสอนของนิสิตปริญญาโท วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านวิธีการเรียนการสอน ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน และด้านส่วนตัวผู้เรียน พบว่า ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน ห้องสมุดควรเปิดบริการภาคพิเศษ ในวันหยุด และควรปรับปรุงห้องเรียนให้กว้าง มีอากาศถ่ายเทได้สะดวกมากขึ้น

1.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน นักศึกษามีปัญหาการเรียนโดยรวมและรายข้อ อยู่ ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เนื่องจาก ครูและนักศึกษามีความสะดวกในการขอใช้สื่ออุปกรณ์การเรียน การสอนได้บ้าง มีสื่อการเรียนประเภทนวัตกรรมชนิดใหม่ ห้องปฏิบัติการทางภาษาสามารถใช้สอน ได้ โดยจำนวนนักศึกษาไม่เกิน 40 คน และในห้องสมุดมีตำราภาษาอังกฤษให้ค้นคว้าพอสมควร ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของจิตตชา นิลดำ (2542 : 60 - 61) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนของนิสิต

ปริญญาดรี ภาคสมทบ พบว่า ด้านสื่อการเรียนการสอนและสิ่งอำนวยความสะดวก ปัญหาเกิดจากจำนวนสื่ออุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนที่ไม่เพียงกับจำนวน ผู้เรียน เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์ และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของพระมหาวรเชษฐ รมจันทร์อินทร์ (2547: 69) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนของนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย พบว่า นิสิตมีปัญหาด้านสื่อการเรียนการสอน อยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากพื้นที่ภายในห้องสมุดคับแคบจนเกินไป ไม่มีที่นั่งสำหรับศึกษาค้นคว้า สถานที่จัดให้แก่ผู้เรียนยังไม่เหมาะสมในการพักผ่อน ซึ่งทางมหาวิทยาลัย ควรจัดเตรียมให้เพียงพอกับจำนวนนิสิต จะทำให้นิสิตสามารถใช้สื่ออุปกรณ์ประกอบการเรียนได้มีประสิทธิภาพยิ่งกว่านี้

1.4 ด้านผู้เรียน นักศึกษามีปัญหาการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้เรียนขาดความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนๆ ร่วมชั้นเรียน และผู้เรียนไม่ชอบอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ส่วนข้ออื่น ๆ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เนื่องจาก ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษไม่ค่อยดี ไม่กล้าซักถามผู้สอนขณะเรียน ขาดการร่วมกิจกรรมเสริมการเรียน ไม่มีการทบทวนและค้นคว้าเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ดี และทำให้ไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของศรีวิทย์ สุวรรณกิติ (2520: 86) ได้กล่าวว่าปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านผู้เรียน พบว่า ผู้เรียนมีทัศนคติไม่ดีต่อครูและวิชาภาษาอังกฤษอาจเป็นเพราะครูขาดจิตวิทยาในการสอน จำนวนนักเรียนในห้องมีมากเกินไป ครูดุและไม่ทั่วถึง กิจกรรมต่าง ๆ วัดผลยากเกินไป นักเรียนไม่กล้าแสดงออกโดยเฉพาะในการพูด เพราะขาดการฝึกฝนมาก่อน ทางบ้านไม่ให้การสนับสนุน เพราะคนในบ้านมีความรู้่น้อย จึงไม่เห็นความจำเป็นของการเรียน ทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ไม่ดี และสิ่งสำคัญผู้เรียนไม่รู้จักช่วยตนเอง ไม่ทบทวนเนื้อหาหลังเรียน ทำให้ลืมเพราะภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ต้องฝึกฝนบ่อย ๆ จึงจะสามารถใช้ได้ดี และยังสอดคล้องกับผลงานการวิจัยของพระมหาวรเชษฐ รมจันทร์อินทร์ (2547: 69) พบว่า นักศึกษามีปัญหาการเรียนด้านผู้เรียน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่ง : ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษไม่ดีพอ ผู้เรียนไม่กล้าซักถามผู้สอนในสิ่งที่ตนไม่เข้าใจในขณะที่เรียน จึงทำให้เรียนไม่รู้เรื่องและเป็นเหตุให้ผู้เรียนไม่ค่อยชอบวิชาภาษาอังกฤษเท่าใดนัก

2.6 ด้านครูผู้สอน นักศึกษามีปัญหาการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้สอนแจ้งให้นักศึกษาทราบจุดประสงค์ ในแผนการเรียนการสอนก่อนทำการเรียนการสอน ผู้สอนกระตุ้นให้นักศึกษาค้นหาความรู้ด้วยตนเอง และผู้สอนเปิดโอกาสให้นักศึกษาลำแสดงออก มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนข้ออื่นๆ มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้เนื่องจาก ผู้สอนแจ้งให้นักศึกษาทราบจุดประสงค์ในแบบการเรียนการสอนก่อนสอนเป็นบางครั้ง ผู้สอนไม่กระตุ้นให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้สอนไม่ค่อยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก ดังนั้นจึงส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งรวงอรุณ ลิ้มเล็ก (2541 : 25) ได้

กล่าวว่าครูภาษาอังกฤษควรจะเป็นผู้มีความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี และมีทักษะจิตวิทยาในการสอนได้เป็นอย่างดี ซึ่งต้องเหมาะสมกับ เนื้อหาและสถานการณ์ และ ยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของพระมหาวรเชษฐ รมจันทร์อินทร์ (2547 : 70) พบว่า ด้านครูผู้สอน ยังขาดทักษะความชำนาญในการถ่ายทอดความรู้มาใช้ในการสอนผู้สอนไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียน กล้าแสดงออก เนื่องจากการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนต้องมีความรู้ และทักษะทั้ง 4 ด้าน มี วิธีการสอนที่สามารถให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง เช่น การอ่าน และแปลข่าวหรือบทความในคอลัมน์ หนังสือต่าง ๆ ที่จะให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ที่ดีขึ้น และการเรียนการสอนก็จะเกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และสรุปผล เียนเจริญ (2543 : 20 - 21) กล่าวว่า ในด้านการเรียนการสอน ครูมีส่วนสำคัญอย่างมาก การสอนของครูแต่ละคนย่อมแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับลักษณะของรายวิชาหรือ บุคลิกภาพของผู้สอนที่แตกต่างกัน

2. ผลการวิเคราะห์ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ทั้ง 5 ด้าน จำแนกตาม เพศ พื้นฐาน การศึกษาก่อนเข้าเรียน รอบการเรียน ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และรายได้ของผู้ปกครองต่อ เดือน ปรากฏผลดังนี้

2.1 นักศึกษามีเพศต่างกันมีปัญหาการเรียน โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน อย่างไม่นัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องมาจากทั้งนักศึกษาเพศ หญิงและชายต่างก็มีพื้นฐานความรู้เดิม การใช้ภาษา ความเข้าใจในการภาษาอังกฤษที่ไม่ค่อยดี จึงทำให้นักศึกษาอาจไม่ชอบวิชาภาษาอังกฤษเหมือนกัน ซึ่ง คลาร์ก (Clark. 1961 : 210 – 212) ได้ศึกษาถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนระหว่างเพศชายและเพศหญิง พบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงไม่มีความแตกต่างกันในเรื่อง เกณฑ์สติปัญญา และทักษะพื้นฐาน ในการอ่าน และสังเขป สฤตดิกุล (2521 : 3 - 4) กล่าวถึงปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ พบ ว่า นักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาส่วนมาก จะมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษไม่ดีพอทำให้เป็น ภาระของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จะต้องแก้ไข

2.2 นักศึกษาที่มีพื้นฐานการศึกษาก่อนเข้าเรียนต่างกันมีปัญหาการเรียน โดยรวม และรายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่นัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่อง มาจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนต้องอาศัยประสบการณ์และความรู้ ความชำนาญ ประกอบกับความรู้เดิมที่ผ่านมามีบ้าง จะทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะและความชำนาญ มีความเข้าใจมาก ยิ่งขึ้น ถ้าผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้เดิมไม่ดีเท่าที่ควรก็จะทำให้ไม่เข้าใจ และไม่ชอบภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของกัณฑ์ทิพย์ ศิริผล (Kantatip Siripol. 1979: 1321 - A) ได้ทำได้ทำ การวิจัย เรื่อง ปัญหาและแนวทางปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคในมหาวิทยาลัยในประเทศไทย ตัวอย่างประชากรในการวิจัย คือ นักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์และครูผู้สอนภาษาอังกฤษเทคนิค ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีปัญหาในกระบวนการอ่านระดับ คำศัพท์ โครงสร้าง และระดับ

ประโยค นอกจากนี้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการที่นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษเทคนิค จุดประสงค์ของวิชายังไม่เฉพาะเจาะจง นักศึกษาขาดแรงจูงใจในการเรียน และครูผู้สอนยังไม่ได้รับการฝึกอบรมเพื่อสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ผู้วิจัยได้เสนอให้ใช้วิธีการสอนแบบสื่อความหมาย (rhetorical approach) และเสนอโครงร่างหลักสูตรภาษาอังกฤษเทคนิค ที่อาจใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพกับนักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ในประเทศไทย

2.3 นักศึกษาที่มีรอบการเรียนรู้ต่างกัน มีปัญหาการเรียนรู้โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านสื่อการเรียนการสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านเนื้อหาหลักสูตร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านอื่นๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องมาจากการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ ทางวิทยาลัย อาชีวศึกษา เพชรบุรี ได้จัดหลักสูตรและให้ครูผู้สอนได้ทำการสอนนักศึกษาทั้งรอบเช้าและรอบบ่าย ครูผู้สอนคนเดียวกัน จึงทำให้นักศึกษาที่เรียนรอบต่างกัน มีปัญหาการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ ผลงานวิจัยของ รัตนา ประเสริฐศรี (2543 : 63) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี วิทยาลัยพาณิชยการเชตุพน พบว่า นักศึกษาที่เรียน สาขาวิชาบัญชี รอบเช้าและรอบพิเศษ มีปัญหาการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน

2.4 นักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีปัญหาการเรียนรู้โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง ต่ำ เมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาอังกฤษ มีโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษในสังคมน้อย จึงทำให้มีปัญหาการเรียนรู้เหมือนกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของรัตนา ประเสริฐศรี (2543 : 67) พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีปัญหาการเรียนรู้โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และพระมหาวรเชษฐ รมจันทร์อินทร์ (2546 : 72) พบว่า นิสิตที่มีผลการเรียนต่างกัน มีปัญหาการเรียนรู้โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.5 นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีปัญหาการเรียนรู้โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านเนื้อหาหลักสูตร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่น ๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องมาจาก ผู้ปกครองมีส่วนช่วยให้ นักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้นได้โดยการให้การสนับสนุนในเรื่อง การเรียนพิเศษ หรือการสอนเสริม ผู้ปกครองที่มีรายได้มาก จะสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ได้มากกว่าผู้ปกครองที่มีรายได้น้อย แต่ในทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษไม่มีความแตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1. ด้านเนื้อหาหลักสูตร ทางวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี ควรจัดหลักสูตรเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน และควรจัดเนื้อหาวิชาที่นักศึกษาสามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติงานจริงได้มากกว่านี้ เน้นการสอนภาคปฏิบัติให้มากกว่านี้
2. ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอน ทางวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี ควรมีการปรับปรุงสภาพห้องเรียน และสถานที่จัดการเรียนการสอนที่เหมาะสม มีสถานที่พักผ่อนให้มากกว่านี้ ควรติดเครื่องปรับอากาศในห้องเรียนเพื่อกันเสียงรบกวนจากภายนอกห้อง
3. ด้านสื่อการเรียนการสอน ทางวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี ควรจัดหนังสือ ตำรา เสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพิ่มในห้องสมุด และจัดสื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสมและทันสมัยมากกว่านี้
4. ด้านผู้เรียน ตัวผู้เรียนต้องให้ความสนใจเกี่ยวกับภาษาอังกฤษมากกว่านี้ เนื่องจากถ้าผู้เรียนขาดการทบทวน ขาดการค้นคว้าด้วยตนเอง ขาดการฝึกฝนก็จะทำให้ขาดประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษที่ดี ดังนั้นควรปรับปรุงสิ่งเหล่านี้ให้ดียิ่งขึ้น
5. ด้านครูผู้สอน ควรแจ้งวัตถุประสงค์การสอนก่อนสอนทุกครั้ง ควรกระตุ้นให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองมากกว่านี้ ควรเปิดโอกาสให้นักศึกษามีความกล้าแสดงออก จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้หลากหลาย ผู้สอนไม่ควรสอนซ้ำหรือเร็วจนเกินไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สาขาธุรกิจ โรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี
2. ศึกษาปัญหาการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ระดับประถมศึกษา ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี
3. ศึกษาทัศนคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเบญจมเทพอุทิศ จังหวัดเพชรบุรี

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ จรัสศรีมี. (2525). ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เกี่ยวกับโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา. วิทยานิพนธ์. ปรินซ์ตัน. ภาควิชามัธยมศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ถ่ายเอกสาร.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2524). หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม. กรุงเทพฯ : โรงเรียนสารพัดช่างพระนคร.
- งามพริ้ง รุ่งโรจน์ดี. (2520). ประมวลการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคสำหรับนักศึกษาเทคนิคด้านช่างอุตสาหกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง. ปรินซ์ตัน. ศศ.ม. (ภาคอังกฤษ) ภาควิชามัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ถ่ายเอกสาร.
- จรรยา ชูลาภ. (2538). "บรรยายพิเศษ" เอกสารประกอบการสัมมนาแนวทางป้องกันและแก้ปัญหา นักเรียนมัธยม. งานโครงการพิเศษ กรมอาชีวศึกษา. ถ่ายเอกสาร.
- จิตตชา นิลดำ. (2542). ปัญหาในการเรียนของนิสิตปริญญาตรี ภาคสมทบ หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2520). ระบบสื่อการสอน. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชุดิรัตน์ เจริญสุข. (2545). ปัญหาการจัดการเรียนวิชาการเตรียมฝึกประสบการณ์วิชาชีพในสถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง. สารนิพนธ์. กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2525.
- ทัศนีย์ พิศาลรัตนคุณ. ปัญหาการเรียนของนิสิตปริญญาโท วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่. ปรินซ์ตัน. กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 2539.อัดสำเนา.
- ธำรง บัวศรี. (2532). ทฤษฎีหลักสูตรการออกแบบและการพัฒนา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ครูสภาลาดพร้าว.
- บังอร สว่างวโรส. การศึกษาความสอดคล้องระหว่างวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจที่สอนในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยกับความต้องการของวงการธุรกิจไทย. งานวิจัยทุนรัชดาภิเษกสมโภช สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

- ปริญญ์ เกื้อหนุน. (2538, กุมภาพันธ์ – พฤษภาคม). "เทคโนโลยี" ทางเลือกที่จำเป็นในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในยุคโลกาภิวัตน์. สุทธิปริทัศน์ 9 (27) 43 - 53.
- พงศ์ หรดาล. (2532). การวางแผนการสอนอุตสาหกรรมศึกษาเชิงระบบ. กรุงเทพฯ :วิทยาลัยครูพระนคร.
- พงษ์พรรณ สินธุชัย. (2534). การศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยสยาม. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- พรพิมล เสนะวงศ์. (2525, ธันวาคม). ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจและแนวปฏิบัติ. สารพัฒนาหลักสูตร. : 63 - 67.
- พรศรี โรจน์เมธี. (2542). ปัญหาการสอนของอาจารย์ผู้สอนวิชาบัญชี ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง. สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล.ปริญญานิพนธ์. กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พระธรรมปิฎก. (ปอ. ปยุตโต). (2538). พุทธธรรม. มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- . (2541) ธรรมเนียมชีวิต พุทธจริยาธรรมเพื่อชีวิตที่ดีงาม. มูลนิธิพุทธธรรม.
- พระมหาวรเชษฐ รมจันทร์อินทร์. ปัญหาการเรียนของนิสิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. 2547. ถ่ายเอกสาร.
- พัฒน์ น้อยแสงศรี. (2526, ภาคปลาย). "ESP คืออะไร" วารสารภาษาปริทัศน์ 4 (7) :13.
- ภิญโญ สาร. (2526). หลักการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- มณีนรดี มีโกที. (2545). ปัญหาการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาการบัญชี วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร.
- มนัส ศรีกัลยา. (2533). ปัญหาในการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพ หลักสูตรระยะสั้นของโรงเรียนสารพัดช่างเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. ปริญญานิพนธ์. กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รวงอรุณ ลิ้มเล็ก. การศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเพชรบุรี. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. 2541. อัดสำเนา.

- รัชนี้ จันทรมงคล. (2517). แบบฝึกหัดเสริมแบบเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.
- รัตนา ประเสริฐศรี. (2543). ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการบัญชี วิทยาลัยพณิชยการเชตุพน. สารนิพนธ์ กศม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รุจิรี ภูสาระ. (2531). ปัญหาการเรียนในระดับอุดมศึกษาและแนวทางแก้ไขในโครงสร้างทางวิชาการ. ศูนย์เสริมสร้างทรัพยากรมนุษย์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ลักษณ์ อินทร์จักร. (2538). เอกสารประกอบการสอนวิชาการ 163. ประสบการณ์ทางวิชาชีพครู 1. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ลาวัลย์ จักรานวัณ. (2540). ความเห็นของนิสิตนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ สาขาบริหารธุรกิจ (M.B.A.) สังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐ เขตกรุงเทพฯต่อการจัดการศึกษา ภาคพิเศษ. ถ่ายเอกสาร.
- วิจิตร ศรีธำณ และคณะ. (2540). พื้นฐานการศึกษา. นนทบุรี : ศึกษาศาสตร์บัณฑิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- (กรกฎาคม, 2534). การอุดมศึกษา และความเป็นนานาชาติ. อุดมศึกษาปริทัศน์ 5(8) : 8.
- วิภาพร พยางอารี. (2519). ความถี่ของศัพท์ในแบบเรียนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยธุรกิจ. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ถ่ายเอกสาร.
- ศรีวัย สุวรรณกิติ. (2520). การสอนภาษาอังกฤษ พิชณโลก : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. พิชณโลก. ถ่ายเอกสาร.
- ศิกานต์ เพียรธัญพร. (2539). การศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงเหตุผลของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน. ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นสังกัดกรมสามัญศึกษา. กรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ :มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ศิรินันท์ ศรีเนาวรัตน์. (2524). การวิเคราะห์โครงสร้างทางไวยากรณ์อังกฤษในตำราเรียน สาขาวิชาชีววิทยา ระดับมหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.

- ศิริพร ลิ้มตระกูล. (2522). "การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษเทคนิคและภาษาอังกฤษทั่วไปของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็น ESL / EPL งานวิจัยประเภทบุคคล คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าลาดกระบัง. ถ่ายเอกสาร.
- สัจด์ อุทรานันท์. (2525). การจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สมศักดิ์ ปริศนานันทกุล. (2543, พฤษภาคม) "ร.ม.ว. ศึกษาธิการ. ดึงโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษสับสน ศธ ลุยปฏิรูปฟุดฟิดไฟไฟใหม่". ไทยรัฐ 51. (15451) 12 : 11.
- สรณี วงศ์เบ็ญจจัจและ อาวีวรรณ. (2527). เบญจพร. กิจกรรมการใช้ภาษาใช้กับการเรียนการสอนเพื่อจุดมุ่งหมายทางวิชาการ. การใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนเพื่อการศึกษา. ระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษา. Thai (Tellote).
- สโร พงษ์ทองเจริญ. (2522, ธันวาคม). ปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับอุดมศึกษา. มนุษยศาสตร์ปริทัศน์. 1 (2) : 62.
- สังเวียน สฤตดิกุล และ คนอื่นๆ. (2521). วิธีการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง. 2521.
- สมน เงินน้ำ. (2517). "การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของข้อความในตำราที่ใช้ประกอบการเรียนวิชาทางช่างของนักศึกษาชั้นปีที่ 1." วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาวิทยาเขตเทเวศร์. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ถ่ายเอกสาร.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาจุฬาลงกรณ์.
- สุพล เบ็ญเจริญ. (2543). ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจ ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สุณีย์ ศรีโสภ. (2526). ประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจแก่นักศึกษาแผนกช่างก่อสร้าง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ถ่ายเอกสาร.
- เสาวภาคย์ ศรีวิจารณ์. (2521). การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาด้านบริหารธุรกิจ ระดับเทคนิคในกรุงเทพ. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ถ่ายเอกสาร.

อัจฉรา สุขารมณและ พรรณี บุญประกอบ. (2527). เอกสารประกอบคำสอนวิชาพื้นฐานจิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.

อาชีวศึกษา กรม. (2537). กรมอาชีวศึกษารายงานประจำปี 2542 ครบรอบ 59 ปี. กรุงเทพฯ :
คุรุสภาลาดพร้าว.

อุษา กาญจนสถิตย์. "การสำรวจความต้องการการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจ." วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต ภาควิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์, 2523.

Achara Wongsothorn. (1982, January – June). "A Survey of Societal Needs for Using
English." *Passa* 12(10): 54 - 55.

Battista, Joseph Rocco. (1982, January). "The Effect of a Triad Method of Teaching
on the Attitude of Twelfth Graders toward a Business English Course."
Dissertation Abstracts International 42 : 3124- A.

Bisshop, Russell Horrold. (1967, January). "Foreign Language in The Elementary
School : A Study of Methods in Selected Areas of Oregon." *Dissertation
Abstracts.* 27 (10) : 2093 – 2094.

Brown, Dought.H. (1980). *Priciples of Language Learning and teaching.* New Jersey.
Prenticehall.

Brumfit, Christopher. (1977). "Commonsense about ESP ." *In English for Specific
Purposes, pp. 71-72. Edited by Susan Holden.* Great Britain : Linneys of
Mansfield.

Cogan. L. Morris. (1975, January). "Studies of Teacher Behavior" *Journal of
Experimental Education.* 45 (3) : 137-139 : January 1975.

Cronback, Lee Joseph. (1981). *Essentials of Psycchological Testing. B. ed.* New York
: Harper & Row ke: 61.

Edwards, Alen Louis (1957). *Statiatlcal Methods fot thr Behavior Science.* New
York rime rime haft

Elememtry. (1981). "School : A Study of Methods in Selected Aeas of Orehjon"
Desseration Abstracts. 27 (10) : 2093 - 2094.

- Janpanit Surasin. (1981.) "A Study of Cause and Effect Relationship Statement in a biology Text." *Master's thesis, Department of Applied Linguistics, Graduate Studies, Mahidol University.*
- Kantatip Siripol. (1979). "Improving Technical English Instruction In Thai Universities : Problems and Procedures." *Dissertation Abstruction International.* 40 (4) Semtember 1321 – A.
- Luke, Chartes Eugene. (1975). " A concept of teaching Undergraduate Aults in Freshmame and Sophomoer English" *Dicercatoin Abstrack. Intational.* 35 (9) 6011 - A.
- Mackay, Ronald, and Mountford, Alan. (1978). " The Teaching of English for Special Purposes : Theory and Practice." *In English for Specific Purposes, pp. 2-20. Edited by Ronald Mackay and Alan Mountford. London : Longman Group Limited.*
- Nanta Palanukunwong. (1983). " A Comparative Study of English Proficiency Level of Frince of Songkla University First Year Students" *Master's thesis, Department of Applied Linguistics, Graduate Studies, Mahidol University.*
- Naraporn Rochanachandra. (1979). " A Study of Various Uses of "as" in Scientific English." *Master's thesis, Department of Applied Linguistics , Grauate Studies, Mahidol University,*
- Pakseresht, Mohammed Jafa. (1978, April). "Scientific English Text Analysis and Implication for Teaching to Iranian Students." *Dissertation Abstracts International.* 38(9) : 5970 – A.
- Parichat Sanghiran. (1979). "A study of the Affixes found in a Scientific Text ." *Master's thesis, Department of Applied Linguistics, Graduates Studies, Mahidol University.*
- Pariya Nawarat. (1981, February). " Differencess between Teaching Methods and Materials Used by English Teachers with Vocational and Non- vocational Students. " *Dissertation Abstracts International.* 41 : 3518 - 3519 – A.
- Prapa Vittayarungrangsri. (1980). " English for Science and Technology : Paragraph Writing." *Master's thesis, Department of Applied Lingyistics, Graduate Studies, Mahidol University.*

- Stevens, Peter. (1977). *New Orientation in the Teaching of English*. Great Britain : Morrison & Gibb Ltd.,
- Stevens. (1980). *Teaching English as an International Language : From Practice to Principle*. Exeter : A Wheaton and Co. Ltd.,
- Taba Hilda. (1962). *Curriculum Development : Theory and Practice*. New York: Harcourt Brace and world .
- Ubolrat Thengtrirat. (1980). "A Study of Nominals in Scientific Texts." *Master's thesis, Department of Applied Linguistics, Graduate Studies, Mahidol University*,
- Walker, Elizabeth McRae. (1981, December). "A Comparison of two Groups of Career Education Students Exposed to Different Programms in the Teaching of the Basic English Skills." *Dissertation Abstracts International*. 42 : 2478 – 2479 - A.
- Woralarp, Saengwattanachai and Mayuree Trichaisri. (1982, January -June). *"Comparison of Instructional Methods in Reading Scientific English between the Methods of Instructing Structures and Vocabulary and the Learner Comprehend It Themselves for 2 Second Year Student of Science Faculty, Science Majores, Khon Kaen University."* Pasaa 12 : 48.
- Young, Margaret J. H. (1982, April). "A Frequency Analysis of the Lexicon from Selected College Freshman Level Lectures in Business Administration and Its Implication for Teaching English for Special Purposes" *English for Specific Purposes* 61: 2

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ปัญหาการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี

.....

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบ

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง () หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่านมากที่สุด

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. พื้นฐานการศึกษาก่อนเข้าเรียน

() จบมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6)

() จบระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

3. รอบการเรียน

() รอบเช้า

() รอบบ่าย

4. ระดับชั้น

() ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 (ปวส.2)

5. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

() คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำ (ต่ำกว่า 2.00)

() คะแนนเฉลี่ยสะสมปานกลาง (2.00 - 2.20)

() คะแนนเฉลี่ยสะสมสูง (2.21 - 4.00)

6. รายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน

() 10,000 - 21,000 บาท

() 22,000 - 30,000 บาท

() 31,000 บาท ขึ้นไป

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัญหาการเรียนของนักศึกษา วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ
วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี ใน 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านสภาพแวดล้อมใน
การเรียนการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านผู้เรียน ด้านครูผู้สอน

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความแต่ละข้อแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิด
เห็นของท่านมากที่สุด

คะแนน 5 หมายถึง มีปัญหามากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง มีปัญหามาก

คะแนน 3 หมายถึง มีปัญหปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง มีปัญหาน้อย

คะแนน 1 หมายถึง มีปัญหาน้อยที่สุด

ข้อ	ปัญหาการเรียนของนักศึกษาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี	ระดับปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	ด้านเนื้อหาหลักสูตร					
1	เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจไม่ทันสมัยกับสภาพสังคม ปัจจุบัน					
2	เวลาเรียนที่กำหนดในแต่ละสัปดาห์ตามหลักสูตรน้อยไป					
3	รายวิชาในโครงสร้างหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ธุรกิจ หมวดวิชาเฉพาะมีจำนวนน้อยไป					
4	รายวิชาในโครงสร้างหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ หมวดวิชาเลือกมีจำนวนน้อยไป					
5	การจัดวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจไม่เป็นไปตามลำดับความ ยากง่าย					
6	เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจในหมวดวิชาชีพมีความยาก เกินไป					
7	เนื้อหาวิชาไม่เน้นในภาคปฏิบัติทำให้ขาดทักษะ					
8	เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจส่งเสริมให้ผู้เรียนคิด วิเคราะห์และแก้ปัญหาได้					

ข้อ	ปัญหาการเรียนของนักศึกษาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี	ระดับปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	ด้านเนื้อหาหลักสูตร					
9	ความไม่เพียงพอของเนื้อหาภาษาที่จะใช้ไปศึกษาต่อ					
10	ความเพียงพอของเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจที่จะนำไปใช้ในการปฏิบัติงาน					
11.	เนื้อหาไม่ตรงกับความสนใจของนักศึกษา					
12	ไม่เปิดโอกาสให้นักศึกษาเลือกเนื้อหาและวิชาแบบเรียนตามความต้องการ					
13	จัดกิจกรรมการเรียนโดยใช้กิจกรรมที่หลากหลาย					
14	การจัดการเรียนการสอนโดยการฝึกการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ					
15	การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ถูกต้องตามหลักภาษาและความเหมาะสมกับวัฒนธรรม					
16	การใช้ภาษาอังกฤษได้เพียงพอหรือนำไปใช้ประกอบอาชีพได้ตามความจำเป็น					
17	การมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ					
	ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอน					
18	ห้องเรียนคับแคบ อากาศถ่ายเทไม่สะดวก					
19	มีเสียงรบกวนจากภายนอกห้องเรียนมาก					
20	สถานที่ในการจัดกิจกรรมเสริมการเรียนมีไม่พอ					
21	สถานที่พักผ่อนภายในวิทยาลัยมีน้อย					
22	การบริการน้ำดื่มมีไม่เพียงพอและมีไม่มีทุกอาคาร					
23	ห้องสุขาในวิทยาลัยมีไม่เพียงพอ					
24	สภาพของชั้นเรียนไม่เอื้ออำนวยต่อการใช้สื่อการเรียนการสอน					
	ด้านสื่อการเรียนการสอน					
25	สื่อ อุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนไม่ทันสมัย					
26	ความสะดวกในการติดต่อขอใช้สื่ออุปกรณ์ การสอน					

ข้อ	ปัญหาการเรียนของนักศึกษาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี	ระดับปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	ด้านสื่อการเรียนการสอน					
27	ความพร้อมของห้องเรียน โต๊ะเก้าอี้ สำหรับเรียน					
28	ห้องสมุดมีหนังสือ เอกสาร ตำราทางด้านภาษาอังกฤษธุรกิจ ที่ให้นักศึกษาค้นคว้าอย่างเพียงพอ					
29	พื้นที่ภายในห้องสมุดมีความคับแคบเกินไป					
30	ห้องปฏิบัติการทางภาษามีที่นั่งไม่เพียงพอพอกับนักศึกษา					
31	การจัดหาสื่อการสอนให้เหมาะสมกับกิจกรรมต่างๆ					
32	วิทยาลัยมีสื่อการเรียนประเภทนวัตกรรมชนิดใหม่ๆ					
33	อาจารย์กับนักศึกษาร่วมกันจัดทำสื่อการเรียน/สอน					
	ด้านผู้เรียน					
34	ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษไม่ดีเพียงพอ					
35	ผู้เรียนไม่กล้าซักถามผู้สอนในขณะที่เข้าเรียน					
36	ผู้เรียนขาดการค้นคว้าเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน					
37	ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษที่ต่างกัน					
38	ผู้เรียนขาดความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนๆร่วมชั้นเรียน					
39	ผู้เรียนขาดการวางแผนที่ดีในการเรียน					
40	ผู้เรียนขาดการร่วมกิจกรรมเสริมการเรียน					
41	ผู้เรียนขาดประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับสถานประกอบการต่าง ๆ					
42	ผู้เรียนไม่ชอบอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ					
43	ผู้เรียนไม่มีเวลาเข้าห้องสมุดเพื่อค้นคว้าเพิ่มเติม					
44	ผู้เรียนไม่มีเวลาทบทวนบทเรียนนอกเวลาเรียน					
	ด้านผู้สอน					
45	ผู้สอนแจ้งให้นักศึกษาทราบจุดประสงค์ ในแผนการเรียนการสอนก่อนทำการเรียนการสอน					
46	ผู้สอนกระตุ้นให้นักศึกษาค้นหาความรู้ด้วยตนเอง					

ข้อ	ปัญหาการเรียนของนักศึกษาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี	ระดับปัญหา				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	ด้านผู้สอน					
47	ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักศึกษาลำแสดงออก					
48	ผู้สอนขาดทักษะความสามารถในการใช้สื่อการเรียนการสอนอย่างดี					
49	ผู้สอนขาดทักษะความชำนาญในการถ่ายทอดความรู้มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน					
50	ผู้สอนเข้าสอนและออกจากห้องไม่ตรงต่อเวลา					
51	ผู้สอนสอนเร็วเกินไปจนนักศึกษาไม่สามารถทำความเข้าใจได้					
52	ผู้สอนสนใจในการเรียนของนักศึกษาไม่ทั่วถึง					
53	ผู้สอนเรียนไม่ตรงกับสาขาวิชาเอกที่สอน					
54	ผู้สอนไม่นำหลักจิตวิทยาการเรียนการสอนมาใช้เวลาสอน					
55	ผู้สอนไม่ให้ความเป็นธรรมต่อนักศึกษาที่เรียนทุกคน					
56	ผู้สอนไม่มีเวลาให้คำปรึกษา และแก้ปัญหาให้แก่นักศึกษา					

ตอนที่ 3 ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิชาภาษาอังกฤษ
ธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี

คำชี้แจง โปรดแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม

1. ด้านเนื้อหาหลักสูตร

ปัญหา.....

.....

ข้อเสนอแนะ.....

.....

2. ด้านสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอน

ปัญหา.....

.....

ข้อเสนอแนะ.....

.....

3. ด้านสื่อการเรียนการสอน

ปัญหา.....

.....

ข้อเสนอแนะ.....

.....

4. ด้านผู้เรียน

ปัญหา.....

.....

ข้อเสนอแนะ.....

.....

5. ด้านผู้สอน

ปัญหา.....

.....

ข้อเสนอแนะ.....

.....

ขอขอบคุณในการให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความร่วมมือ

ที่ ศธ 0519.12/๒๘๔๕-

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

5 กรกฎาคม 2547

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสุวรรณรังสฤษฎ์วิทยาลัย

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย พระมหาสุรวิทย์ มั่นหมาย นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ผจงศักดิ์ หมวกสง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย ขอเรียนเชิญท่าน และ พระมหาวรเชษฐ รมจันทร์อิน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามให้ พระมหาสุรวิทย์ มั่นหมาย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญสิริ จิระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 032-425015 มือถือ 01-7764269

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มสว โทร. 5731, 5618

ที่ ศธ 0519.12/๖๕๔๖

วันที่ ๕- กรกฎาคม 2547

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะสังคมศาสตร์

เนื่องด้วย พระมหาสุรวิทย์ มั่นหมาย นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ผจงศักดิ์ หมวดสง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์สิฏฐากร ชูทรัพย์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามให้ พระมหาสุรวิทย์ มั่นหมาย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จิระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5731, 5618

ที่ ศร 0519.12/๗๓๗๕

วันที่ ๒๘ กรกฎาคม 2547

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะสังคมศาสตร์

เนื่องด้วย พระมหาสุรวิทย์ มั่นหมาย นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ผจงศักดิ์ หมวดสง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์สัญญากร ชูทรัพย์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพිර ล้มไทย เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามให้ พระมหาสุรวิทย์ มั่นหมาย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จิระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/๒๕๕๒

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

5 กรกฎาคม 2547

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย พระมหาสุรวิทย์ มั่นหมาย นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ผจงศักดิ์ หมวดสง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ภาคปกติ สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ จำนวน 129 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ในระหว่างเดือนกรกฎาคม - ตุลาคม 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ พระมหาสุรวิทย์ มั่นหมาย ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จิระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 032-425015 มือถือ 01-7764269

ที่ ศธ 0519.12/8-2560

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

30 สิงหาคม 2547

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย พระมหาสุรวิทย์ มั่นหมาย นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาธุรกิจศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาธุรกิจศึกษา วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ผจงศักดิ์ หมวดสง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ตอบแบบสอบถาม ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาธุรกิจศึกษา วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี ในระหว่างเดือนสิงหาคม - ตุลาคม 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ พระมหาสุรวิทย์ มั่นหมาย ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

/พ.น.น.

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จิระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 01-7764269

ภาคผนวก ค
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพรีร์ ลิ้มไทย อาจารย์ประจำภาควิชาบริหารธุรกิจ
คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. อาจารย์สิฏฐากร ชูทรัพย์ หัวหน้าภาคประจำวิชาบริหารธุรกิจ
คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. นายแสวง เอี่ยมมงคล ผู้อำนวยการโรงเรียนสุวรรณรังสฤษฏ์วิทยาลัย
(ผู้บริหารดีเด่น ระดับ 9) จังหวัดเพชรบุรี

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ - นามสกุล	พระมหาสุรวิทย์ มั่นหมาย
วัน เดือน ปีเกิด	06 กันยายน 2502
สถานที่เกิด	บ้านสมบุญ หมู่ที่ 6 ตำบลชุมแสง อำเภอจอมพระ จังหวัดสุรินทร์
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	196 วัดมหาธาตุวรวิหาร ถนนดำเนินเกษม ตำบลคลองกระแซง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี 76000
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	ครูสอน
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนสุวรรณรังสฤษฎ์วิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี 76000

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2514	ประถมศึกษาตอนต้น (ป. 4) โรงเรียนผางอุดมสมบุญวิทยา อำเภอจอมพระ จังหวัดสุรินทร์
พ.ศ. 2520	ประถมศึกษาตอนปลาย (ป. 7) โรงเรียนศึกษาผู้ใหญ่วัดศรีบุญเรือง (ยอดวิทยา) จังหวัดมุกดาหาร
พ.ศ. 2528	มัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) โรงเรียนศึกษาผู้ใหญ่โคกตะเคียนวิทยา อำเภอกาบเชิง จังหวัดสุรินทร์
พ.ศ. 2532	มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) โรงเรียนชุมแพศึกษา อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น
พ.ศ. 2539	พธ.บ. (คณะครุศาสตร์ วิชาเอก การสอนสังคมศึกษา) มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (วิทยาเขตสุรินทร์)
พ.ศ. 2543	พธ.บ. (คณะครุศาสตร์ วิชาเอก การสอนภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2548	ปริญญาโท กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร